

உ
சிவமயம்,
நீருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

இதனை
செனனை கிரிஸ்தியன காலேஜ்
தமிழ்ப்பண்டிதர்

ந - இரத்தினவேலு முதலியார்

அறுபத்தான்கு திருவுருவப் படங்களோடு
வேதாகமாத்விடநூனமேற்கோள்களோடு
வசனரூபமாகச்செய்து

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களால்

செனனை
ஸ்டார் பூப் இந்தியா பிரஸ்ஸில்
பதிப்பித்தனா.

1895.

விளம்பரம்.

இதனால யாவாக்கு மறிவிப்பதென்னெனில், இபு
தகம் வேண்டுமோ செனனை “ஸடா ஆப இத்யாபிர
தலைவா ம-நா-நஸீ, தா - குப்புசாமிநாயகரிடத்திலு
செனனைக்கிருஷ்ணமபேடடைஹாமிலடனவாராவதிரோ
23 - வது நெம்பா விட்டில ம-நா-நஸீ, இரத்தின முத
யாரிடத்திலும், திருச்சிராப்பள்ளியில் புத்தகஷாபு
திருக்கும் ம-நா-நஸீ சந்திரசேகரமுதலியாரிடத்தி
விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உடனே அச்சிடும நூல்கள்,

ஹரிஹரதாரதமய்யம்

நவதாண்டவம்.

சிவபராக்கிரமம்.

கத்மே நுநீர்பாகம் பீடத்தின அதோபாகத்தின அடிநானகு
 பிரம்பாகம் நடுவின எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம் இவற்றுட
 பாகம் நபும்சகலிங்கம் விஷ்ணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம் உருத்திர
 மபுலிங்கமாம் இதுவே பிரணவமுதற்பொருள் இதனசோதி
 மே மகார அகார உகாரமா யிருக்கும் அகார வாச்சியமே
 உகாரவாச்சியமே சந்தி மகாரவாச்சியமே பரீம் எனவும்,
 ரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், வேதங்
 ம இவை சிவனது அவ்யகத உருவாகிய நிஷ்களம் இவ் வோங்
 சிவசத்தி விவகத்திற சதாசிவாதியா தோற்ற லயமாவா அகாரங்
 டம், உகாரங் கோமுகம், மகாரம் வட்டமாய், சிவசாதாகசியம்-
 ாத்திசாதாகசியம் - மூர்த்திசாதாகசியம் - சாத்விருசாதாகசியம்-
 ாசாதாகசியமாகும். அவற்றுள் சிவசாதாக்கிய மாவது கரண
 தியதித்தமாய் அதிருக்கும்மாய் மகாசோதியிருவாய் நிரஞ்சனமா
 ராசத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே லயத்தானம்.
 யதிஷ்டிக்குஞ் சத்தி சாந்தியனைத் தழித்திசாதாக்கிய
 து வடிவறுதியாய்க் கலைகளுக்கப்பாற்பட்டு அநேக குரிய ருதி
 தயொத்த தானுலிங்க மத்தியத்திற காண்டற்கரிய திருவுருப
 றெழுந்தருளியிருப்பது. இது அமூர்த்தமாகிய சாந்தி யென
 ித்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட முருக்கும் துத்திசாதாக்கிய
 வநாணப்பட்ட வடிவையுடைத்தாய்க் காலாகினி தேஜஸை
 வாய இலிங்கவடிவாகி ஊர்தவபாகத்து ஒரு திருவதனமும்
 னான்கிளியைகளாகிய மூன்று திருநேத்திரங்களுமடிகளும்,
 தீர்த்தமுமுடையது. இது விந்தை எனனுஞ்சத்தியால் அதிஷ
 பட்டிருக்கும். தீர்த்திசாதாக்கியமாவது சத்தாய், சத்தபடிச
 கொண்ட திவ்யலிங்கமாய் நானு திருமுகமும் துவாதச திர
 ள்களு முடைத்தாய் வலப்புலகுலம் கட்கம் வாள் அபய
 ன் நாகம் பாசம் மணி வரதம் எனனு மவைகளைப் பெற்ற

உ

சிவமயம்

திருச்சுற்றம்புலம்

பரமபதியே நம

முதலாவது

இலிங்கமுர்த்தி.

ஒலி முதலிய புலனக ளின்றி மனோ வாகருளுக கெட்ட
தாய, அளவிலலாத பேரொளியாயத் தனக்குமேல நாயக மில
தாய அருவமாய நாமலமாயக குணரகிதமாய அநந்தகுணமணி
ணணமற்றதாய நாகரகிதமாயச சாவல்கத்தகுகும் ஏதுவாய அவ
மெனப் பழமறை பகாவதாதி யுள்ளது சுத்தசிவம் மேற்க
லககணககளை யுடைய அப பரசிவம் ஆனமாககளின் தியாக
னாகித்ததம் நீடகள சகளத் திருவுருக கொண்ட நில இ
மனப்பமே. அவலிலிங்கத்தின் பிண்டிகை யானது சத்தியுரு
பிகை மானது சிவரூபம். ஆகவே, இலிங்கம் ஞானசத்திவடி
ம கிரியாசத்தி வடிவம் ஆதலின் இவ்விரண்டு சிவனதிவ
ததேகம். இத்தேகத்தை யதிஷ்டித துள்ளவனாகிய பரசிவன
சியாம். முன்னாக கூறிய அவ் விலிங்கம், வியகதம் - வி
கதம்-அவயகத மென மூலிதமாம். அவற்றுட் சந்திரசேகர
பல திருவுருவங்களை யுடைய சகள வருவமே வியகீதம்.
களமே வியகீதா வியகீதம். கிஷ்களமே அவ்யர்த்த மெ

உ
சிவமயம்.
நீருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.
திருவினாயகன், மருகனாகிய,

உ

கடவுள் வாழ்த்து.

நடேசர்,

கானேந்துகுழற்கவுரிவிழிகளிப்பவிருமுகிவாகனிரதுபோற்ற,
தேனேநதுமலாப்பொழிலகுழ தில்லைநடநனைகருயிறறுநடு,
வானேநதுமைமபூதவகையனைததுநதன்னுருவாயவயங்ககக
மானேந்துகரத்தொருவனமலரோநதுசரணமலாவமுததிவாழ்

சிவகாமியம்மையார்.

சிலையொருகையடக்கியிலைகடலொருகையடக்கியபின்செந்த
நிலையதனைவயகருமமாமுனிவனுக்கோமொழியுதவுகிமலனை
தலைமகளைக்கலைமகனையணிவிழியாககொண்டிலமனிகருதெ
மலையனாயன்பநதபரமபனையழியையிறைஞ்சிமனவாட்டநத்

நுமாரக்கடவுள்.

அன்றோவகிசூதாழிநதிட்டறனோவருமமராதுயரனைதுமோ
சென்றோவகிவருநதகணாபூநதிமையாவிழிபடைத்ததேவாக
உன்றோவகவவருறையுநாதெவிககலலாரலககமேவுவ
யுன்றோவகுமொருகுகளைககுறைநீங்ககெஞ்சுகததாறகுறித

சமயதூவர்

தந்தநாணமலரயன்றாழுகாழிவருமறைககனறைககலைதனை
யந்தயிலசீனாயாற்றிறகண்டவருடபெருங்கடலையானபூநது
கொந்தவிழுமலாக்கொன்றையானபறமபுகண்டருணக்குண
நகிராகனபெருநதகையாயவாதவூவருமணியைவமுததுவாம

அறுபத்துழவர்.

சித்த மாசகல, முததி சேரறு,
பத்து மூவாநவ, கத்த ராவோ.

அவைவயடக்கம்.

மதிவளா சடாடவி மனற வாணனா
விதியுளி பூசைபோல விதியில பூசையு
கதுமெனக் கோடலாற கடையன் புனசொலு
மதியுடை யறிஞரு மரபிற் கொள்வோ.

நூல வரலாறு.

மமஹாதேவா அடியாககுறற இடுககண களைநது
 ததிகளை யருளுமபடி சகளீகரிதத அவசரங்கொ
 ட்டுடாஷ்டமூாததமாகிய சிவபராககிரமத்தைநன
 டி அநுககிரகஞ்செய்யவேண்டுமெ” என்று விண்ண
 ,தமுந்வா “கைமிசாரணணியவாசிகளை! பெரி
 ேசவிததது வீண போகாமற சிவபுண்ணியத்தைப
 செயதீராகள்” என்று கூறிச சிறிதுநேரம் அசைவ
 காளகண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந தோளொரு
 கூடர்முக மைநதுமுள்ள சுயஞ்சோதியாகிய சிவபிர
 ளத்திருத்தி “நீங்கள் விருப்பிப சரிதை பதினெண்
 களிலுஞ்சிறந்த புராணரத்தினமாகவள்ளநகும ஸ்ரீமக
 புராணத்திலுள்ள சனறகுமாரசங்கிதை சூதசங்கி
 சங்கிதை - விஷ்ணுசங்கிதை - பிரமசங்கிதை-சூரிப
 பாகிய ஆறு சங்கிதைகளுள், சனறகுமாரசங்கிதை
 கதிமானமிய முரைத்த சாககத்தில, திருநந்திதேவ
 மாரமுநிவருக்குக் கூறியதாக வுள்ளது. இதனை
 நெரிந்த வியாசமுநிவா எனக குபதேசித்தருளினா
 ஒருவகையாகக் கூறுகின்றேன. திரிகரண சுத்தியா
 பிராகளாக” என்று சூதமுநிவா கூறக்கேட்டு உ
 உடலசைய, உள்ளமுருக, இன்பவெள்ளமபெருக
 பாடினா-ஆநந்தக்கூததாழ்னர் பரவசராய் அதத்
 னை யருச்சித்தது அரிய புண்ணியத்தைக கைக்கெ

உ

சிவமயம்.

நூல் வரலாறு.

—

சீவ மங்கள் தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே
 ர்ருளென றுணராத உண்மைஞானத்தை யுடைய
 வேதாரணிபா-புலத்தியா-துருவாசா-சுகா-மாண்ட
 யாததா-சுருசசேபா-சமப்புததா-சதாநந்தா-ஆத்தி
 னாகா-புலகா-சமதக்கினி-சங்கா-மாதேசா-லிகிதா
 குறசா-கறகா-நாரதா-விசசுவாமீத்திரா-பரததுவாசா
 வகா-காசிபா-வாமதேவா-கண்ணுவா முதலாகிய
 ஷ்டாகள் முன்னொரு காலத்தில் ஸ்ரீசாரணிய,
 வெண்ணீறுசண்ணித்து,திரிபுண்டரமணித்து அக்க
 ஷ்சிவத்தியானபாராய வேதாசுமங்களாற பரமபதி
 தத்துவாழ்ந்திருந்தனா. அக்காலத்துச சதுவேத ஷ
 ஷ்டாதசபுராணங்களை வியாதமுனிவாபால ஐயந தி
 னாரத புண்ணியவடிவினராகிய சூதபுராணிகா அவ
 னாககண்டு முனிவர்கள் எதிரகொண்டழைத்து அரு
 ததிய ஆசமநாதிகள் லுபசரித்துத் தருந்தஆதந்தி
 மமலமற்ற முனிபுங்கவரே! எமதுதவப்பேற்றாலதே
 டெழுந்தருளப்பெற்றோம். சிவபிரானே அகில
 ஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியகாரண னென்றும், அவா
 யே அழிவற்ற நந்தியை யளிப்பதென்றும், அவரை
 செய்வது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமந்திரமே யென்றும் யாந்
 னாரதிருந்தும், அப்பெருமானது புகழைக்குறிக்கும்
 ணங்களைத் தேவரீர் அடியேங்கட் குபதேசித்திருந்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிக்
அடையாறு செனை-20.

சிவமயம்.

கையொப்ப ஜாமிதா

சிதம்பரம் ஸ்ரீமத- இராமலிங்க
சுவாமிகள்

Accountant General's Office

- M முகிசாமிசெட்டியார்
C. தங்கவேலுமுதலியார்.
C சிவராமமுதலியார்
V கலியாணசுந்திரமள்ளை.
A. குருசாமிமுதலியார்
C. கணபதிமுதலியார்.
P. குமாரசாமிமுதலியார்.
A. முருகேசமுதலியார்.
பு சிங்காரவேலுமுதலியார்.
P. சபாபதிசெட்டியார்.
T. பதராயமுதலியார்.
A. கோபாலமுதலியார்.

Pay Examiner's Office.

- C. பச்சையப்பநாயகர்.
S. தியாகராயசெட்டியார்.
C. தங்கவேலுசெட்டியார்.
C. நடேசமுதலியார்.
P. பாலசுந்திரமுதலியார்.
M. அப்பாதுரைமுதலியார்.
M. பாது முதலியார்.

Tamil Translatio

T. பாலசுந்திரமுதலி

High Con

A. சோமசுந்திரமுதலி

Com Examiner

M. இராஜவேலுமுதலி

Port Off

P. சிவகுருநாதமுதலி

Madras C

V. M. அண்ணாசாமி

T. இராஜரத்தினம்

M. காளிதாஸலால்

N. C. சின்னையமுதலி

B. திருமூர்த்திமுதலி

B. பூருஷோத்தமம்

V. கோவிந்தராஜம்

Post Of

P. M. கந்தசாமி

A. முருகேசமுதலி

T. செங்கலவராயம்

சி. மாணிக்கமுதலி

கையொப்ப ஜாபிதா.

Hindu Office

M. கொழந்தைவேலுமுதலியார். 2
வி. சபாபதிமுதலியார்.

Gun Carriage Factory

V. வழிவேலாச்சாரி.
குமாரசாமிஆச்சாரி

Bank of Madras

J. N. கலியாணசுந்தரமுதலியார். 10

Board of Revenue

த. M. சிவசங்கரமுதலியார்.

த Rev. Settlement Office

Q. I. நாதமுதிமுதலியார்
2 இசைச்சாஸமுதலியார்

II Rev Survey Office

த. சங்கராநாராயணப்பிள்ளை. 10
வி. S. தங்கவேலுமுதலியார்.

Messrs Spencer & Co

ஆ. வேதாசலமுதலியார்
குமாரசாமிமுதலியார்.

P Orr & Sons.

T. அண்ணாமலைமுதலியார்.
Messrs Rutherford & Co.
P. குருஷணசாமிமுதலியார்.

Supt. of Pensions Office

P. சுந்திரமூர்த்திசெட்டியார்.
சுந்திரசேகரராவ.
C சிங்காரவேலுமுதலியார்.
P. S. சுப்பராயஆச்சாரி
T. வெங்கிடகுருஷணப்பிள்ளை

M W D Office.

P சிவசங்கரமப்பிள்ளை.

Clothing Examiner's Office

I ஆதிமூலமுதலியார்
C பாலசுந்திரம்.

Army Clothing Office

தி. இரத்தினசெட்டியார்.

Sea Customs Office

N S. தங்கவேலுமுதலியார்.
அருமபுநாயகர்.

Commisariat Department

T. V. இரங்கசுவாமி

Messrs. Higginbotham & Co

அருணாசலநாயகர்.

Messrs Wilson & Co

T. V. முருகேசமுதலியார்.
Messrs. Deschamps & Co.
C. அப்பாசாமிமுதலியார்.

கையொப்ப ஜாபிதா.

P W Secretariat.

M. ஆறுமுகமுதலியார்.

Municipal Office.

N. சூமார்சாமிபிள்ளை. 2

P. விஜயானந்தரங்கமுதலியார்.

Mail Office.

பொன்னுகவாமிமுதலியார்.

Inspector General of Police

M. C. நித்யானந்தமுதலியார்.

M. வுணமுகமுதலியார்.

M. கோவிந்தசாமிமுதலியார்.

Govt. Office Rev Dept.

T. முனிசாமிமுதலியார்.

Small Cause Court

C. இரங்ககவாமிமுதலியார்.

C. A. வீராசாமிமுதலியார். 2

M. Ry Co.

ப. சாமிநாதமுதலியார்.

வக்கீல் குமஸ்தாக்கள்.

T. தெய்வசிகாமணிமுதலியார்.

P. தனிகாசலமுதலியார்.

Teacher.

க. வ. திருவேங்கிடையாடு.

Students.

P அரங்கசுவாமி.

M. நாராயணசுவாமி.

V. முருகையசெட்டியார்.

திருவெலிக்கேணி.

தி. க மாணிக்கசெட்டியார்.

சீ கோ பாரததசாரதிசெட்டியார்.

அப்புசெட்டியார்

ஆ கோவிந்தசெட்டியார்.

ஆ முருகப்பசெட்டியார்.

லால மாணிக்கசெட்டியார்.

தங்கவேலுமுதலியார்.

M வுணமுகசெட்டியார்.

பெரியசனம். குப்புசெட்டியார்.

மணிகை பப்ராய நாயகர்.

வே கங்காதரமுதலியார்.

A கோவிந்தராஜலுசெட்டியார்.

T A அப்பா சாமிசெட்டியார்.

முனிசாமிசெட்டியார்.

மாணிக்காசாரி.

கா. இரத்தினசாரி.

முத்தாசாரி.

கன்னியாசாரி.

கோவீந்தசெட்டியார் ஷராப.

திருமயிலை.

க. விநாயகமுதலியார்.

சப்பாதிமுதலியார்.

சி. சிங்காரமுதலியார்.

ரங். பாரததசாரதிசெட்டியார்.

மயிலை தாண்டவராயசெட்டியார்

செங்கழனிசெட்டியார்.

உ

சிவமயம்.

இவ்வசனநூல் ஆண்டாண்டுத்துதகரித்த
சமஸ்கிருதபிரமாண நூல்கள்.

ரதுளாகமம்
ராமபுராணம்.
தேதாநதபாராவளி.
தாவணவேதம்.
கவலயோபநிஷத்து.
ருதிகள.
ராகசமஹிதை.
ரஹமோத்தரகாண்டம்.
புவரஹஸயம்.
மாயணம்.
மஸகநதம்.
ஷ்ணுபுராணம்.
காநதபுராணம்.
தூஷஸம்ஹிதை.
யிம்கஸ்துதி.
சிம்ஹபுராணம்.
கவதபுராணம்.
வாஸமஹிதை.
ரகபுராணம்.
தெய்யபுராணம்.
ரவபுராணம்.
நீதலஹரி.

ஸௌந்தரயலஹரி.
நருஸிமஹோத்தரபுராணம்.
தாருவாகரீடாவிஸம.
ருகவேதம்.
தைத்திரீயகம்-ஸருதி.
காஸிகண்டம்.
பரஹமாண்டபுராணம்.
பராஸரபுராணம்.
வாயுஸமஹிதை
அதாவஸிகோபநிஷத்து
காமபுராணம்.
காளிகாண்டம்.
ஸவேதாஸவதரோபநிஷத்து
நிகண்டு.
மந்தரோபநிஷத்து.
ஸமருதி.
ஹரத்ததாவாகயம்.
ருத்ரகோழமஹாதம்யம்.
பாரதம்.
அதுஸாஸநீகபர்வம்.
சாரதிபர்வம்.
ஸோப்திகபாவம்.

உ

ப்ரஹ்மஸ்ரீ

முலுகுட்ல - விசுவநாத சாவ்தரிணம் விரசித

சு லோகௌ.

ஸ்ரீரதநவேலமுதலியா ரவந்திலேதய சாரீயயஸாவ ஸிவஸமமத
மூலதந்தரான - அஷ்டாஷ்ட விகரஹ ஸமாஹவ ஸாவ லீலாக்ரஹ
கீசகார ஸிவபகதபராயணேஸௌ-க.

நீருஷ்டோஹயேததகரத ஸஸாஹருதிஸார ஸமமதோஜயதி
சிதரபடைஸ ஸயுகத ஸசிதரதயா ஸகலபகத ஸபேஸவய.-உ.

புஷ்பத்ரி- மூலகூட்ட. விஷ்ணுநாதசூத்ரி விரவீரஸூகா.

சூரதூபேலுதலியாரவந்தீத்ய சாநீயநரவீரஸமூத மூ
தேந்திரா | அஷ்டபுவிநா சமாஹவயதேவ விலாந்ரஹ்வகார கிவ
ரத பராயணோஸா||௧||

தூஷ்டபேததந்ரீக ஸுரவீரஸார ஸமூதீயதரி |

விதரபதேஸயுத சூத்ரிதயா ஸகலதூத ஸமேவ்ய||௨||

சிவபராக கிரமமா முவமையின மானமியம
 மாசிலாத தவாககிறை கேசிமா முகிவரன
 சீரியல போறக வாரியத தமைத்தனன
 செப்பரு மேனமை யப்பெரு ஞாலே
 எண்டரு சோத்தித தண்டமிழப பாவையின
 மொழிபெயாத தெவரும் பழுதறத தோவான
 இமிழதரு லேதா கமவுப நீடதப்
 பிரமா ணங்குள திரமுறக காட்டி
 வசனகா வியமா விசைதர வியறறினன
 ஆக்கமே பெருரு மீக்கா டதனகண
 கணகையங் குலமவி ளங்கவந துதித்தோன
 புங்கவா புகழு மரங்க சாமிமால
 நறறவ மனைததும் பெறறிசே ருருவா
 யுதித்ததென றறிஞா மதித்திடு புதலவன
 ஒழுகக மனைததும் விழுத்தக வமைந்தோன
 கலைவலார புகழுதரு கிலைமை யாளன
 அரனடி யவனா யரனெனப போற்றறுறாடம
 பததிமை தழைநத ரத்தினவே லேநதலே.

உ

சிவமயம்.

மு க வு னை.

அஷ்டாஷ்டக விகரக லீலை என்பது சிவவிரான அறுபத்து நான்கு திருவுருவமைந்த அடியாகக் கருளசெய்த திருவிளையாடலென்பபொழுது, இதனையே அஷ்டாஷ்ட - மூர்த்தமெனவும் சிவபராகரமெனவும் வழங்குவர்.

இவ்விக்கரஹ்லீலையை வேதாக்கமபுராணங்களுள், வேதம் தியானரூபமாகவும், ஆகமம் அதனைவிரித்துச் சுகந்ததிருமேனியில் அடியாகக் கருள வழிபட யெய்யும்பொருட்டு கரியாளுபமாகவும், புராணங்கள் அவவாறு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றோ ரிவ்வொரு கதாரூபமாகவுண்டாகும். இன்னும்பலவாக்ககூறுஞ் சரிதங்களியாவும் மிதனுளடங்கும்.

புராணங்களகூறுஞ் சரிதங்களின்சுருக்கத்துடனும், பூஜிப்போருணமும்வண்ணம் திருவுருவப்படத்துடனும், தயானிப்போருக்குப் பயன்பட தயான ஸலோகத்துடனும், இஃது வெளியிடப்பட்டது.

இதனை நன்காராயாது தத்தமக்குவேண்டிய பலன்கள் சித்திக் கும்பொருட்டு அவ்வவற்றிற்குரிய திருவுருவங்களை அவ்வவற்றின் நியமப்படி தயானித்தும் பூஜித்தும் வழிபடுவோர்க் கெய்தாதன வுலகங்களு ளொன்றுமில்லை, நிண்ணம்

இந்நூல் பல வருடங்களாகப் பலரால் அச்சிட்டு வெளியிடக் கருதியும், ஸவயலாபத் தேட்டத்தாற்சரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்த்திசெய்யாது சிவபுண்ணியத்தைக் கைக்கொள்ளாது வீழ்த்தனா. மிலலாதுணைக்கவலிச்சங்கத்து உபாதயாயா ந-இரத்தினவேலுமுதலியாரொன்பவா இச்சரித்திரங்கள் யாவும் யாவரு முணர்ந்த இடுக்கண்கொண்டு இவ்வுட்சித்திக் ளடைந்த சிவபுண்ணியத்தை மேற்கொள்க செய்தனரால், இவரும் பெறுதற் கரிய சிவபுண்ணியத்தைப்பெற்றுச் சிவாநந்தமுற்று வாழ்வாரொன்பதே உண்மை! உண்மை! உண்மை! சிந்தாதிரிப்பேட்டை }

இங்ஙனம்:

ஜயஸ்ரீமார்கழி } கோ-ஷண்முகசுந்தரமுதலியார்.

உ

சிவமயம்.

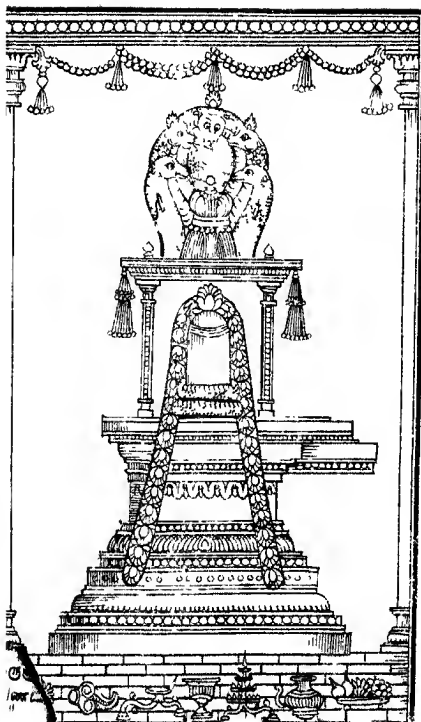
நீருச்சிற்றப்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்த நாமத் தியானம்.

லிங்கமலிங்கோதபவஞ்சைவ முகலிங்கமசதாஸிவம்
மஹாஸ்தாஸிவஞ்சைவோ மாமஜோஸமத பரம
ஸுக்ராஸநமுமேஸநது ஸோமாஸ்கந்தநதவைவச
சந்தரஸோகரமூர்த்ததிஞ்ச வநுஷ்டாருடமவருஷ்டாநதிகம்
புஜங்கவளிதஞ்சைவ புஜங்கதரஸமேவச
ஸந்தயாநருத்தமஸதாநருத்தம் தாண்டவ மஜாஹநவீதரம்
கங்காவிஸாஜநஞ்சைவ தரிபுராநதகமேவச
கலயாணஸுரதரஞ்சைவ அாததநாரீஸவரநததா
சஞ்ஞுத்தமஜுவராபகநம ஸாராததூலஹரவிகரஹம்
ததாபாஸுரபதஞ்சைவ கங்காளமகேஸவாராததகம்
பிஷ்டாடநததுஸிமஹகநம சண்டேஸவரபீஸாதகம்
தக்ஷிணமூர்த்ததித்தபேதம் யோகவிணுதரநததா
காலாநதகநதுகாமாரிம வகுளேஸவரபைவம்
ஆபதுததாரணஞ்சைவ வடிகமகேஷதரபாலகம்
வீரபதரமகோராஸதரம் தக்ஷயஜுஹநததா
கிராதமருமூர்த்ததிஞ்ச அஸவாருடமகஜாநதிகம்
ஜலநதரவதநஞ்சைவ மேகபாதந்தரிமூர்த்ததிகம்
தரிமூர்த்ததரிபதஞ்சைவ ததாஹேளரீவரபரதம்
சகரதாநஸவருஞ்ச கௌரீலீலாஸமநவிதம்
விஷ்டாபஹாணஞ்சைவ கருடாநதிகமேவச
ததாபரஹமபிரஸசேதம் கூடாமஸமஹாரமேவச
மதஸயாரிநதுவராஹரிம பராரததநாமூர்த்ததிமேவச
ரக்தபிஷ்டாபரதாநஞ்ச ஸிஷ்டயபாவநததைவச
ஷ்டாநநந்ததாடாஷ்ட விக்ரஹம்பாவயேதசதா.

అష్టాష్టవిగ్రహనామధ్యానమ్.

లింగంలింగోద్భవంచైవ ముఖలింగంసదాశివం ।
 మహాసదాశివంచైవో మామహేశమతఃపరం ।
 సుఖాసనముమేశంతు సోనూస్కందంతదైవచ ।
 చ ద్రక్షేభరమూర్తిచ వృషారూడంవృషాంతికం ॥
 భుజంగలితంచైవ భుజంగత్రాసమేవచ ।
 సుధ్యాస్పృతృసద్యాత్మ తాంశవంజాహ్నువీశరం ।
 గంగావిసర్జనంచైవ త్రిపురాంతకమేవచ ।
 కల్యాణసుందరంచైవ అర్ధనారీశ్వరంతథా ॥
 గజయద్ధంజ్వరాపఘ్నం శార్దూలహరవిద్రహం ।
 తథాపాశపతంచైవ కంకాళంకేశవార్ధకం ।
 భీమోటనంతుసింహఘ్నం చండేశ్వరప్రసాదకం ।
 దక్షిణామూర్తితద్భేదం యోగవీణాధరంతథా ।
 కాలాంతికంతుకానూరిం లకుశేశ్వరభైరవం ।
 ఆపదుద్ధారణంచైవ వటుకంక్షేత్రపాలకం ।
 వీరభద్రమఖేరాస్త్రం దక్షయజ్ఞహరంతథా ।
 కిరాతంగురుమూర్తిచ అశ్వారూఢంగజాంతికం ।
 జలంధరవధంచైవ మేకపాదంత్రిమూర్తికం ।
 త్రిమూర్తిత్రిపదంచైవ తథాగౌరీవరప్రదం ॥
 చక్రదానస్వరూపంచ శారీలీలాసమన్వితం ।
 వివాపహరణంచైవ గరుడాంతికమేవచ ।
 తథాబ్రహ్మశిరశ్చేదం కూర్మసంహారమేవచ ।
 మత్స్యరింతువరాహరిం ప్రార్థనామూర్తిమేవచ ॥
 రక్తభీమప్రదానంచ శిష్యభాసంతదైవచ ।
 పదాననంతథాష్టాష్ట విగ్రహంభావయేత్సదా । ఇతి కాశికే.

கன்மசாதாக்கியமாவது தெர்ப்பிலென்னும் யோகநாமததையடை
ந்து நாதமயமான ஞானவிவகமும், அபேதவிநதமயமான கிரியாபீட
முதலுடைய பஞ்சகிருததிபஞ் செயவது. இது நிவர்த்திசக்தி யுடன
கூடியிருக்கும். சிவ சாதாகியம் அமூர்த்தி சாதாகியம் மூர்த்தி
சாதாகியம் காததிரு சாதாகியம் இவை நான்கும் நாதததததொ
ழில் அறுதி. கனமசாதாகியம் தொழில் நிவர்த்தி பிரதிடடை வித
தை சாததி யென்னுஞ் சததிகள் நான்கும் வீரதவிநதொழில் சாததி
யதீதையில் தொழிலுறுதி. இவ்வகைததொழிறகொண்ட நிவர்த்தியே
முதலான பீடமும், தொழில் லுறுதியான காததிருமுதலான விவிக
மும், கனமசாதாகியமானவிவிகமும், சாததிநீதையான நான்கும்,
தந தொழிலகளை யுள்ளடக்கத் திரண்ட குடியாபீடதது வியாபிநீ
ததலியசததிகளாற் பிரோகிககப்பட்டுள்ள இநதிகை யாதியாய் நாத
கலைகளை நதும் பொருநதின இடம் நாதமயமான இலிங்கமாம்.
இந நாதமயமான விவிகதததிகள்கண் இடை குடகருவடகரு தெற்கு
கிழகரு முதலிய திசைகளினுள்ள சதாசிவன ஈசன பிரமன ஈகரன
ஈசானன முதலிய மூர்த்திகளிடததுச சாதாகிய முதலிய ஐந்
தும் பொருநதியுள்ள அவசரம் கனமசாதாகியமாம். முன்னாமொழி
நத ஐவகைச் சாதாகியங்களுட் சிவசாதாகியம் பரமசிவததையும்,
அமூர்த்திசாதாகியஞ் சிவசாதாக்கியததையும், மூர்த்திசாதாகியம்
அமூர்த்திசாதாகியததையும், காததிருசாதாகியம் மூர்த்திசாதாக்
கியததையும், கனமசாதாகியம் காததிருசாதாகியததையும் பொரு
நதிநிற்கும். இது அழிவிலலாப பொருநகட்கெல்லா மாதாரமாய்
அழிபொருள்களை யதிஷ்டிப்பிததிருப்பது. இது பஞ்சமூர்த்திகளு
டைய ஒருமைப்பாட்டிலுண்டாதலாலும், அண்டத்துட்பிண்டங்கட்
குயிராய் நிற்கலாலும், பிண்டுகை யெனப்பட்ட பீடததில் எழும்நரு
ளியிருததலாலும், பிண்டமான சததிகளான திருமேனியாதலாலும்,
கருணாநிலையான நிஷ்களமும் பெருமை யுற்ற சனமும் திரண்டு
பிண்டமென்னும் பெயரையுடையதாயிருக்கும்.

பிரம் விஷ்ணு ருத்திரனா யதிஷ்டிககப்பட்டு ிடமும், அத
றகு ஏதுவான மஹேஸ்வரனா யதிஷ்டிககப்பட்டு கல்பததிரமும்,
இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்தருளியிருக்கருளு சிவமூர்த்தியான
சதாசிவமும், அவா திருமுகமுதலிய திருவுறுப்புகளை யதிஷ்டிககருளு
சிவசத்தி கிரியைகளாகிய வீத்தியாதேகமும், அதற்கு மூர்த்திமா
னாகி சிவோபாதி ஐந்தும், அபராதம் அபரவிருதவையும் பராதம்
பரவிருதவையும் அதிஷ்டிககப்பட்டு சாதாகியமென்று பெயருற
றதே ஓலிங்கம்.

பின்னும் சிவபெருமான அதிகாரத் தானமாகிய சதாசிவ
மெழுந்தருளியிருக்கும் ப்துமத்தின் கிழங்கு பிரமாண்டமாகிய பிரி
திவித்ததுவம். அப்பு முதலிய கலையீருகச சொல்லிய இருபத்தொன
பது தத்துவமும் நாளம். அமரோசமுதலிய புவன் மெழுபத்திரண்டும்,
நாளத்தின் கண்டங்களாகிய முளாருகள். புத்தி குணமாகிய பஞ்ச
சர்பாவம் நாளத்தின் குத்திரமானதுவ. புறவிதழைச் சுந்ததுநிற்கும்
முடிசுக்கப்படம் மாயாதத்துவம் உள்ளிதழ் சுத்தவித்தியா தத்துவம்
சுத்தவித்தியா புவன் கலாசத்திக ள்றுபத்து நான்கு கண்ணிகை
கலை யறுபத்துநான்கு குண்டலி வித்தை ஐம்பத்தேரகூரம்.
வட்டம் நான்கு ஞானக-கிரியை-யிச்சையாதி சத்திகளால் வியாபி
ககப்பட்ட ரூரியன-சந்திரன-அகினி மண்டலமாம். பிருதிவி முத
லிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களை யு மதிஷ்டிககருளு சுத்தவித்தையி
னுடைய வியாதியான சத்திமண்டல மெனலும் அபரவிருது,
அபராதம், பரவிருது, பராதமாயகிறபது சிவாதநாமம். சுத்தத்ததுவ
மிருபத்துமுன்றும் இவற்றை யதிஷ்டிக்கும் சமனை யுன்மனைகள்
திருமேனியாம். இவ்வகைப் பெருமை யுறறதே தியானலிங்க
மாம்.

இவ்வ=லயம், கம்=தோற்றம்; ஆகவே இருஷ்டியாதி பஞ்ச
கிருத்தியத்தைச் செய்யு மீசரப்பிரபாவம் இலிங்க மெனப்படும்.

வாதுளாகமம்.

- “ஸௌவீர்யமநாஸதிததேஜே மாம்ஸாஸ்திருகிரநரச
இநதரசாபஇவாகாரோ தாபபண்பரதிபிமபவத.
அமூதததவாதகலாஹீநம ததருபமலிவகவதபவேத
ஸூயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸயநதாக்கதாமூததீரமூததாதிரிஜேஹாசயதே.”
- “ஏததலைதிவயலிவகதது மூலஸதமபயிஜேஹாசயதே
லிவகேஸாவமஸமுதபநநம வயஸததனாவசோசயதே
ஸருஷ்டிஸஸமஹாரவோகதமலிககாநாமஸயசோசயதே.”

சாஃரீர்யநாஸ்திததேஜே மாம்ஸாஸ்திருகிரநரச
இநதரசாபஇவாகாரோ தாபபண்பரதிபிமபவத.
அமூதததவாதகலாஹீநம ததருபமலிவகவதபவேத
ஸூயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸயநதாக்கதாமூததீரமூததாதிரிஜேஹாசயதே.”

சாஃரீர்யநாஸ்திததேஜே மாம்ஸாஸ்திருகிரநரச
இநதரசாபஇவாகாரோ தாபபண்பரதிபிமபவத.
அமூதததவாதகலாஹீநம ததருபமலிவகவதபவேத
ஸூயகோடிபரதீகாஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸயநதாக்கதாமூததீரமூததாதிரிஜேஹாசயதே.”

நிநமநிநம.

- “மலநதஅயனமாதுநதகிரனமகேசன
பலநதருமைமமுதகிரநதநதம
பலநதருசததி சிவனவய
பலநதருலிவகம பராநதமே.
- அகாரமுதவா யுனததுமாயகிறகும்
உகாரமுதவா யுனததுமாயகிறகும்
அகாரவுகார மிரண்மெறியில
அகாரவுகார மிலிவகமதாமே.”

இலிவகமூததிநெய்:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரண்டாவது

இலிங்கோற்பவமூர்த்தி.

இரண்டாயிரஞ் சதாயுகம் பிரமனாக கொருநாளாதலின், ஆயிரஞ் சதாயுக மொழிய ஓ பகல கழிதலாற் பிரமன் துயினற னன். அப்பொழுது சூரியா சந்திரா நக்சத்திரங்கள் நவகிரகங் கள் இந்நிரை முதலிய தேவர்கள், மாறியபதினான்கு மனக்கள் யாவ ரும் மகலோக முற்றனா கற்பாந்த வெள்ளத்தோன்றி உலகிலுள்ள உயிர்களை யழித்தது. முனிவா சனலோகஞ்சோந்தனா. கடற்பெரு க்கால உலகமறையத் திருமால் ஓராலிலையினபேரிற் குழந்தைவடிவு கொண்டு சிவத்தியானத்தாடன நித்தினாசெய்தனா. அதைச் சன லோகத்தினுள் முனிவா கண்டு அதிகக் விழித்துப் பழைய வலகைத் தேட, அது பாதலத் தமிழ்நததால் வராகவரு வேற்றப் பிலத்தின வழியே சென்று கண்டு தன கொம்பிற் குத்தி யெடுத்தவந்த முறைப்படி கிறத்திப் பார்த்துப் படுத்த யோக்கித்தினாயி விரு ந்தனா. இதனுள் ஆயிரஞ் சதாயுகம் கழிய, பிரமனுக்கு இரவுநீங்கிப் பகற்கால மெய்தியதால், கணவழித் துலகைப் பார்த்துத் தேவா அக ரா மனிதா விலங்கு முதலிய தாவர சங்கமங்களைச் சிருட்டித்ததத் தேவலோகம் பூவுலகங்களை நிரப்பி இந்நிரை அரவிலிருத்தி அட்ட திக்குப் பாலகளை அவரவா பதலியில வைத்ததத் தான் துயின்றால் உலகத் துயிலும், தானெழுந்தால் உலக மெழும் ஆதலின் தன்னை விட வேறே கடவுளிலலை யென்று தருக்கெய்தித் தாணிமுழுவதும் பார்த்தவருகையில், சுதிராப்தியிலே திருமால் இறுமாந்து கண்டியில்

வது கண்டு அகந்தையால் மாபிறறட்டி “எழுந்திரு” என, விண்டு விழிக்க, பிரமன் “நீ யானென்று வினாவ, “யானுன தந்தை” என, “நீ யினனும் விழிக்கவில்லை நீ யெனமகன யானே யுனைப் படைத்தேன்” என, திருமால் “நீ யென்னுநதிற பிறந்தோ னன்றோ” என, பிரமன் “பிருத முனிவன சாபத்தா லுனைப் படைத்துப் படைத்துக் கை சிவந்திருக்கின்றனபா” என, திருமால் “நானமுக! உனது நடுசெரத்தைச் சிவபிரான கிளளியபோது அச்சமுற்றதை மறந்தாய” என்று பலவகையாகக் கூற, கமலாசனன கடுஞ்சினங் கொண்டு “நாமிருவரும் போாபுரிந்தால் நமமில வெறறியுற்றவனே பெரியவன்” என இருவருளு சமமதித்துப் போர்க்கோலங்கொண்டு வில்லைவளைத்துப் பலவகைப் பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சமா புரி கையில் அவ்வத்திரங்கள் அவனிமுழுவதும் திரிந்தனவாதலால், பல பிறந்தனா, பலா கரிந்தனா, பலா கயிலைமலையையடைந்தனா மேகங்களாகரிந்தன தேவலோகமும் பூவுலகமும் மெரிந்தன, கடலநீர் முழுவதும் வந்தன. இவ்வாறு செருச்செயகையிற சிவாக்ஷினியினுல நிர்த்தமுனிவா அங்குவந்து “நீங்க ளிருவரும் நானமுதல் நானமுத லென்று சண்டைசெய்கிறீர்கள். உங்களிருவரில் ஒருவரும்லல, முதலவா சிவபிரான இன்னும் போசெயவீலே முதற்பொருள சோதி வடிவாய வரும்” என்று தேற்றிப்போகவும், அதனைக் கவனியாமல் இருவரும் முன்போலவே சமாவீடாதிருக்கக்கண்ட சிவபெருமான, இன்னுளு சமனாததடுக்காதிருந்தால் உலகமழியுமென்று திருவுளங் கொண்டு, யாவாக்கு முற்ற வீடுக்கண் கனைவாராய ஓரகினித்தமப மாய இருவரும்ளுசம்படி அவாகிளையேதோன்றினா அப்பொழுது வுசரீர் “சிறுவர்களே! உங்கள் வல்லமையைச் சோதிகக் கருதிக் சிவபெருமானே சோதிவடிவாய எழுந்தருளினா இத் தாழ்முடிகளை யறியுங்கள்” என, அவ கொளிப்பிழம்பைத் தரிசித்து அசரீரியைக் கேட்டவுடனே கோப மொழிந்தும் அகந்தை நீங்காதவார்களாய்ப் பிரம விஷ்ணுக்கள் “இதன் முடியையும் அடியையும் தேடுவோம்

அவற்றி லொன்றைக் கண்டவரோ மேலோரா” எனக் சபதஞ்செய்து பிரமன் “யான முடியைக் காண்பேன்” என்றும், விஷ்ணு “அடியைக் காண்பேன்” என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டனா. மாயவன் வராக வடிவேற்றுக் கொம்புகளாற் பூயியைத் தோண்டி அதலம் விதலம் சுதலம் நிதலம் தராதலம் ரசாதலம் பாதல மென னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடிச் சென்று மேலுஞ் செலலுகையில் அநேககாலமாகியும் அடியைக் காணவில்லை. நாவறண்டு ஒளிமழுங்கிக் காதடைப்புற்றுச் சலித்த திருமாலுக்குப் பண்டைய வுணர்வு தோன்றியது மீண்டு வரவுஞ் சுகதியற்றத் திரிநேதிரிண்ப பல வகையாகத் துதித்து “அடியேன அறியாமையாற் செய்த பிழையைப் பொறுப்பீராக” என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானாருளாற் சிறிது வலிபெற்றுப் பூயியை யடைந்து கோதிமலையைச் சமீபித்து வணங்கி நின்றனா இதுகிறக், முடிக்காண்பதாகச் சபதஞ்செய்த பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவேற்றுப் பூலோகம் புலாலோகம் சவாலோகம் சனலோகம் தபாலோகம் மகாலோகம் சத்தியலோகமென னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடி ஆயிரமவருந் திரிந்துதிரிக் தழுவவும் முடியைக் காணாமல் திருமப வீருமபானாய “திருமால் அடி கண்டு வருவான், தலைவனாவானே, யான முடிக்கை டலலது திரும்பேன்” என்று மேலுஞ் சென்றமையாற் கண சமுன்று சிறகுகள் கொடுத்து காலோய்கது மனந் திரிந்து துன்புறுகையில் “ஐயோ இவ்வனன்ம இன்னுஞ் சிறிதநேரம் பறந்தாலிதற்கும், சோதியைச் சிவமென நறியாதோ? அம்முடியைக் காணமுடியுமோ? திருமாலே அடியைத் தேட முடியாமற் சிவனே சரணெனத் திருமபிச் சோதியை யடைந்தான்” எனச் சித்திர் சிலா செப்புக்கேட்டு அவரைக் கணங்கிச் சிவபிரானது புகழைச் செவித்து, சிவாச்சனை செய்யத் துணிந்து திருமபிப் பூலோகத்தை யடைந்து சோதியருகே தொழுது நிற்கும் வாகதேவனைக் கண்டு “மாலே! நாமிருவரும் மாங்கொண்டு கெட்டோம், அடிமுடி, தேடி யறியாமற் போனோம். இனிப் பெரு

மாண யருச்சிததுக காணபோம்” என, இருவரு மொத்தது ஆற
கோர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து, திருமஞ்சன முதலியவற்றை
பியற்றி முறைப்படி பூசிக்க, பெருமான நீலகண்டமும், மானமழு
வரதாபயம் பொருந்திய சதூபபுஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணி
நடைபும், பாபபதிபாகமுமாகக்காட்சியளிக்க, இருவரும் அஷ்டாங்க
அஞ்சாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து “யாங்க ளறியாமற் செயதபிழை
யைக் க்ஷமிக்கவேண்டும். புத்திரா செய்த குற்றத்தைப் பெற்றவடு
பொறுக்கவேண்டு மன்றோ” என்று பலவகையாகப் பிரார்த்திக்க,
நிவபெருமான, “மைந்தர்களே! அஞ்சாதீர்கள் உங்கள் பிழையப்
பொறுத்தோம் நீங்கள்செய்த பூசைகளுக்களித்தோம் உங்கள் பத்
தியை யளித்தோம் வேண்டியவரங்களைக் கேளுங்கள்” என, பிரம
விஷ்ணுக்கள் “தேவரீர் திருவடிகளில் நீங்காத அன்பு அதுகவிரகிக்
கவேண்டும்” என்று வேண்ட, அம்பிகாபதி அருளிச்செய்கிறார்.

காமபுராணம்.

“மைந்தனினையெனவலப்புறத்தளித்தன்னறிய
பைநுழாய்க் துவண்ணையென திடப்பாலிற
நந்தளித்தன்னீவிரவெங்கரிமுகனறழலவேற
கந்தனெனக்கருணையினுச்சிமோநுதாததான.”— என
றபடியே “பிரமனே! நீ யென வலப்புறத்திற பிறந்தாய். திருமாலை
என்னிடப் புறத்திறபிறந்தான நீங்களிருவரும் எனக்குக் கண்பதி
புல கந்தனும்போலவீர். பகையினறி ஒற்றுமையாக வாழ்க்கடவீர்.”
என்றருளசெய்து “உங்கட்கு ஞானமுண்டாகக்கடவது” என்ற
கோவடித்து அந்தாததானமாயினா. சோதிசிறிது சிறிதாகச் சுருங்கி
புலையடிவாய உலகத்தாரால் துதிசெய்ய நின்றது. இஃது அருண
சுலம் எனபா. பிரமவிஷ்ணுக்கள் அவ்வருணகிரியை மும்முறை
வலஞ்செய்து பணிநு தத்தம் பதவியடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந்
திருந்தனர். இவ்வகைய அததானாவில், தோன்றிய திருவுருவமே
இலிங்கோற்பவமெனப் பெயர்.

వామనపురాణమ్.

తతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ కేశరవిరాజితపతి
 శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ
 శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ
 శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ
 శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ
 శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ
 శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ

తతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ కేశరవిరాజితపతి

శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ

శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ

శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ

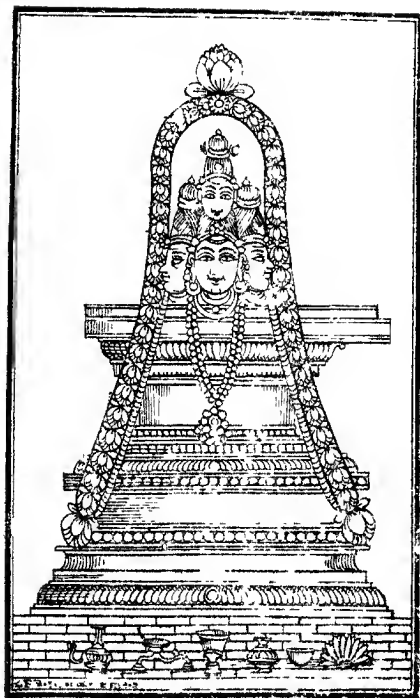
శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ

శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ

శ్రీకృష్ణమతస్థితమతస్థితయ యతఃప్రతాపశ్రేణోదేవ

ఇతి శ్రీవామనపురాణము

3, முகலிகை குமாரத்தி.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிறைமபலம்

மூன்றாவது முகலிங்கமூர்த்தி.

மேலிவங்கப் பிரபாவத்திற் பிரதிபாதித்த சிவலிங்கம், திருமுகங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற முகலிங்கமெனப்பெறும் அதுதான் ஆடயம், அநாடயம், ஸுடோட்யம், ஸாவஸமம் என நான்கு வகைப்படுகிறது. ஆட்யம் ஆயிரத்தொரு விங்கங்களுடையது ஸுடோட்யம் நூற்றெட்டு விங்கங்களுடையது அநாடய ஸுடோடயவிங்கங்கள் திருமுகங்களெனும். ஸர்வஸம் ௫-௪-௩-௨-௧ இவ்வகை ஐந்து முகப்பேதங்களைப் பெறும். ஈசானம் தற்புருஷம் வாமம் அகோரம் ஸத்யோஜாதம் முதலிய ஐந்து, ஈசானமொழிந்த நான்கும், தற்புருஷ அகோர வாம தேவ முகங்கள் மூன்றும், தற்புருஷ ஸத்யோஜாத மிரண்டும், தற்புருஷ மொன்றும் பெற்றிருக்க நிற்பது ஸாவஸமமாகும்.

மேற்கூறிய ஸாவஸமிவங்கம் அல்லது முகலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினை மற்றுமொரு வகையால் ஆகமங்களை கூறும். அதனை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

அநாதிருதா அநாதா அநந்தா வியோமரூபர் வியாபகரென ஸும மூர்த்திக லாவரும, பராசத்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்தி இச்சாசத்தி ஆதிசத்திய ஸன்னம் ஐவகைச் சத்திகளைக்கொண்டு, முறையே சிவசாதாங்கியம் கன்மசாதாங்கியம் துர்த்திருசாதாங்கியம் மூர்த்திசாதாங்கியம் அமூர்த்திசாதாங்கியங்கள், அசத்த பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துதலால், இவை ஆதிருத்தருடைய அவதாரகாரியமென்னுங் கனம்சாதாங்கியருக்குச் சத்திசத்த பஞ்சகிருத்தியங்க

ளின் தொழில்களதாமே ஐந்தது திருமுகங்களாம் இதில அநாசீரு
ராவார சமணையாம் பராசத்தியும், உனமணையாம் பரமுந தம்
ளொன்றி ஆனமாககளைத் திருவுளத் தடைத்த நிலையா.

அநாசிருதராகிய இவாகுப பிரம னளவாகவும், அநாகநீ
க்கு விஷ்ணு அளவாகவும், அநந்தர்கீரு உருத்திர னளவாகவும்
வியோமநுபர்கீரு மகேசகர னளவாகவும், வியாபகர்கீரு சதாசி
னளவாகவும் வியாததி. மேற்கூறிய ஐவருள, வியாபகருடைய மூ
த்திபேதமான ஆடகேசுரீ பாதாளாதிபதியாய ஆவருளளவாதொழ
எழுந்தருளுவா வியோமநுபருடைய மூத்திபேதமான கடீமாண்ட
தேவநாயனரீ இருபத்தெட்டுக்கோடி நாகத்திற கதிபதியா யிரு
பா அநந்தருடைய மூத்திபேதமான காலாக்கினி நந்திரதேவர்
பிரமாண்டத்தை யதிஷ்டித்தெழுந்தருளியிருப்பா. அநாகத்தருடைய
மூத்திபேதமான ஆதிராசத்தி அண்டங்களைச் சமந்து எழுந்தருளி
யிருக்கும் இவ்வகைச் சகலபுலனாதாரமாய நின்று சிருட்டி-திதி-சுவ
காரம்-திரோபவம்-அதுகதிரகம் என்னும் பஞ்ச சிருத்தியங்களையும்
நடத்துமிடத்துப் பிரம - விஷ்ணு - ருத்திர - மகேசகர - சதா
சிவபேதமே முகலிங்க மெனவுமெபறும். விரிவு சிவாகமங்களுட்
காண்க.

சித்தாந்த சாராவளி.

“ ஏகாதிகமலிங்கஸஹஸரமாத்யே
த்வஷ்டோத்ததர்மலிங்கஸுதமஸு-மோடியே
விரேஷ்டதஸ்ஸாவஸமேஸவக்தர
மாடயேபய-மாத்யேவிசதேவபூஜயே.”

பகவத்கம் லிங்க ஸஹஸரம் ஸுதமஸுதம் லிங்க ஸஹஸரம்
விசேஷஸுதம் ஸஹஸரம் ஸுதமஸுதம் ஸஹஸரம்

சுதமஸுதம்:

4. சதாசிவ மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நானகாவது சதாசிவமூர்த்தி.

சாரதராயும் சாவகாததாவாயும் அவயயராயும் சாவஞ்ஞராயும்
ஸவபாவபிரகாசராகியும் அசலராகியும் அமேயராகியும் அநாதி
பாயும் அதுலராயும் சூக்ஷ்மராயும் மஹாராகியும் சிதகன ராகியும்
வியாபிமாகியும், முததபபிரியராகியும் அமலராகியும் பராசத்தியுடன்
ஈழயுமுள்ள சதாசிவமூர்த்தி, ஈசானம்-குறபுருஷம்-வாமம்-அகேரம்
ஸத்திபோஜாதம் முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களுடன் னியைந்து எழு
ந்தருளி ஆனமாக்களின் பாசச்சேதநிதிதம் சித்தநாதமாகிய காரு
டம்- வாமம் - பூததந்தரம்-பைரவ மீறாகிய ஆகம் பேதங்களை ஈசான
மொழிந்த நான்கு திருமுகத்தினும், காமிகாதி இருபத்தெட்டாக
மங்களை ஈசானமுகத்தினும் அருளிச்செய்தனா. அக காமிகாதி ஆகம்
ங்க ளாவன :- காமிகம் - யோகசம் - சித்தியம் - காரணம் - அசி
தம் - தீபதம்-சூக்ஷ்மம்-ஸஹஸரம் - அம்சமான சுபரபேதம் - விஜயம்
ஸைவாஸம் - ஸவயம்பூதம் - ஆகநேயம் - வீரம் - லாளவம் - மரு
டம் - விமலம் - சந்தாஞானம் - முகபிம்பம் - ப்ரோதகீதம் - லளிதம்-
நிததம்-சந்தானம் - சாவோத்தமம் - பாரமேசகரம்-கிரணம் - வானு
மெனபன. இவைகளைக் கேட்டோர் பரணவடி - திரிகலா - ஹரா -
சுதர் - பஸமா - காரணா-சாவருத்திரா - பிரசாபதி - கசிவா - சிவா
அச்சுதா - ஈசா - ஈசானா - ஹந்தாஸநர் - சூக்ஷ்மர் - ஸைச்சிரவணா
ப்ரபஞ்சநா - காலா - பீமா - தாமர் - அழகுஅக்ரர் - ரவி - தசேசா -
விக்நேச்சுவரர் - சசி - அநாதிருதரர் - பரமேசர் - தசார்ணர் - சைல
ஜா - நிதநேசா - பிரமா - வியோமர் - ஹந்தாஸநா - தேஜசு - ப்ர

ஐரபதி - பிராமஹணேசா - நந்திகேசர் - சிவர் மஹாதேவா - சாவாத
மகா - வீரபத்திரா - அநந்தா - பிரஹஸ்பதி - பிரசாந்தா - ததிசி
சூலி - கவசா - ஆலயேசா - லளிதா பிந்தா - சண்டிகேசகவரா - சிவ
நிஷ்டா - அசமவாயா - சோமா - நருசிமஹா - ஸ்ரீதேவி - உசநா
தேவவிபவா - சமவாததகா - சிவா - மஹாகாளா முதலியோரா இவ
வாகமங்களுள் முதலிற்கூறியபத்தும் சிவபேதங்களாம், ஏனைய டத்
னெட்டும் உருத்திரபேதங்களாம். இச் சிவாகமங்க ளிருபத்தெட்டு
வக்தீராரம் முதல விஸ்வாதமகம் ஈரூயுள்ள இருதூறெட்டு உட
பிரிவுடையன. அவற்றைக் காய்கந் தந்தீராவதாரப்படலத்துப்
காண்க.

இவ்வாகமங்கள் சாதாகியமூர்தியாகிய இப் பெருமானு
குத திருவடிகள் - கண்ணகால - அங்குலி - கெண்டைக்கால - முழி
தாள்கள் ஊருக்கள் - குறையம் - கடித்தாங்கம் - முதுகு - கொப்பழ
வயிறு - ஹருதயம் - ஸதங்க்கள் - நயநம் - கண்டம் - செவிகள் -
கிரீடங்கள் - கரங்கள் - மார்பு - முகம் - நா - கன்னம் - நெற்றி -
குண்டலங்கள் - உபவீதம் - ஹாரம் - ஆபரண முதலியவாய்த் திரு
மேனியாகக் கூறப்படும. [திருவை ஏனைய அங்கங்களுக்குக் கூட
ழக்கொள்க].

இவா படிக்கிறம் - சடைமுடி - ஐந்து திருமுகம் - பத்துக்
கரங்கள் - ஒருதேகம் - இரண்டு திருவடிகள் - வலக்கரத்து இச்சா
நூலக் கிரியை யென்னுமீழுவீசை சூலமும், பராசத்தி ரூபமாய்
மழுவும், காத்திருபாவமான கட்டைகமும், வானும், பீஜாபூரகமும்,
சைரமும், ஐந்ந பயத்தைப் போகருவதான அபயமும், இடக்கரத்து
ரித்திருணமாகிய நாகமும், தூல குக்கும பூதங்களை நடத்தும் மாயா
ரூபமாகியபாசமும், குணமாகிய நீலோற்பலமும், அங்குசமும், சுத்தா
சுத்த அத்துவாவைப் பிரவாததிகருங் குணமான தமருகமும், போக
த்தைத்தரும் வரதமும், நாக்ருணமாகிய மணியும், சுகாரகுணமா
கிய அகநீனியும், திரோதாயி யேன் னும் பரிவட்டமும், அருளாகிய

கந்தமும், பனையாகிய மாலையும், அதுகதிரகாவருமான் சிறுகதை
மும் பொருந்தித் தியானபூஜா நிமித்தம் சகலத் திருவுருக்கொண்
டமுந்தருளியிருப்பினும், இவையிறழ்ந்த அபபாற்பட்டு மிருப்பா.
புது கம்மசாதாக்கியத் திருவுருவாதலின், மேறசிவலிங்கமூர்த்திக
தக கூறிய அனைத்தும் நமக்கு மொககுமென வறிக.

ஆகமம்.

பதமாஸநஸ்தம்பஞ்சாஸயம் பரதிவகதரமநிரிலோசனம்
தருககரியேசசாலிராலாசுதம் ஜஞாநசந்தரகலாநவிதம்
தவணைரானவதநம் பீதமதத்புருஷாநநம்
கருஷ்ணாகோரமு கோபேதம் ரகதா கோரகதவகதரகம்
ஸுபரவேதமபரசிமாஸநையகம் ஸதயோஜாதம் ஸமூராதகம்
நாகோபவீதநமராதம் ஜடாகண்டேந துமணாழதம்
ஸக்தயஸீஸரலிவகட்வாவகம் வரவயகரகராமபுஜம்
தக்ஷிணாதோதவாமாஸதே டமருமபீஜபூரகம்
நாகாசுஸ்துதாரநீலரபஜம் பிபராணம்பஞ்சபிக்ஷா ”

பஞ்சஸஸ்யஸ்யஸ்யம் ப்ரதிவக்ரக்திவசனம் ।
பூக்ரீயேபூவிகாலாஹம் ஜாநசந்தரகலாநிதம் ।
பவதேநாநவதநம் பீதமதத்புருஷாநநம் ।
கருஷ்ணாகோரமுபோபேதம் ரகதாபோரகதவகதரகம் ।
ஸுதேவீதம்புமபுரேதம் ஸநீயோசுஸமூராதகம் ।
நாகோபவீதநமராதம் ஜடாகண்டேந துமணாழதம் ।
ஸக்தயஸீஸரலிவகட்வாவகம் வரவயகரகராமபுஜம் ।
தக்ஷிணாதோதவாமாஸதே டமருமபீஜபூரகம் ।
நாகாசுஸ்துதாரநீலரபஜம் பிபராணம்பஞ்சபிக்ஷா ॥ ௮௮௮௮.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

ஐந்தாவது

மஹாசதாசிவ மூர்த்தி.

உமாஸுஹாயம் பரமேஸ்வரம் பரபும தரிஸோசனம் நீலகண்டம் பரஸுந்தம் தயாதவாமுநீகச சதிபூதயோகம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம தமஸு பரஸுதாத்” எனுங் கைவல்யோபநிஷத்தாலும் “நாஸுதாஸீத தஸ ஏவாஸீத தமஹுஸீத” எனனுஞ் சூர்தீப பிரமாணததாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டமென்புகாரியததுக்குக் குவீரதனைபால நிமித்தகாரண மான எந்த நீஷ்கள சோதியினால் ஐங்கம ஸதாலர ரூபமான சரா சரங்களினததும் எக்காலததும் ஓதப் புரோதரூபமாய் மேறகீழாகச் சிருடழிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ,விஞ்ஞானகலப் பிரளயாகல சக லராகிய மூலகைப்பட்ட ஆனமாகின்றும், மல மாயை கனமம் வீரது திரோதானசததி யென்னும் ஐங்கைப் பாசசமூகத்தினின்று நீங்குந் தின்றனரோ, அதற்கைய பிரணவபிரசாதம்திரோசசாரண தவனிகத மாயும், அநாஹத்சிவ சதாசிவ மஹேஸ்வர ருத்ர விஷ்ணு பிரமாதிக ளுக்குத் தேஜசைக்கொடுப்பதாயும்,வியாபீகரு மேற்பட்ட வியோம வென்னுஞ் சமீன யிடத்தை வியாபித்த அநாஹத்சிவத்திறகு மேலா னதாயப் பரிபூரணமாய் நீஷ்களமாய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீசிவபெரு மான, இச்சையாற் சத்திகாரியத திருவுருக்கொண்டு ஆனமாக்களை யதுக்கிரகிக்கவெடுத்த உமாமகேசமுதலிய திருவுருவங்களை யதிஷ்டி தத சதாசிவநாயனா, சிவாததி-பிரதிஷ்டை வித்தை-சாகதி-சாகதிய தீதைமுதலிய அபரவிநீது கலைகளானும், இந்நிகை - தீபிகை - ரோ சிகை - மோசிகை ஊர்த்துவகாமினி யென்னும் அபரநாத கலைகளா னும், ருக்குமை-அதிருக்குமை-மிருதை-அமிருதை-வியாபிதி யென

ஸ்ரீ. மகாதேவராய ஸ்வாமி.

பரவிந்து கலைகளானும், வியாபித - வியோமரூபை - அநந்
யநாதை - அநாசிருதை யென்னும் பரநாதகலாபேதத்தாலும்,
கதைநது திருமுகத்தடன கூடிப் பரசிவாபேதைதயுற்ற திரு
மே மகாசதாசிவம்.

இச்ச சதாசிவம் பரசிவ மிரண்டும் தாமாதாமி ஸ்வரூபமாத
சதாசிவம் பரசிவமூர்த்தியாகவும், பரசிவம் சதாசிவ அநதாயா
வுஞ் சிவாகமங்கள் கூறும். அச்சதாசிவ பரசிவ மிரண்டு
ந்து பாவாகார மெனபா.

இன்ன மிவற்றின விரிவெல்லா மெழுதப்புகின், சாஸ்திரசங்
காதலின், அச்சாஸ்திரமுகாசசி யுடையோராககன்றி ஏனையோ
அருத்திபுகாது அருசிபிறகருமாதலின் இவ்வகை நிறுத்தினன.
விததாரம் காமிகாதி சிவாகமப் பெருங்கடலுட காண்க.

கூ வஸ்யீ பநிஃ.

ஃஸ்யம் ஸர்வீஸ்வரம் ஸ்ரஃம் ப்ரிஹீதஸம் நிலகர்ரம் ஸ்ரஃஸ்தம்
ஸ்யுநிர்ஹி ஸ்ரஃஸ்தம் ஸ்யுஸ்தம் ஸ்யுஸ்தம் ஸ்யுஸ்தம் ஸ்யுஸ்தம்
ஸ்யுஸ்தம் ஸ்யுஸ்தம் ஸ்யுஸ்தம் ஸ்யுஸ்தம் ஸ்யுஸ்தம் ஸ்யுஸ்தம்

மேற்கூறிய விலககணமேயன்றி, இப்பெருமான கண்கிட
தற கேலாத கரம் சிர முதலிய திருவுறுப்புக்களோடு கலந்த
மனியையுடையராகவு மிருப்பா எனவுங் கொள்க.

நீருவிசைப்பரி.

எண்ணிலபலகோடி சேவடிமுடி க் ளெண்ணிலபல்கோடிதிண
ாக, ளெண்ணிலபலகோடி திருவுருநாமமோகொணமுககணமுக
+, மெண்ணிலபலகோடியெலகைகப்பாலாய்கின்ற னைஞ்ஞாற்றந
ாதது, மெண்ணிலபலகோடிருணத்தோவீழியிவாநமமையா
யாரோ."

மஹா சதாசிவாயநம:.

உ

சிவமயம்

திருச்சிறுமபலம்

ஆறாவது

உமாமஹேஸ்வரமூர்த்தி.

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இறைவன் திருக்குறிப்பின்வண்ணம் பஞ்சகிருத்திய மியற்றி அகிலினிக் குஷணம்போல அபிநாபாவமாயிருப்பான். அக்கருணையுருவாகியசத்தியே பஞ்சகிருத்திய மிமித்தமாகக் கிருத்திய பேதத்தால் ஐவகைப்படுமே. அவை முறையே பராசத்தி-ஆதிசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி-கிரியாசத்தி எனபனவாம் அவற்றுள் பராசத்தி பரமசிவத்தி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஆதிசத்தி பராசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது கிரியாசத்தி ஞானசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆதிசத்தி ஆந்மாகளுக்கு விஷய சுகததைப் பொருத்தும். இச்சாசத்தி கிருஷ்டியைச்செய்யும், ஞானசத்தி சாவானமாகளுடைய கமைவு கணையும், அநதக்கனமங்களுக் கீடான தறு கரண புவந போகங்களை யும், உபாதானத்திரயங்களினின்று முண்டாகும். கிரியாசத்தி கிருஷ்டியாநி கிருத்தியங்களைச் செய்யும்.

வாதுநாகமம்.

“தச்சிவேதுபராஸந்திஸ் ஸஹஸ்ராமஸாதஜாயத
தச்சகதேஸதுஸஹஸ்ராம்ஸா தாதிரகந்திஸமுதபவ:
அஸ்யாஸஸந்தேஸ்ஸஹஸ்ராமஸா நிசசாஸந்திஸமுதபவ:
தசசக்தேஸதுஸஹஸ்ராம்ஸாத ஜ்ஞாஸகதிஸமுதபவ:
அஸ்யாஸஸந்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஸாத க்ரியாஸந்திஸமுதபவ :

மகாமகேசுரபாதாராய, பாக்டா
உ. வே. சாமிநாதையா நூல திரையம்
சுருபாறு சேனையே.20, -

கீ. உமாமகேசுவர மூர்த்தி.

ஏதாவைஸாததயபஞ்சநிஷ்களதவேகோததிதா .
ஸ்ரிவஸருஷ்டிரியமபரோகதே” இதி.

ததுத் தம் வாசுதே.

தவ்யுதேசுபசாத்தி ஸ்ஹஸாஸாபசாயத |
தவ்யுதேஸுஸஹஸாஸாபாபிதே திஸமுத்யவ: ||
அஸ்யுதேஸுஸஹஸாஸாபாபிதே திஸமுத்யவ: ||
தவ்யுதேஸுஸஹஸாஸாபாபிதே திஸமுத்யவ: ||
அஸ்யுதேஸுஸஹஸாஸாபாபிதே திஸமுத்யவ: |
தவ்யுதேஸுஸஹஸாஸாபாபிதே திஸமுத்யவ: |
தவ்யுதேஸுஸஹஸாஸாபாபிதே திஸமுத்யவ: |

இவ்வகையாகத் தோன்றிய ஐவகைச்சகதிகளில், பின்வரும்
ராசததியானது பகருவமலராகிய ஆனமாககளைக் கருணையால் அது
செய்திருக்கும். ஆதிசததியானது ஆனவமலம் பகருவமாகும்படி செ
ய்ததும். ஞானசததி சததாகரு ஞானவொளியாகிச் சாமசகூராகி
கராவியமான தேஜோரூபமாக, இப் பஞ்சசததிகளின் தசாமச
பதததால சகளநிஷ்களமாகிய சதாசிவரூபமாக, இக்கருததுபபற
யே “சந்திதானி சிவத்தையின்றும்” என அருணந்திசிவாகாரி
நிருவாயமலாகதனா, “கறைககண்டனுக்கு மூத்தவளே” என்ற
ம இப்பெற்றறினோககியே யெனக, தசாமசம் எனத்தாற பததி
லானது அகனமாகிய சாதாக்கியமாக.

வாதுனாகமம்.

“பராஸக்தோதஸாமஸேந ஸ்ரிவஸாததயஸமபவ
பராஸக்தயுதபவதவாச்ச ஸாததத்வாச்சிவஉசயதே.”

பராஸக்தேஸுஸஹஸாஸாபாபிதே திஸமுத்யவ: ||

பராஸக்தேஸுஸஹஸாஸாபாபிதே திஸமுத்யவ: ||

கிரியாசத்தியினால் சதாசிவத்தில ஸஹஸ்ராமஸமாக அநந்தேஸ
வர ரூபமாய இருபததைந்து விகிரஹபேதமாகிக கிருத்தியபேதத்
தைச செய்யும். அவவுமையோடுகூடிய அழகனே உமாமஹேஸ்
வரமூர்த்தி யென்று வேத சிவாகமங்கள் கூறும

வாதுளாகமம்.

“காமேஸ்வஸஹஸ்ராமஸராக மஹேஸ்வஸஸமுதபவ
மஹேஸ்வஸகளமவிநதயாத ஸருஷ்டி ஸ்திதிஸயாதமக
பஞ்சவிமஸதிபேதேந தநமூதி பஞ்சவிமஸதி
ஸாதிதேதவநிஸிவ காதா பரோகதோ நநதோஸதேபரபுரிதி”

சதுத்வம் வாசுதே.

கர்த்தேஸ்யஸமாஸூ சாஸு ஸேஸ்யஸமுத்பவ:
மஸேஸ்யஸகஸம்விநதயாத ஸருஷ்டி ஸ்திதிஸயாதமக:
பஞ்சவிமஸதிபேதேந தநமூதி பஞ்சவிமஸதி
ஸாதிதேதவநிஸிவ காதா பரோகதோ நநதோஸதேபரபுரிதி

உமாமஹேஸ்வராய நம.

சுந்தரேசுவரர்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஏழாவது
சுகாசநமூர்த்தி.

ஸ்ரீகயிலாயகிரியாகிப் வெள்ளிமீலயி னுச்சியிற் கோடி சூரி
யோதய மாளுறபோன றெளிவீசம் நவரதநமயமான ஆயிரக்கால
மண்டபத்திலு, பகதாதுக்கிரஹ காரணமாக ஹரி பரஹ்மாதி தேவாக
ளும், பதினெருகோடி யுருத்திராகளும், இரத்திராதி திருப்பரலகாக
ளும், அஷ்டவசுக்களும் முதலாகிய முப்பத்துமூன்றகோடி தேவாக
ளும், நாரபத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்களும், சங்கராதி மகாருஷிக
ளும், நவசித்தர்களும், கருட காரதாவ சித்த வித்தியாகர யசுந் கி
நரா முதலாகிய பதினெண் கணங்களும் ஒவ்வொரு பக்கத்தி லுரை
ந்து ஹரஹர சிவசிவ கங்காதர சங்கர மகாதேவா வென்று துதித்து
நமஸ்கரிக்கவும், வேதங்களை கோஷிக்கவும், துமபுரு நாரதா பாட
வும், அரம்பையா நடிக்கவும், திருநந்திதேவா கூட்டத்தைப் பொற
பிரமபுகொண்ட டடித்து விலக்கவும், இஷ்ட காமியாததங்களைப்
பெற வெண்ணினோ வரங்கேட்டுக் கையேற்று நிற்பவும், ஸ்ரீஉமா
தேவியாருடன் இரதனசிவகாதனத்தில் இறைவா திருவோலக்கங்
கொண்டெழுந்தருளியிருந்து, பகதியே வடிவமாக வுள்ள ப்ருங்கி
மஹாருஷி நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது நாழிகை திருக்கண சாததிப
பின அவரவர்கட்குத் தக்கபடி சிரக்கம்பன மந்தஹாஸாதிகளான
சூரிப்புடன் அவரவர்கள் விருமபினவற்றை யதுக்கொடுத்துத் தத்த
மிடங்களிற் செல்ல ஆஞ்ஞாபித்தனா

அதனபின்னா அருளவடிவாகிய அனையாரா அரியாதனத்
திருந்து எழுந்து டணிகது, சிறிதுபொழுது கையேற்றுநின்ற, “எம்

பெருமானே! தேவரீர் திருவாய்மலாந்தருளிய வேதசிவாகமங்கள். உண்மை இத்தகையினதென எளியேன எளிதிலுணரும்படி திருவுளஞ் செய்து திருவாய்மலாந்தருள வேணமெ” என நிசைக. உமபூபெருமான “உமையே! இரு” எனத் தமது வாய்பாகத் விருத்தி, ஒரு திருமுதும் ஆறுதிருக்கரங்களுமுடையராய “நகாய! நன்று வினாவினாய். இஃதுனக்கே யன்றி ஏனைய அண்டங் ளிலுமுள்ள அநிலசராசரங்கட்கும் பயனளிக்கும் பயனுள்ளது; அத னையுனக்குக் கூறுவேன” என்று [ஐ வகைப் பாசபந்தத்தின் நிலை மையும், அவை நீங்குமாறும், அவற்றை நீக்கினு ரடையுந் தன்மை யும், வேத சிவாகமாதியின் தோற்றமும், அவை அநாதியென வறிவி ப்பதற்கு எதெதுக காட்டிய வைகரீ யாதிய வாக்குக்கு அநிலக் டானமாயுள்ள சுத்தமாயாலக்ஷணமும், அம் மாயை பராசத்தியா கிய உன்னிடத்தாளள தும், நீ என வாய்பாகத் தமாந்ததம் இவவீவ வரலாற்றா னென்று] திருவாய்மலாந்தருளினா. இத்தகைய வேத சிவாகமப்பொருளை உமாதேவியா கேட்டு நிற்பத் தாம் எல்லா ஆச் சந்தகிலு முயாந்த சுகாசந்தி விருந்து திருவாய் மலாந்ததால், சிவபெருமான சுகாசநழித்தி யெனப் பெயாபெற்றனா.

[இக் குறியினுட கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஆசிரியாமூல மாக அறிந்துகொள்ளவும்.

8. உமேச மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறையப்பலம்.

எட்டாவது உமேச மூர்த்தி.

முன்னொரு பிரம்ம கற்பத்தில், நானமுகன வழக்கப்படி பல
கோடி ஜீவராசிகளையுரு சிருட்டிசெய்யக் கருதிச் சநகன - சநத்த
னன - சநாதனன - சநற்குமாரன என்னும் நான்கு புத்திரர்களை
யுண்டுசெய்து அவர்களைக்கொண்டு உலகவிாததி செய்ய உத்தேசித்
திருப்ப, அப் புதலவா நாலவரும் நானமுகன விருப்பிற் கிணங்கா
ராய நல்லுணர்வுற்றுத் தவச்செயலை நாடினா அதன்பிறகு வேதா
யாதுவழியிலும் சிருட்டிச செயல் செவ்வையப்படாமையால், சித்
தந் திணைத்து மெத்தவும் பிரமித்துத் தான முன்பெற்ற தநய
ரோடு தாமோதரனைச் சாரந்து தணாமேவ வீழ்ந்து பணிந்து தனக்
குச் சிருட்டித்தொழில் கை வராமையைக் கழறி நின்றான், கமலை
கேள்வன “பிரமனே! உன கருத்து நம மிருவரால் முற்றுறாது.
பன்னகாபரணனபாற கூறின பதப்படும” என்று, பிரமனு முனி
வரு முடனவர, விஷ்ணு வெள்ளிமலையையடைந்து விடைபூதிபால
தமது வருகையை விண்ணப்பிக்குமபடி நந்திதேவரை நமஸ்கரித்துக்
கூற, அவர் அவவாறே ஆண்டவா சநந்தியிலடைந்துசாரற், சங்கரன்
“அவர்களைத் தருக” என்று ஆகஞாபிக்க, திருநந்திதேவா அவா
களைச் செவ்னுமபடி விடைதந்தனர்.

கூட்டணிப்படி உடசென்று கண்ணுதலைத் தரிசித்துயாவரும்
கிறகையில், திருமால் “பெருமானே! பிரமன சிருட்டிசெய்ய வெ
ண்ணி எத்தனித்தபொழுது அது விருத்தியாகவில்லை, அக்குறையை
யகற்றவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான தனது தீவிழி

யாவ திருமால்-திசைமுக்கன்-புதலவாநாலவா ஆகிய இவரைச் சா-
ராக்கினா அக்காலத் தலவிடத்து ஒன்றியாக நின்ற பரமன தயி-
வாமபாகத்திலுள்ள திருத்தோளைப் பராக்க அதினின்று அப் பெ-
மாந்து சத்தியே உமாதேவியாகத் திருவுருவமற்றது அவ வுழை-
மையானாத் தமது இடப்பற்றத்திலிருத்தி இருவருமாக ஓர் திருவி-
யாடலெசயது விஷ்ணு-பிரமன-நான்கு முனிவர்களையும் முளவ-
வண்ணமே படைத்தனா அவர்கள் அறுவரும், சிவபெருமானையும்
உமையம்மையானையும் பணிந்து பரவிநிறைகையில், பரமபதி பன்னக-
சயனனைப் பார்த்து “நாறண! நம தருளாகிய சத்தியோடு கூடிநி-
றோம் ஆதலின், பண்டுபோற்பதமனுக்குப்படைப்புத்தொழில் கைவ-
ரும்” என்று திருவாயமலாந்தருள, அவர்கள் அகமகிழ்ச்சியடைந்து
அம்மையையும் அப்பனையும்பணிந்து வலமவந்து விடை பெற்று அப்
பாற்போயினா. அதுமுதல் ஆரணன் ஆனமாக்களை யாக்கு மாற்றல்
பெற்றனன். உமாதேவியாருடன் அக்காலத்தில ஆதிநாதன் கூடி-
நின்றதால் அகிலமெல்லாம் விருத்தியாயிற்று சத்தி-வலலமை

சிவபெருமான உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும்
படைத்துக்கூத்தது துடைக்கும்வகையாய் நானாபேதம்பெற்ற தமது
திருவருளாகிய சத்தியே உமையம்மையாக வாமபாகத்திலிருக்கக்
கொண்டு வீற்றிருந்தமையின் உமேசுழந்தி பென ஓர் திருநாம
முற்றனா.

“கந்தபுராணம்.

“தந்தழியீசன்றனைத்தனயருமயனுமாலும்
வந்தனைசெய்துபோற்றமாயவனவதனநோக்கி
நந்தமதருள தாருநவகையோடினி துசோந்தா
முந்தையினவேதாசசெய்கைமுற்றிமேபோதியெனறான.”

உமேசாயநம;

சி. சோமசுந்தரம் ஸ்தோத்திரம்.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறம்மலை

ஒ ன ப தா வ து சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

சிவபெருமான பராபபதி சமேதராயத திருக்கயிலாயக்ரியில்
திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், தேவர்களெல்
லாவ டடி அமமலையை யடைந்து ஆண்டு முதற்பெருங் காவலாக
வீற்றிருக்கும் திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்ச
தானத்தினுட சென்று சாஷ்டாங்கசமாக நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி
வாய்பொத்திநின்று, “மகாதேவனே ! தேவரீர் உமைமயமையாரை
மந்திரமும், என்களை நெடுநாளாகத் துன்புறுத்தி மகேந்திரபுரிய் லரசு
பெய்யுரு துரபன்மனைச் சங்கரிக்கத்தக்க தேவரீரைப்போன்ற ஓர்
புது கிரணப்பெற்று இன்னும் என்களசங்கடத்தை ஒழிக்கவிலையே.
வினாவில் அருளபுரியவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனா.

ஆதிமூர்த்தி அவாகட கிரங்கி ஆறு திருமுகங்களுடன் வீற்றி
ருந்து தமது திருமுகங்கடோறும் விளங்கும் நெற்றித் தீக்கண்களா
கிய ஆறு திருவிழிகளி னினறும் ஆறு நெருப்புப் பொறிகள் வெப்
பத்துடன் வெளிவரும்படி யருளசெய்ய, அப்பொறிகள் பாாமுழுவ
தம்பூரநதிலக்கண்டு, பராபபதியார் பாதத்தணிந்த சிலம்புகள் ஒள்
துன்று மோதுமபடி வினாவிற சென்று அகதப்புர மடைந்த
னா. தேவர்கள் சித்தங்கலங்கி மெத்தவும் திகைத்துச் சிறிது ஓடிந்
திரும்பி அதனை நாடி “ஐயனே ! தீயோரைச் செயிக்கத்தக்க சிற
வனை யிரகத என்கட்டுத் தீப்பொறிகளை யருளிச்செய்தால் எவ்வாறு
பிழைப்போம்” என நடுங்கிக் கூறினா. சிவபெருமான் திருமு
மொன்றுடனிருந்து தீப்பொறிகள் தம்பால்வரத் திருவுளஞ் செய்த

னா. பொறிகளாற்றும் புராரிமுன்னாடபுக, அம்பிகாபதி அக்கினிக
யும் வாயுலையும் தோகதி, “இப் பொறிகளை நீங்க விருவருமதா
க்கொண்டுபோயக கங்கையில் விடுவகள்” என்று கட்டணியிடடி
தகக பலமுந் தந்தனா. மாதேவன திருவாரணபபடி அவாகள் மா
மாறி யெடுத்தகொண்டுபோயக கங்கையில் வைத்தனர். “தரு
யாகிய அக் கங்கையும் சரவணத்தில் விடுப்ப, பததுததிகருகளிலு
விண்ணுதலாறா கண்டு காத்துக்கொண்டிருந்தனா. அப்பொழு
அச சரவணப்பொயகையில் ஆறுதிருமுகங்களுடனும் பணிரணங்
திருப்புயங்களுடனும் அரணே முருகேசனாகத் தோன்றியிருக்க அம
ரா தெரிசித்தது, அக குழந்தைக்குப் பாலூட்ட ஆளுகிய காந்தினை
நகூத்திரத்தை யனுப்ப; அறுமுகப்பெருமான ஆறு சிறுவர்களாகி
அவாகள் பாலுண் டிருந்தனா.

இது நிறக: அநதப்புரமடைந்த அமமையா முக்கணுருடன்
சிக்காதனத் துடகாரந்தனா. ஈலவரியா முன்னெழுந்தசெலலுகை
யில், திருவடிச் சிலம்பினிற்று சிதறிய நவரத்தினங்ககள் பாவதி
யின் சாயை யுற்று, பரமனழைக்கப் பக்கலில் வந்து, கட்டழகு
கோக்கிக் கருப்பமடைய கவுரிகண்டு கடுங்கோப்பங்கொண்டு, “கருப்
பயலாமல தாங்குயின்” எனச் சபித்தனா. அவ வந்தையா கருப்ப
வாதனையால வருந்துகையில், உடல வியாவையில் இலக்கமவீர
ருதித்தனா. பின் பொருநாள பெருமாடடி விசுப்பிண்படி அவா
கள் வீரவாகு - வீரகேசரி - வீரமகேந்திரன் - வீரமகேசன - வீரபுரந
தரன் - வீரராஜாசன் - வீரமார்த்ததாண்டன-வீரராந்தகன்-வீரதீரன
என்னும் ஒன்பது புதல்வனா யுதவினா. ஈசன இமயவல்லியை
கோகதி “இந்தலகூத்தொன்பதினமரும் நமது புத்திரர்கள்” என்று,
அவர்களை கோக்கி “எனது மைந்தனேவனெச் செயதிருங்கள்” என
றிசைத்து, அமமையாருடன் இடபவாகன மேறிச் சரவணப்பொய்
கையைச் சார்ந்து “உமையே! உன் குழந்தையைக் கொண்டுவா”
என, தேவியா விடையினின்று நிழிந்து விசையுடன் சென்று, ஆறுரு

தனை அமமை யெடுக்கையில், குழந்தை ஆறு திருமுகமும் பன
திருக்கரமும் ஒரே திருமேனியுமாக, இறைவியெடுத்தது, உண்ணா
யாதவின தனது திருமூலைப்பாலை வளளத்திற் கறந்த திருவ
செயவிதது ஈசனைப் பணிவித்தனள. ஸ்கந்தன் என்று அப்
புழுத் திருநாமமுற்ற முருகேசனை முன்னவன மார்பிலணைத்து
தன்கொண்டு உமையுடன் இடப்பவாகனத்தி லேறறி, (காததி
கஷத்திர மாகிய மாதாகட்கும், பராசர புதல்வாக்கும் திருவ
ருள புரிந்து) ஏனைய தேவர்களை யவரவரிடத்திற் கேக விடைதந்து,
எம்பெருமானும் விடையேறி வெள்ளிமீலஉடைந்து, தேவியாருக்
கும் தமக்கு மிடையே ஸ்கந்தரிருக்க வீற்றிருந்தனா. இதனால்
சிவகுருமான ச+உமா+ஸ்கந்தா=சோமா ஸ்கந்தனெனப் பெய
ருற்றனா.

லக்ஷ்ம வீரரும், நவவீரரும் ஸ்கந்தமூர்த்தியைப் பணித்தனா.
பிறகு குமாரகடவுள ஸ்கந்தகிரியில் இலக்ஷத்தொன்பது வீரரு
டன் வீற்றிருந்து பல திருவிளையாடல்கள் செய்து, ரூபனமனாகி
யபாத தொலைத்து, தேவா சிறையை விடுத்தது, இச்சை கிரியைக்
ளாகிய தெய்வயானையம்மையார் வள்ளிநாயகியார் இவர்களை
மணத் தெழுந்தருளியிருந்தனா.

கந்தபுராணம்.

எந்தைசத்திகரூயிலொமொடுகுறுமெல்லை
முந்துபோலவொனாறுகியேகூடியமுழைப்போ
லகதமில்லதோமூலிருவடிவுமொனாறுகிக்
கந்தனென்றுபோபெற்றன்னகவுரிதனகுமரன.

ஏலவாரகுழலிறைவிக்குமெம்பிரானறனக்கும்
பாலனாகியகுமாவேண்டுவுறுமபானமை
ஞாலமேஹுமிரவொடுபகலுக்குகுவாய்
மாஸியானதொன்றழிவினறிவைகுமாறொக்கும்.

சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியே;

உ
சிவமயம்
திருச்சிறம்பலம்.

பத்தாவது சந்திரசேகர மூர்த்தி.

பிரமதேவனது மாந்தபுத்திராகளி லொருவனாகிய தகடப் பிரசாபதி தானபெற்ற அக்வினிமுதலிய நட்சத்திரங்களாகிய இரு பத்தெழு பெண்களையும், அத்தீழ்மூலிவர் மனைவியாகிய அநுநயையினர் சந்திரன் அழகிசிறந்தோனாயிருத்தல கருதி மணமபுணர்த்தி அவனை நோக்கி “நீ இப்பெண்கள் யாவரிடத்தும் பாரபக்டமின்றிச் சமான்மாக அனபுகொண்டிருக்கவேண்டும்” என்று கூறிப் புதலவிய சாச சந்திரனோடனுப்பினன். சந்திரன் மாமனனுமதிப்படிச் சிறிது காலம் யாவரிடத்தும் அனபுடையவனாயிருந்து, பின்னா கிருத்திகை உரோகணி எனனும் மாத நிருவகோ தமது மனைவியருள் பேரழகுடையராயிருத்தலால், அவளிரண்டுமனைவியரிடத்திலேயே அதிக அனபு பாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்காளுயினன். “அக்கன்னியா நெடுநாட்பொறுததுப் பார்த்துச் சிறிதும் மனஞ் சகியாது தமது குழைகளைத் தந்தைபாற்சொல்ல, தந்தையாகிய தகடன, சந்திரனையழைத்துப் பலவகையாக்புத்திமதிகளைக்கூறி விடுப்பவும், சந்திரன் அவற்றைத் “தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ” எனனும் ஆன்றோர் வாசகத்தின்படி, தக்கனசொல்லிய வற்றைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாமல், பண்டுபோல நடத்தலகண்ட அப்பேதையா மீண்டும் தந்தைபாற்சென்று “எந்தையே! எமது நாதன் சமமை முன்போலவே முகநோக்காதிருக்கின்றான்” எனக் குறை கூறக்கேட்ட தகடன் வெகுண்டு “நாளுக்கொரு கலையாய்க்குறைநது மறக்கக்கடவன்” என்று சாபமிட, சந்திரன் அவவாறே நடக்க

10. ரெங்கரே ரெங்க.

MAHAMAHOPADHYAYA

சாபத்தால் நாளுக்கோ கலையாகப் பதினாறு தினங்களில் தனக்கலை
 ளெல்லாமழிந்து, ஓர் கலையோடு மனமவருந்தி, தனக்குநோத துன
 பத்தை இறந்திரனிடஞ்சொல்லி யாசிக்க, இந்நீரின் “நீ பிரமதேவ
 னிடஞ் சொல்லிக்கொண்டால், பிரமதேவன் ஒருகால தனபுதவவ
 கியை தக்ஷனிடஞ் சொல்லி, உனக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தல்
 கூடும்” என, அவ்வாறே பிரமதேவனை வேண்டிக்கொள்ள, பதுமன்
 “சந்திரா! தக்கனாக தனையென நெனசொல்லிக் கேளான. யானு
 மஹேன நவனிடஞ் செல்லென நீ கலையையடைந்து கருணா
 மூர்த்தியாகிய கண்ணுதலைப் பிரார்த்திக்கின் அவா உனது குறை
 தீர்ப்பா” என, அதுமேற்கொண்டு சந்திரன் திருக்கயிலாயமிரியை
 யடைந்து, திருநந்திதேவா அறுகளுயால் மஹாசகநிதானத்துட்
 சென்று அருடபெருங்கடலாகிய எமது சிவபெருமானைத் தரிசித்து
 அஷ்டாங்கபஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்துத் தனக்குநோத சாபத்தை
 விண்ணப்பஞ்செய்து யாசிக்க, பாபபதிபாகராகிய பரமன் எஞ்சி
 யுள்ள ஒருகலையைத் தமது சடைமுடியிலதரித்து “உனது கலைகளி
 லொன்று எனமுடியீ திருத்தலால் நாளுக்கொரு கலையாகவளராதும்,
 தக்ஷன் சாபத்தால் நாளுக்கொரு கலையாகக் குறைந்தும் இருக்கக்
 கடவாய். எப்போதும் ஒருகலை யுனைவிட்டி நீங்காது” என அதுக
 ிரந்தினா. இதுகாரணத்தால் எம்பெருமானுக்குச் சந்திரசேகரர்
 எனபதோர் திருநாமமெய்தியது.

சந்திரசேகரமூர்த்தியே நம:

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறுமபலம்.

பதினொருவது ருஷ்பாருட மூர்த்தி.

ஆகாயவாசிகளாகிய இமையவ், திரிபுரத்தவர்களால் உலகம் துன்புறுகின்ற தாதலின், அவர்களை யடக்கியருளவேண்டுமெனச் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமான் “அவர்கள் மேல் அமார்க்கோலங்கொண்டெழுமபடி யுத்தத்திற்குரிய கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்க” என்று கட்டளையிட்டருள, அவர்கள் வவாறே ஆயத்தஞ்செய்து அரவாபரணனுக்குத் திருநாத்தேவாமூலமாக அறிவிக்க, ஐயா அமமையாருடன் தருமதேவதைபாகிய தாலையமான இடபவாகனத்தின்பேரி லாரோகணித்து, திருக்கயிலாயமிரியினின்றிறங்குகையில், திருமால் முதலாகிய தேவர்கள் கண்களாரத் தரிசித்துச் சிரசினமேற கைகளைக் குவித்து இறைஞ்சிப் பலவகையாகத் துதித்து மகிழ்ந்தனர். அம்பிகைபாகன அமரராலாகிய இரத்ததைக் கண்டு இடபத்தினின்றும் இமயவலவியுடனீழிந்து, மேருமலையாகிய வில்லுடன் சென்று தேரிலேறி மிதித்தவுடன் அதன்சுமுரிந்தது.

அத்துண்ட விக்சித்தி அரனிடத்துள்ள அன்பன் மேலீட்டால் அப்பொழுதே ஓர் வெள்ளிய விடையுருவேறுத தாங்கினா, சகரானைத் தாங்கினா சாரகன “எனையென நி மெபெருமானைப் பரிப்போ யாவா? என தவமே தவம். இறைவன் எனக்களித்த லாமேவரம்” என விதுபோற்பல நீனைத்து இறுமாந்தனன். பத்தி வலியிறப்புவோனாகிய பரமபதி, மாயவன்மனத்தினுற்ற மமதையை யறிந்து ஓர் திருவிளையாடல் புரிந்தனன். அதனால் அச்சதா ஐயனைத்

11. விருப்பாகு முத்தி.

தாங்கமாட்டாமல் இருசெவியிலும் வாயவழியிலும் நாசியிலும் உதிர வெள்ளமொழுக, இருவழிகளும் பிதுங்க, காலகளை மடித்துக்கொண்டு சிலத்தினபேரில் விழுந்தனா. அப்பொழுது தேவர்களபயந்து “அத்தா சரணம்-அரணேசரணம்-முத்தா சரணம்-முதலவா சரணம் சித்தா சரணம்-சிவனே சரணம்-நித்தா சரணம்-நிமலா சரணம்” எனப் பலவாறு துதித்தனா. கருணாநிதி கமலகேளவனவிஷயத்தில் மனங்கலிந்த பூயியிலிறங்கினா. ஈசன இறங்கியபின்னா கேசவன வலி பெற்றோனாய் நிற்க, பிரஹ்மேந்திராதி தேவர்கள் திகைத்தனா. சிவ பிரான புனசிரிப்புகொண்டு திருமாலைக்கொகி “கீதரா! யா துவேண டினை விருமபியவறறைக கேட்பின, இப்பொழுதே தருவேம்” என, மாதவன மனமகிழ்ச்சியுற்று “தேவநாயகா! தேவரீரது வாமபாகத்தினின்றும் பிரியாது ஒரு சத்தியிருக்கவும், அடியேன விருமபியபடி என்னையும் ஒருசத்தியாகக் கொண்டா. தொண்டருள்ளத்தில் அவா வியவறறைண்ணியாகியேம் அருடகற்பகமாகிய தேவரீருக்குத் தரும விடை யொன நிருப்பினும், மால்விடை யென யானுந் தேவரீரைத் தாங்க வலிபெறவேண்டும்” என்று வருந்தி யாசித்தநிற்க, அருட்பெருங்கடல் தமது அடியவருட் சிறந்த திருமாலுக்கு அதற்கைய பெருமபே ரெயத்ததக்க அரியவரதையும் வலியையும் அறுக்கிர சித்து அரியாகிய இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு அதனபேரி லாரோகணித்தனா. (எஞ்சியசரிதையைத் திரிபுரத்தைத் திற கண்டு கொள்க.)

மாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டு அதனபேரில் ஆரோகணித்தலின் சிவபிரானுக்கு ருஷ்பாருடமூர்த்தி யெனப்பதோர் திருநாமம் விளங்குகின்றது.

ஸுராத சம்ஹிதை.

“சதுஷ்பாதவருஷருபீதவம் பரஹ்மண: புதரதாங்கத் தாமஸஸூரவாசிதஸஸஸ்வத் வாஹநோ மெபவாஸீஸூர தவஜேபிமமகோவிந்த தேநமாம்ஸ்ருஷ்பதவஜம் அஹம்வருஷபவாஹஞ்ச ஸூரயோவேததத்பரா:”

ఈశానసంహిత:

చతుష్పాద్వ్యపరూపీత్వం బ్రహ్మణఃపుత్రతాంగతః ।

ధర్మస్మర్వాచితశ్శశ్వ ద్వాహనోమభవానిశం ॥

ధ్వజేపిమమగోవింద తేనమాంవృషభద్వజం !

అహంవృషభవాహంచ సూరయోక్షేదతత్పరాః ॥

உபதேசகரீண்டம்

மூரீவெள்ளிமிலேறுவிடழிந்தனனமுதலவன
மேருமாலவனாயொருதனிவிலலொடுமேவித
தேரீனோதனியெடுத்தறமிதித்தலுந்தெறித்துப
பாருமசகமற்றிழிந்ததுதோத்தடம்பரபய
மடுத்தெடுத்தனனவெளவியையுருக்கொடுமாறு
னெடுத்தவப்பரம்பொறுக்கலாணிருதொண்காசி
விடுத்தெழுந்தனகுருநீர்வழித்துணைபிதுங்கிப
படுத்தவாயவழியுமிழந்தனனகுருநீர்ப்பரவை,
எனதையேயுனககபயமற்றெவவுயிர்த்தொனகககுரு
தனதையேயுனககபயமெத்தலைவாககுமுதலா
முநதையேயுனககபயமென்றிரந்தனாமொழிந்தா
ரிந்துசேகரனமாயவறகுறித்தனனிரங்கி.

சுததியோபுடையிருக்கவுமயானுமோசத்தி
யொத்திடப்பூரிந்தருளினையாதுபோலுடைய
வித்தகத்தனியேறுளையினுமவியே
ளத்தனித்திறலெறெனத்தாங்குதற்கருளவாய

ருஷ்யரூடமூததயேநம:

12. விருஷபாந்திக ஸூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறம்பலம்.

பன்னிரண்டாவது
ருஷ்பாந்திக மூர்த்தி.

சிவாகினைப்படி இரண்டாயிரஞ் சதுரயுகங்கொண்ட காலம்
பிரமனுக கொருநாள - அத்தகைய நாட்களா வாகிய நூறுவருடம்
பிரமனுக குரிய ஆயுட்காலம் அதுவே திருமாலுக் கொருநாள. அத
தன்மையாகவே திருமாலுக்கு வயது நூறு கழியின் உலகிலுள்ள சா
வானமாகக்ளு மொழியும். அக்காலத்திற் சமஸ்த லோகங்களும்
மஹாமாயானமயமாகும். அச்சமயத்திவ் எஞ்சினை பரம்பொருளா
கிய சிவபெருமான தமது சத்தியாகிய உமையமமை தரிசிகும்படி
திருநடம்புரிந்தருளவா, இத்தன்மைததான தேயுப்பிளயத்தில்வ
லாத தருமங்கட்கும் அதிதேவதையாக வினவகும் தருமதேவதை
தானுயிர்க்கவருமே யெனசெயவே னென நெண்ணி, சிவபிரானைச்
சரணடைந்தால மரணத்திமைநீங்கி யாண்டு மூயாகொண்டிருப்பே
னெனத்தெளிந்த ஓரிடபவடிவேற்று எம்பெருமானையடைந்து “சு
னே ! யானிறவாமையும் தேவரீருக்குவாகனமாநதன்மையும் சமான
மில்லாவலியுடைமையும் பெற றுயிவாழ அடியேனாக கருளவேண
மே” எனப் பிரார்த்திக்க. அருட்கடலாகிய அம்பிகாபதி “அஞ்சா
தே” என்றபயமளித்தது அதன் சிரமேற மமது அருமைத் திருக்கா
மாகிய திதித்தொழிற்குரிய அபயாஸ்தத்தைச் சூட்டிப் பிளவருமாறு
திருவாய்மலாந்தருளினார். “தருமதேய்வதமே! நீ விரும்பியவாறே
யவற்றை யடைக : அன்றியும், தருமத்தின் காலநிலை யிஃதென்று
கண்டோருணர் மூற்பட்ட திரோதாயுகத்தில் நான்கு காலங்களும், இர
ண்டாவதாகிய திரோதாயுகத்தில் மூன்றுகாலங்களும், மூன்றாவதாகிய

13. புஜங்கலனித மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

பதின்மூன்றாவது

புஜங்கலளித முர்த்தி.

காசிபன மனைவியா பதினமூவரில் கற்பின மேம்பட்ட கத்
துநு விநதை யென்னுந காரிகையரிருவா தாம அழகிறசிறந்தவனொன
ஒருவரோ டொருவா வாதிட்டுத் தமது நாதனை வினாவி, அவா நீ
மானித்தவண்ணந தோற்றவள சிறையிருப்பதார்க ஏறபடுததிக்கொ
ண்டு முனிவரை யணுகிக கேடக, கததுரு சிறந்தவனென, மறவள
சிறையிலகப்பட்டனள சிறையிலிருக்கும் விநதை தனமாற்றவனை
நோக்கித்தனைவிடுமபடி வேண்ட, “தேவலோகத்துள்ள அமிாத
மளித்தால, சிறை நீக்குவேன்” என, விநதை தன குமாரனாகிய கரு
டனுக் கறிவிக்க, கருடன் தேவலோகஞ் சோந்த அமுதகலசத்தைக்
காததிருநத அந்தரத்தவரைச் செய்தது கைக்கொண்டு வருகையில்
திருமால் எதிர்த்துச் செருசெய்து செயிக்கமாட்டாமல் “பக்ஷி
ராசனே! உன பராக்ஷிரமத்தை மெச்சினேன, வேண்டிய ஒருவரத்
தைக்கேள்” என, கருடன் சிரித்து “கமலாக்ஷ! உன வலிமை
க்குக் களித்தேன். நீ விருமபிய இரண்டுவரங்களைக்கேள்” என,
விண்டு இஹதான சமயமென றுட்கொண்டு “சாப்பங்கட கமுதுட்
டாதிருக்கவொருவரமும், நீ எனக்கு வாகனமாகித் தானக் மறநொரு
வரமும்வேண்டும்” என, கருடன் அவவாறே யியைந்து அமுதகலசத்
தைத் தாயினிடஞ் சோதது, சாப்பங்கட் கமுதுட்டா வகையாகக்
கூறிச் சிறைவிடுவித்து, சிவலிங்கபூஜைசெய்யப்பெருமான் களித்துப்
பிரசன்னமாய்ப் பல வர மளித்து “விட்டுணு கம தடியிறிற் சிறந்
தோன், நீ யவனுக்கு வாகனமாதல்பற்றிக்களித்தோம்.” என்று திரு
வாய்மலர்ந்தருளக்கருடன் மனம்பூரித்து மாறுக்குவாகனமாயினன்.

காசிகண்டம்.

“கலுழ னாறநிய காமரு தவத்தினை வியந்து
நிலவு தூங்கினம பிறையணி நீளசடைக கடவு
ளலகில நலவர மளித தூநம மடியறிற் சிறந்தோ
னுலகு பூத்தசெந் தாமரை புந்தியக கடவுள்
ஆக வறஞ்ரீ பூதியா யடைதமென நறைநத
தீங்கி னலவர முவந்தனஞ் செலகெனக் கலுழன
வீங்கி னுனறடம புயமுளக குளிப்பற விழிநீர்
தூங்க மெயமமயிர் சிலிப்பறத தொழுதிவை சொலவான்

கருடன் சிவாசசனை செயதுபெற்ற வல்லமையால, த
மாற்றாதாயாகிய கத்துரு வென்பாள பெற்ற கட்செவிகளைக் கடி
கோபத்துடன் கொன்று துன்புறுத்தி வருதல கண்டு, நாகங்
“நாமும் சிவபிரானைப் பூசித்தது வைந்தேயனாவ மாயாத வரமுந்
வேணமே” என றுலோசித்துக்கொண்டு ஓர் சிவலிங்கக்கருறியை
தாபித்து, விதிமுறையே சிவாசசனைசெய்து நோகின்று “ஆதிமத
யாந்த ரகிதராகிய அருடபெருங்கடலே! தேவரீரது பூஜாபலத்
தும், திருமாலுக்கு வாகனமா யிருத்தலாலும், மாற்றாதாய மை
னாதலாலும், கருடன் எங்களைக் கொல்கின்றான். அவனா லிறவாவ
ணம் அருள்புரியவேணமே” என்று பிராத்தித்தன. சிவபிரா
அச்சாப்பங்கடருத் திருவுள் மிரங்கித் தம் தருமைத் திருமேனி
லாபரணமாக அவைஅழகுறுமபடி அணிந்துகொண்டனா, இதுகிற

பின்னொரு காலத்தில விஷ்ணு சிவதரிசனாததமாக வந
பொழுது அச சாப்பங்கள் அச்சமின்றிக் கருடனை நோக்கி “ஏ
கருடா சுக்மா” என வினாவின. இதனை உலகத்தா ரோர் வழக்க
சொல்லாகக்கூறுகின்றனா. அஃதெற்றுகெனில சிறியோரைச்சே
தலினும் பெரியோரைக்கூடுதல சிறந்ததென றுணாததற்கெனவறி
புஜங்கம=பாமபு, லளிதம்=அழகுசெய்தல.

புஜங்கலளிதமூததயேநம:

14. புஜங்கதாரக மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினான்காவது

புலங்கத்ராச மூர்த்தி.

தூருகவனதது முனிவாகன தவமே சிறந்ததென்றும், அவா பன்னியா கறபேயிருந்ததென்றும் கருதிக் கடவுளா பெருமானாகிய கண்ணுதலைப் பரம்பொருளென மகியாது மமதைகொண்டு வாழந் திருக்குறளில், சிவபெருமான் திகம்பரராயப் பிஷ்டாடனத் திருக் கோலங்கொண்டு, தீருமால் மோகினிவடிவேற்றுஞ் சென்று அடி முனிபத்தினிகள கறபையும் அம்முனிவாதவதையு மழித்தனா. அக்காலத்தில் அரிவையா முயக்கி லவாவுறறுத் தமதிருககைநாடிய அவவநந்நா தததமவீதியிற் கறபழிந்நுழுவங் காரிகையரைப் பாத துத் தமது ஞானத்தால் “நம தவததை யழித்த நமது மனைவியா கறபையொழித்தவன சிவன, அவனேவலால் ஆயிழையா யடைத் தவன அச்சதன” எனறறிந்த விஷ்ணுக்கைகளைச் சமீபையாகக் கீழேமுமுதலியவற்றின நெயயினால் அவிசாரவேன்வி செயது அதி னினறெழுந்த பல பொருள்களையும் பரமபதியின்பேரில் பிரயோ கிக்க, சிவபிரான அவற்றை எண்ணியவன்கயெலாம் உடை, பாத்த சிவமபு, ஆபுதம், சிரோமால், சேனைமுதலியவாகச் செயதுகொண் டனா

தூரம் பிரயோகித்தவை பிரயோசனப்படாததுகண்ட தூருக வனமுனிவா யாகாக்கினியினி றெழுந்த சாப்பகங்களையுஞ் சுககரன மேலவிட, அவை அச்சமினறி அவனி யழியும்வண்ணம் அதிவேக மாகத் தமது காளி-காளாஸகிரி-யமன - யமதுதன என்னும் நான்கு

நச்சுப்பறகளினுள்ள தொணுவழி விஷஞ் சிந்திக்கொண்டு நாதனை நண்ண, அண்ணல ஆதிநாடையில் விண்ணவினவாகனமாகிய கருடனுக் கஞ்சித் தம்பால சரண்புகுந் சாப்பங்களைத் தமதுடலிற றுகையிரு ந்ததுடன் இப்பாம்புகளையும் ஏற்று “உமது குலத்தாருடன் ஒன்று கூடி வாழுங்கள்” என்று திருவுள்ளஞ்செய்து அப்பாம்புக ள்ஞ்சும படி திருக்கரத்தாறப்பறரிசு சிறிதுபொழுது நடித்து, திருக்கரம் திரு வடி அரை முதலியவிடங்களிற கங்கணம் - காலணி - அனாராண் - கழஞ்சுத்திர முதலியவாகப் பிணித்தருளினா.

தாருகவனத்து முனிவா செலுத்திய சாப்பங்களை அச்சுறுத்தி னமையால், சிவபெருமான் புஜங்கதராச மூர்த்தியெனத் திருநாம மெய்தினா.

[இச்சரித்ததின் ஏனைய விவரங்கள் பிக்ஷாடனம் சாரத்தூல ஹத் மிவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.]

கந்தபுராணம்.

ஏந்தியபின்னா “வேளவியெரியதற்கிடையேயெண்ணில பாகதளவகொழுத்துதியோபணியினுறசிறநுகொண்டு போகதளவவற்றையோன்புள்ளினுகஞ்சித்தம்பால சோகத்தோபணிகளோடுசெவவிதற்புனைநதானென்கோன.”

புஜங்கதராசமூர்த்தயேநம

15. சந்தியாகிர்த்த மூர்த்தி.

திருச்செறமபலம்.

பதினைந்தாவது சந்தியாநிருத்த மூர்த்தி.

தேவர்கள் சிவாக்ஷினையினறித தீருப்பாற்கடலை மாததிதத
பொழுது அதிலநாடிய மந்தாமலையாகிய மததிரகுப்பூட்டப்பட்ட
தாமபாகிய வாசுதி யென்னும் பாம்பு தனதலைவாலகளைப் பற்றியீக்
குந தேனாகரா வலிககாற்றாமல வாயவழி நஞ்சு கககியது. அவலிஷம
யாவையுமெதிராககத திருமால் அதனையெதிர்த்து உடலகருகி உம
பாகுமுவுடன் வெள்ளிமலையையடைந்து சிவபிரானாகரு விண்ணைப்
பரு செயதுகொள்ள, அருளவளவல் அதனை அமுதுசெயதனா.

[இதனவிததாரம விஷாபஹரணத்திற காண்க.]

ஆகமத்தாட்டு.

“பொருகுவககாதரன்காளமயினறையொன்றும்

புகலாமலிருந்தனனோகண்பொழுதுபுலவோ

அவகவனையிடவிடாதருச்சனைமுனபுரிந்தா

அத்ததியேகாதசியாமதேததியதனிற

புகவாபாரணமபுசித்தேபூததியுறாநிதனமேற்

பொருதுதிதிதனிலிமவானபொறகொடியைவைத்தே

சுவகரனகுலஞ்குழறிநடித்தனனோயாமஞ்

சதுர்மறைதூலதுபிரதோடமமெனவேசாற்றம்” —

என்னும் பிரமாணத்தின்படியே,

சிவபெருமான் தேவர்துயர்தொலையும்படி விஷபாணஞ்செய்த
காலத்தில், அதனால் தாமொருநிமைபு மடைந்தாரில்லையாயினும், ஓர்
நிருவினையாடல் செய்க்கருகி ஓர்க்குணப்பொழுது ஒன்றுங்கூறாய்.

உமாதேவியா தமமை யுபசரிக்கும்படி மௌனமாய்ச் சயனத்திற்
தனா. அதுகண்ட அமரா அரணை யருசுதித்தனா. அததிதியை ஆ
றோ ஏகாத்சி யெனபா. அறமையநாள் முற்றும் உணவில்லா.
அனநிரவெல்லாம நித்தினாயினின்றுநீங்கி மறுநாளாகிய தவாத
யிற பண்ணவா பாரணஞ்செய்தனா அதனமேறப்பட்ட திதியாகி
திரயோதசியிற சிவபிரான மலையரசுத்திரியாராகிய உமாதேவிய
ரை நிறுத்திச் சூலத்தைச் சுழற்றி, கையில தமருகமேந்தி ஓர் சா
காலம் நிருத்தஞ்செய்தனா. அக்காலத்தையே வேதசிவாகமங்க
பிரதோஷ மெனக் கூறும். இதுபற்றி பதினாறுதினங்கட கோ
முறை வரும் திரயோதசியைப் பிரதோஷமெனப்பதனி, தினாதே
றும் மாலையு மிரவுங்கலக்கும் ஒருசாமப்பொழுதையும் பிரதோஷ
கால மெனவும், வருடத்திற்கோமுறை யெய்தும் மகாசிவராத்திரி
யை வருடப்பிரதோஷ மெனவும் கூறாநிற்பா ஒவ்வொருதினமுப்
உதயாதி இருப்பதாதேகால நாழிகைமுதல் இரவுமூன்றேமுககால
நாழிகைவரையும் நாழிகை ஏழரை இதில் ரஜநிமுக காலத்திற சம்ப
விப்பது பிரதோஷ மெனவும், மத்தியான முகூர்த மெட்டலுள்
ஏழு கழித்தது எஞ்சிய எட்டாவது முரூாததமே பிரதோஷமெனவும்
ஆகமங்கள கூறும். இம் முறைபற்றி மாதப்பிரதோஷத்தை மாத
சிவராததிரி யெனபா.

இதுநிறக. சிவபிரான நிருத்தஞ்செய்கண்ட தேவா களித்து
இருகரங்கனையுஞ் சிரயேற்குவித்து மனதை மகாதேவனபால் பதி
த்து அரணே பரனெனமதித்து ஆந்தக்கூததாடினா. அன்புருகிப்
பாடினா. ஐயனைக் கொண்டாடினா. அருளாளா விடைபெற்றுத்
தமதிடத்தைநாடினா. இத்தகைய நிருத்தகாலத்தில தேவர்கள் தத்
தமக்கியைந்த வாசசியங்களும், தீருமால் மீருதங்கழும் வாசித்தனா.

பெருமான் திருக்கயிலாயமீரியில் உமாதேவியார் முதலானா
காணப் பிரதோஷகாலத்தில் நடனஞ்செய்த அவசரம் சாகியாரிரு
த்தமூத்த மெனப்பமே.

పీఠమోత్తరకాండమ్.

వారకేతవీతరుతవలలకీరతమకోరవేణుమతతపతమణ్ణ
 యతాగోనానానీతరకరీరామాపకవత్తీకయపరయోకాగ్రాసితా
 వీశణుణ్ణానానానీతరమణ్ణతవకవారతనపగోతేవాణ్ణానానానీతర
 నేవానీతేతమణ్ణపరతేవాణ్ణమయేతేవాణ్ణమణ్ణదానీపతిమ్.

బ్రహ్మోత్తరఖండము.

వాగ్దేవీతవల్లకీశతమణ్ణవేణుందపత్తద్యజః ।
 సాళీన్ద్రకరీరామాభగవత్తీయప్రయోగాంచితా ॥
 విష్ణుస్సాన్ద్రకరీరామాభగవత్తీయప్రయోగాంచితాః ।
 నేవంకీతమణ్ణప్రదోషసమయేదేవంకీతానీపతిమ్ ॥

శాన్తియానిరుతతప్రాతతయేనమ్

உ.
சிவமயம்.
திருச்சிறமபலம்.

ப தி ரு வ து ச தா நிரு த்த மூர்த்தி.

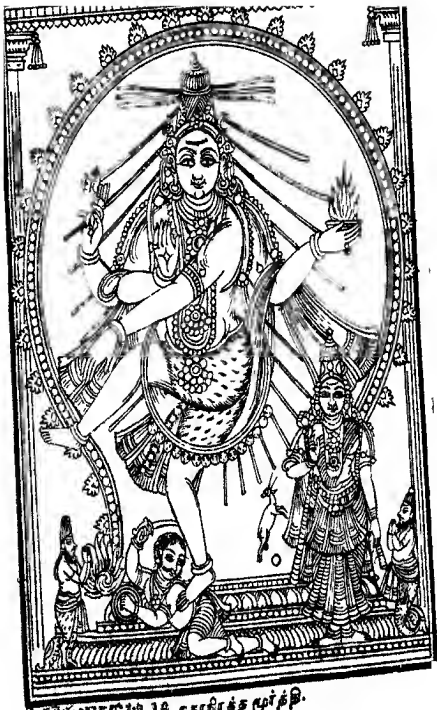
சிவபெருமான ஆனமாகளுக்குப் பெத்த முததிகளைத் திரு வருள்செய்தறபொருட்டுப் பஞ்சாககரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத்தியத் திருநடனத்தை யெஞ்ஞான மும் இயற்றாநிற்பா.

“தோற்றநக ழடியதனிற் றேயுருதிநியமைப்பிற்
சாறறியிடுமங்கியிலேசககாரம்—ஊறறமாய
ஊன றுமலாபபதத்திலுற்றகிரோதமுத்தி
கான மலாபபதத்தேநாடு”

“மாயைதனையுதறிவலவினையைச்சுடமெலஞ்
சாயவமுகையருடானெடுத்தது—நேயத்தால
ஆகந்தவாரிதியிலானமாவைத்தானமுத்தல்
தானெந்தையார்பாதநான.” எனனும உண்மைவிளக்க

கத்தின்படி, பெருமான மூன்றுதிருக்கரங்களாலும் இரண்டு திரு வடிகளாலும் பஞ்சகிருத்தியமியற்றுகின்றா, எவ்வாறெனில் தமருக மேந்திய கரத்தினும் சிருட்டியும், அமைத்த அஸ்தத்தினும் தீநீயும், மழுவேந்தியகையினும் சங்காரமும், முயல்கள் முதுகிலுன்றிய திரு வடியினால் திரோபவமும், அவரதநடம்பயிலும் அடித்தாமனாயி னால் அநுக்கிரகமும் புரிவா. அன்றியும்,

“உணாயுணர்வுக்கெட்டாவொருவன்யிருபஞ்சாக்
கரத்தால்வரைமகடான்பாதி—பரையிடமாய்க்
காணும்படியேகருணையுருக்கொண்டாடல்
பேணுமவாக்குண்டோபிறப்பு.”—என்றபடியே, ஆன்மக்

உருக்கிரமூர்த்தி 16 சந்நிதாந்த மூர்த்தி.

களை அநாதியே பந்திகப்பட்டுள்ள பாசவீகமபோககி முததியடை
தற்பொருட்டே, அருளவழிவாகிய அமமையா பகதாறுக்கிரககார
ணமாய், பஞ்சாககரவழிவாகிய அவ வாரந்தத திருநடனத்தை வரம்
பாகத்தினின்று தெரிசிப்பா மேலும்,

“ஆடுமபழிகேணலமபலததிலையனே
நாடுநதிருவழியிலேநகரம்—கூடும
மகரமுதரம் வளாதோளசிகரம்

பகருமுகமவா முடியப்பார.”—என்றபடியே சிவபிரான்

நிருததகோலங்கொண்ட ஞானறு திருவழியல நகரமும், திருவயிற்
றில மகரமும், திருததோளில சிகரமும், திருமுகத்தில வாகாரமும்,
திருமுடியில யகரமுமாகக்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருவுருவாக
நின்று ஆனமாககளினமீ துள்ள கருணையால ஐவகையவான திரு
ததியககையு மியற்றா நிற்பா. இனி இந்நடனம் ஊனநடனம் ஞான
நடனம் என இருவகைப்படும். சிவபிரான் திருக்கயிலாயமலை - ஸ்ரீ
மேருமலை - வடாரணயம் - திருத்திலலை - திருவாலவாய - திருநெல்
வேலி - திருக்குறையலம் - திருத்தெளிச்சேரி முதலாகக் கூறப்படும்
பல விடங்களிற் பல காரணங்களாற் பலமுறை பதம்பெயாததாடி
பிருப்பினும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத
சியகாரணமாக எப்போதும் உமையமமையா தரிசித்து நிற்கும்படி
திருமால் திருநகரத்தேவா பிரமதகணககை முதலானாறு தோற்கருவி
தொணக்கருவி நரமபுக்கருவி கஞ்சகருவி மிடற்றுக்கருவி முதலிய
வற்றிஞ்சைசேயோடு திருநடனஞ்செய்திருத்தலின, சதாநிததமூ
கதியெனப் பெயருறறனா.

சதாநிருத்தமூர்த்தயேநம:

உ
செவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினேழாவது சுண்டதாண்டவமூர்த்தி.

ஸ்ரீவடாரணயத்தின் மகிமையைச் செவியரானா சொல்லக்கே
ட்ட சுந்தமூர்த்தி, பெருமான அழககிரித்தவண்ணந் தாண்டவ
தரிசனத்தை விருமபி ஆங்கடைந்து தவத்திருந்தனா, அவவாறிரு
க்கையிற கணனுதல கைவிரலணியாகிய கார்த்திகேடகன், திருவிர
லில விஷத்தைக் கக்க, விடைபூதி “மமமை மனத்திற கருதாது
மமதையோடு நீசெயந் தீமைக்காகத் திருக்கையை நீக்கு” என,
நாகம் நடுகிப பணிய, நாதன “வடாரணயத்தவத்திற பலவாண்டுக
ளிருந்து அருந்தவஞ் செய்யுஞ் சுந்தருடன் சுண்டதாண்டவத்தைத்
தரிசித்துப் பிறருவருதி” என, கட்செவி கருடனுக்கஞ்சி முறையிட,
இறைவா “இத்தீர்த்தத்தில மூழ்கி ஆண்டுள்ள முத்திரீர்த்தத்தில்
முனைக்க” என, அரவு அவவாரே ஆலவன மடைந்து அருந்தவஞ்
செய்யுஞ் சுந்தனாக கண்டு வீராமுது தனது வரலாற்றைச்சொல்ல,
சுந்தமூர்த்திவர் மகிழ்ந்து தன பக்கலிற நவமியறம்பணித்து, பழய
படி கெடுங்காலம் தவத்திருப்ப, முகிலரைப் புறமுடி முடிமேல்
முஞ்சிப்புல் முனைத்தமையால், அவா முஞ்சிக்கேசமுந்விட, லொன்ப
பெயாபெற்றனர். இது கிறக:

நிகம்பன் கம்பன் எனலும் மிசாசர நிருவர் செய்துவருந்
தீமையைப் பொருத தேவர்கள், பார்வதியாரை நோக்கிப் பலகாலா
தவஞ் செய்ய, இறைவீ இமையனார்முன் தோன்றி “அமரகே [நீர்]
ளவாஸிய அடைவே அவர்களை யழிப்பேன்” என நகுளிச்செய்து

17. காசிதாண்டவ மூர்த்தி.

மலைச்சாரலை யண்டாது தவவடிவேற்று வசுததிருக்கையில், சண்டன் முண்டன் எனனுந் தானவ ரிருவர் சாமபவியைச் சாராது, “தார் குழலே! தனிததிருப்பானேன்; சாற்றற்கரிய வலியுடைய சம்பனி டரு கோக” எனச் சொல்ல, அம்பிகை “அருநதவமாற்றும் யான் ஆடவரோ லொயாடேன். அனாககணத தகலுமி” என றறைய, அவர்கள் சம்பாசரணபால, தேவியின பொலிவை வியந்து செப்பி, அவ னேவலாற சில படையுடன் மீட்டுரு செனறழைத்து வராமை நோக்கி வலிதிற் கைப்பற்றி யீக்கக கருதுகையில், விமலை வெருளி கொள்ள, அமமையாதோளிலிருந்து அநேகஞ்சேனையும் ஒரு சந்தியும் அகதரித்து, அவ விருவனாயுரு சேனையுடன் சங்கரித்தனா. “சண்டனையு முண்டனையுரு சங்கரித்தமையாற காழண்டி யெனப் பெயாபெற்றுத் தரணியோர தொழ வாழுதி” என அச் சத்திக கரு ளினா. அவற்றை யறிந்த நிகம்பன-சுமபன எனபோர அநேக அசுர ருடன் ஆர்ப்பரித்து வந்து அமமையை யெதிர்த்து அஸ்திரமாரி சொரிய, உமாதேவியா தமதுடலினின்று சந்தமாதர்க்கையுரு சிவ தூதியனாயும் உதிப்பித்து யுத்தத்திற் கனுப்பி அவர்களால் அகாச் சேனையை யழிப்பித்து, தாமே முதலில் நிகம்பனையும் பிறகு சுமப னையு மாய்த்தனா.

ஆற்ற லுடைய அவ் வீரன் டசராசுட் கினையா ளாகிய துரோதி யெனபவள பெற்ற இரத்தபீசன்ஃதன துடற சோரியில் ஒருதுளி தரைமேல விழுந்தால் அததுளி தனைப்போலத் தானவ ளாகவரம்பெற்றவன. இச்செய்தியையறிந்து இமையபொழுதி லெதிர்த்தனன். அந்நிருத்தனுடன் சத்தமாதர்கள் சமாசெய்கையில், உதிரத் துளிகட் கொவ்வோர உருவேற்றதுகண் டோடிவந்து உமையம்மை யோ லொப்ப, தேவியா ளின மிகத் திருத்தோளினின்றுங் காவி தோன்றினள். “பெண்ணே! யான இரத்தபீசனைச்சங்கரிக்கையில் உதிரத்துளி யொன்றும் பூமியில் விழாமல் உன் கைக்கபாலத்தேங்கி புண்ணக்கடவாய்” என்று பணித்து, அவ னுதிரபானஞ்செய்துவர,

இறைவி இரத்தபீச்சினை இமைப்பி லழித்தது, இமையவரை அவரவா நாடழிற் கேக விசைத்து, காளியைக் களித்தது அவளுக்குச் சண்டி யென்ற பெயரும் தெய்வீகமும் சிவபெருமானிடம் நிருத்தஞ்செய்தது அவா பக்கலில் வசிடத்தலும் ஆகிய இவற்றை அதுகொடுத்தது, சத்த மாதாகட கருளசெய்தது அந்தாததானமாயினா. காளி அசுர ருநிர மருகிய ஆற்றலாலும், இறைவியாரிடம் பெற்ற வரத்தாலு மிறுமா ந்து, மாயிசம் கிண முதலியவற்றைப் புசித்தது, மோகினி-இடாகினி பசாசு-பூதங்கள் புடைசூழ ஒருவனத்திலிருந்து மறறொரு வனத்திற ருப்போய உலக முழுவது முலவி வடாரணயத் தருகிலவந்து யாவ னாயுந் துன்புறுத்தி வாழ்ந்திருந்தனள். இஃ திவவாழ்ந்தன.

ஒருநாள் திருவாலங்காடு சென்ற நாரதமுநிருக்கருக காளி யின தீசசெயல்களைக் கார்க்கோடக முனிவன் கூற, நாரதா கேட டிச செல்லுமளவில, காளி விழுங்கவர, அவா மறைந்து சென்ற விண்ணைவக்கண்டு விஷயத்தைவாயவினடனா. திருமால் சிவபிரான பால திருவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இறைவா “இப்பொழுதே அக்காளி யின வனமை ருன்ற வடவன் மடைவோம்” என்று கூறி, கந்த முகிலா காக்கோடக முகிலாகட்குக் கருணைசெய்யக் கருதி ஆவவன் மடைந்தனா.

மாதேவன் வயிரவவழிகொள்ள, அவருடனவந்த பூத்கண ற்களுடன் காளியின சீச்சினை எதிர்த்தது ஆற்றாது, காளிக் கறைய, அவள் அமாககோலங்கொணவெந்து ஐயனைக்கண்டு பயந்து “நிருத்த யுத்தஞ் செய்வோம்” எனக்கிழ்த்தது, முனனோ னிசைந்து முஞ்சிகே சர் காக்கோடகாகட்குத் தரிசனந்தந்து திருநடனத்துக்குத் தேவ ருடன் வந்தனா, அக்காலத்து அமரா அவரவாகட் கிசைந்த பல வாததியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம் - அற்புதம் - இரொள்தரம் - கருணை-ருந்தெய்-சாந்தம்-சிருங்காரம்-பயம்-பெருகை-வீரிய மென் னும் நவரசங்களும் அபிரயமும் விளங்க வாத்தியங்கட் கொப்பப்

பாண்டரங்க மாகிய சண்டதாண்டவத்தைக் காளியுடன் செயகையில, கருணாநீதியின திருச்செவியி லிருந்த குண்டலமானது நிருத்த வேகத்தால நிலத்தில நழுவ, அதை இறைவனோ திருவடியொன்றின லெடுத்த தரித்துத் திருத்தாண்டவஞ்செய்து காளியைத் தோல்வியடையச்செய்தனா, அவள செயலற்று நாணிப்பணிந்தனள். அருளவள்ளல் “சுண்டோ சத்தியாயிருத்தி” என அருக்கிரகித்து இரு முகிவரும் எண்ணிலலா அடியார்களும் தமது தாண்டவ கோலத்தைச் சாவகாலமுந் தரிசிக்ருமபடி ஆண்டு வீற்றிருக்கின்றனர்.

இதுகாரணத்தா லிறைவா காளிதாண்டவமூர்த்தி யெனப் பெய ரொய்தினா.

நீருவாலங்காட்பேப்புராணம்.

“இனசுவைபொழியஞ்சாயலபினயமில்லங்கச்செவ்வாய்
புனசிறுமுறுவலபூப்பபுராணவானந்தமபூரித்
தனபுறுமவையோருள்ளமயாதரவியங்கடகேற்ப
வீன்படுநகனகாளியோடானவினை ததவேலை.

மடித்தருமுலகமென்னவயங்கருணலகிமெல்ல
வடிபெயாததாடலசெய்யவருகுறுங்காளினோகி
யொடிவுறுநாணினைமேவியொளிமுகமிறைஞ்சியொல்கி
வடிவுறுபாவைபோலச்செயலமயங்கிநின்றாள்.”

சண்டதாண்டவ மூர்த்தியேநம்:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினெட்டாவது கங்காதாமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரிக் கருகிலுள்ள ஓர் சிங்காரவனத்தில் சிவ பிரான் உலாவுகையில் உமாதேவியார் ஒன்றுமுடையாமல ஓர் விளையாடல் கருதிப் பிளவறது தமது திருக்கரங்க ளிரண்டினாலும் பெருமாளது திருவிழிகளைமூடினா. அதனால் அளவில்லாத அண்டகோடிகளிலுள்ள ஆனமாக்களெல்லாம் அலலஹறழங்குமபடி அந்தகாரம் நிறைந்தது. தினகரன வெயிலும் திகைகளின் சிலவும் தீயின சுடரும் தேவர் ஒளியும் மறறெகருமுள்ள பிரகாசமு மிறந்து உலகமுழுவதும் பேரிருளமயமாயிற்று.

சிவபிரான திருவிழியொளியால் எல்லாச்சேரதியும் இயங்குந தனமையால், கைகளானது கண்களைக் கவுரி கையால் மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழி பல சுழிதல் கருதி, கருணைமூத்தி மன னுயிர்த்தொகைகட்கினனருள்புரியத தன்னுளமதனி லுன்னினனாகி, நெற்றியினாப்புண் றீள்விழிதோன்றுவிதது அன்னதுகொண் டெழின இன்னலை விலக்கி நீங்காநிலையாய நிறைத்தேயுநிருளை தீர்த்தது, திகைகள்-செஞ்சுடர்-தீ-மூதலாய சுடர்கட்கொளிசெய்தனர். எண்ணிறந்த ஆன்மாக்கள் தததம் உண்ணிறைந்த பெருங்களிப்பால் உடம்பாகனை யுழுத்தின. இத்திறச் செய்கையை இறைவி யறிந்து சித்தமதனின் மெத்தப்பிரமித்தாசன் இணைவிழிபூடிய இருகரத்தையும் இமைப்பொழுதி லெடுத்தனர். அவ்வாறெடுக்கையில், அம்மையாருக்கு நெர் அஞ்சத்தால் விரல்கள் பத்தினும் வியாவுதோன்ற, விமலைத்தலை விதிர்க்க, பத்து விரலி விருந்து பிறத்தலை பததுக் கண்ணக ளாகி

18. கங்காநாத மூர்த்தி.

பெருஞ்ச சத்தசமுத்திராகடருவழிகொண்டன. துறு ஆயிரம் கோடி முதலிய கணக்கிலலாத முகமுறறு மூதுலகமுழுவதும் மூடிப் பரவக் கண்டு மோசம்வந்ததென்று இந்திரன் பிரமன் விண்டு மூவரும் திருக் கயிகாயகிரியில திருநந்திதேவா விடைப்பெற்றுத் திருசசநிதானத்தி னுட்சென்று திரியம்பகளைச் சேவைசெய்து “தேவதேவா! ஏதோ வேராவெள்ளம் எங்கும்பெருகி எல்லையிலலாதினாகது யாவையுமுழிய அண்ட முழுவதுங் கவாந்தது. அதனை யடக்கி அடியேங்கனையும் அகிலத்தையும் அளிக்கவேண்டும்” என றறைய, பன்னகாபரணன பாவதி விரலிற பத்துக் கங்கைகள் உறப்பவித்ததை யுணாததி உல கைச்சுழ்ந்த அவ வெள்ளத்தையுணனி யழைத்துத் திமது சடைக் கறறையி லோர் மயிராமுனையில தரித்தனா. அது கண்ட மூவரும் அரனை வணங்கி “அருள வெள்ளமே! அவனி முழுவது மழிக்கும் படி வந்த அவ வெள்ளம் அனனையார திருவிரலினின்று ஜெனித் தமையானும், தேவரீர் செஞ்சடைமீதிற சோத்தியதானும் புனித் தமாகப் பொருநதுதலானும் எங்கள் நகரத்தி லிருத்த அநிற சிறிது அருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, இறைவா சடையிலிருந்த ஒரு கங்கையிற் சிறிதுசிறிது வாகுகி மூவாகையிலும் நலகி உடனசெல்லப் பணித்தனர் எம்பெருமானது விடைபெற்று இந்திரன் அமராவதி நகருக்கும், பிரமன் மனோவதிப் பட்டணத்திற்கும், விஷ்ணு வைத்தத் தவிக்குங் கங்கையைக் கொண்டு சேர்ந்தனா

தேவியாந்த திருவிரல வியாவினா லுண்டாகிய கங்கை உல கத்தை யழிக்கும்படி இனாந்து வருகையில், அதன் வீறு குளற விம லா தமது வேணியி லணிந்த காரணத்தினால் ஐயனுக்குக் கங்காதர மூர்த்தி யெனப்பதோர் அபிமான மெய்தியது.

இஃ நிவகாரிருக்கையில், வைணவரி லொருசாரார் “திரு மால் திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்டு, மாவலி பால மூவடிமண் ஏற்று ஆகாயத்திற் தளத்தடியை கீட்டியபொழுது, பிரமன் கங்காசலத்தான் அபிதேவீத்தன்” எனவும், மற்றொருசாரார் “வரமனாவதாரங்கொ

ண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்குஷ்டத்தினின்று கங்கை அவதரித்தது.” எனவும் கூறி, “அத்தகைய கங்கையைச் சிவபிரானணிகதனா” எனவும், காண்பரம்பரையில் வழங்கிவருகின்றனா. அவையொவ்வா: எவ்வாறெனில்,

ததீசி - கண்ணுவா-பிருகு முதலிய முனிசிவோஷ்டாகள் சாபத்தாற் பத்துப்பிறவி யடைந்த பதுமநாபா (மச்சம் - கூாமம்-வராகம் - நரசிம்ஹம் - வாமன மாகிய) ஐந்து அவதாரங்களில், (கண - ஓடு-கொம்பு-தோல-முதுகந்தண்டு இவற்றைப்பறிக்கொடுத்த) ஈசனால்தண்டிக்கப்பெற்றும், மற் றைந்தவதாரங்களில் மஹாதேவனை யருச்சித்து வரங்களை பெற்றும், தான் பெற்ற சாப்பபடி தசாவதாரங்களுஞ் செய்தொழுகதனா எனச் சிவபுராணங்கள் விவரிக்கின்றன. [இச் சரிதங்களை முறையே மச்சாரி - வராஹாரி - கூாமாரி - சிம்ஹக்ரம் - கங்காளமூர்த்தங்களிற் கண்டுகொள்க ஈண்டு விரிவு கருதி விடுத்தாம்]. இது நிற்க.

ஈண்டிக் குறளரு வேற்று, மாகவிச்சகரவாததிபால யாசித்து மூவடிமண் பெற்று, வையகமும் வானகமும் மாயோன அனந்தபொழுது, அவ வாமனனது அடி அங்குஷ்டம் மே லண்டகடாக முகடழிப் பட்டு, அண்டகடாகம் பிளந்து, ஆங்குள்ள ஆகாயகங்கை அவ னிமே லொழுகியதென்றும், அது கங்காதவாரத்தின் வழியே, மாளவதேச மூலமாய்ச் சென்று மேற்கடலிற் சங்கமமாயிற்று என்றும், சிவரஹஸ்யம் துதியாமசூததில் ஸ்ரீநந்தியெம்பெருமான றிமிவானுக ரூப் பூலோக விசிஷ்டத்தைக்காட்டுகிற கட்டத்தில்கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவரஹஸ்யம் துதியாம்சம்.

அங்மாவிக்ரமதோவிஷ்டோபாததோகிகதாநகா
கங்காதவாராதபரதிசயாபதிமஸங்கதாமானவாகதிமே.

ಅಸ್ಯಾವಿಕ್ಷಮಃಪಿಪ್ಪು: ಸಾಹಸೋಗೃಹಸಃ |

ಗಂಗಾಪ್ರಾಪ್ತ್ಯೃಶಿಪ್ಯಾಶ್ಚಿಂ ಸಂಗಮಾಶ್ಚಾಂಶಿಮೆ || ಕಿವರಹಸ್ಯಂ.

அவ்வாறன்றி, அவ்வைணவா கூறும் விஷ்ணு பாதோதக கங்கையைச் சிவபிரான அணிந்தது மிலலை. கமலகோளவன காலினின்று கங்கை ஜனித்ததுமிலலை. அங்கு கங்கோற்பவமாகக் காரணமுமிலலை யென்பவை நன்கு விளங்குகின்றன அல்லது அவர்கள் அநுமர்னிக்கும் வகையே அதிநிவிக்கிரமன தாளிற கங்கை ஜனித்திருப்பினும், அது அதிநுமாலின சிரமேலேயே விழுந்த அவருடலின் வழியே யிழிந்த தளையையடைந்து ஊர்கடக்கவோடியிருக்க வேண்டுமே யன்றி, சிவபெருமானதமமால காவபங்க நிமித்தமாய் முதுகென்பைப் பறிக்கப்பட்ட வாமனனதுபாதோதகத்தைச் சிரமேற்கொண்டா னொன்பது வேதாகம விருத்தமாகவே விளங்கும். வாமனாவதாரத்தின சரிதமும், அதனைச் சங்கரிக் கவந்த ஸ்ரீகங்காள மூர்த்தியின் கணையமும் பின்னர வருமிடத்திற் கண்ணோக

நீருவாசகம்.

“மலைமகனையொருபாகமவைத்தனுமேற்றொருத்தி
சலமுகத்தாலவன றலையிறபாயும் துவென்னேடி.
சலமுகத்தாலவன றலையிறபாயநதிலளேற்றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தேபுகப்பாயநதுபெருங்கேடாஞ்சாழலோ.”

கங்காதரமூர்த்தயேநம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

பத்தொன்பதாவது

கங்காவிசர்ஜனமூர்த்தி.

அயோத்திரகரை யரசுபுரிந்த சகரன் எனனுஞ் சக்ரவா, வீடுதத அசுவமேதபுரவியை அமோசனகண்டு மனமபொறுஞ் தன வாழ்வுக ளினம வந்ததே யென்று சிந்தை நைந்து வஞ்சனைய பறறி, பாதலத்திற் கடுகதவமபுரியுங் கபிலமுனிவாபககலிற் கட்ட போயினன். அமமன்னவன் மககள் அறுபதினாயிரவரும் தநக கட்டளைப்படி தரணிமுழுதுநதேடிக் காணாது, பானாத தோண்டி பாதலமடைந்து அநியதவசியாகிய கபிலர் பககலிற் கட்டியபரிடை கண்டு இககள்வனே மமதுபுரவியைக் கவாந்து காவலன் யாகததை போககக் கருதியவனென்று கன்னறு அவா துனபுற வைதன் அதனால முனிவா முனிநது விழிக்க, விழித்தீயினா சகரபுத்தி அறுபதினாயிரவரும் சாம்பரா யழிந்தனா. அச செய்தி யவருட் போந்த தூதுவா சொல்லத்தெரிந்த அரசன தன் பெனத்திராந் அநீகமாண யழைத்து “என புதல்வ ரிறப்பினும் எடுத்த யாகதனை விடலாமோ” என, அஞ்சுமான பாதலஞ் சென்று கபிலா மு னுள்ள சாம்பர மலையைக் கணனுற்று நெங்கி, முனிவர் முன்வந் குதிரையைக் தேட்க, முனிவர் மனமகிழ்க்த புரவியைக் கொடுக்க பெற்று, பூவுல கடைந்து பிதாமகன்பால விடுத்து அவ யாகதனை முடிப்பித்தான். அவன் சந்தைய லொருவனான பகீரதன் உட டைக்காலத்தில், தன் மூதாதையர் முனிவன் முனிவால் முடிந், சாம்பராய் நகரத்தில் மூழ்கியுள்ளார் என்று தெரிந்து, அவர்களை

19. கங்காவிசர்ஜன மூர்த்தி.

கவர்க்க மடைவிக்கக் கருதிப் பதுமனை கோகதிப் பதினாயிரவருட்க் தவம்புரித்தனன. பகீரதன் பண்ணிய பெருந்தவத்திற்குக் களித்த பிரமன் பிரசன்னமாய் “ஆகாயகங்கை அவாக ளஸதியிற்பட்டாற சுவாகக் மடைவா, அது அவனிமேல வரில அதன் வேகத்தை யாற றுதல அரணுக்கு அமையுமனறி ஏனையோருக் கேலாதாவின், சிவ பிரானை கோகதித் தவஞ்செய்க” எனச் சாற்றி மறைய, பகீரதன் பதினாயிரவருட்க் தவம்புரிந்து பரமனருளபெற்று, கங்கையைக் கருதி ஐயாயிரவருட்க் அருந்தவம்புரிகையிற் கங்கை பெணவடிவாக வந்து “என் வேக மதிக்காதவின் எனைத் தாங்குமபடி ஈசனை நோக்கி இன்னுந் தவஞ்செய்க” என நிசைப்ப, இறைவனை கோகதி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞா றுவருட்க்மீண்டிக் தவஞ்செய்து எம்பிரான் காட்சிதர, கங்கை பெணவடிவாக வந்து கூறியதை விண்ணப்பித்து, “காக்கிறேன்” என்றுகண்ணுதல கொடுத்த வரத்தைப்பெற்று, திரும் பவும் கங்கையைக் கருதி இரண்டாயிரத் தைஞ்ஞா றுவருட்க் தவ மிழைத்தனன. கங்கை அப்பொழுது திரிவோகமும் அச்சமுற்று அல றுமபடி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவ்வாறுவந்த கங்கையைச் சிவதாமர சிவபெருமான சடைதுணியி லணிந்தனர்.

பகீரதன் கங்கையைக் காணுமற் கவங்கிற்பது கண்டு கருண மூர்த்தி “நமது சடையிலிருக்கின்றனன; அஞ்சாதை” என்று திரு வாய்மலாந்து சிறுதிவலை விட, கங்கை நாதன் சடையிலிருந்து நதியுரு நண்ணி நானிலத் திறங்கினள். இவ்வாறு வந்த கங்கை முன பகீரதன் படாகையில் இறந்தோரைக் கதியிற் சோகக் வினாந்து செல்லுங் கங்கையின் வேகத்தால், கந்நுழுவநீவர் வேள்விச்சாஸ்யபுரிய அவா கோபித்து அநீரை உள்ளங்கையி லேற றுட்கொண்டனர். அரசன் கங்கையைக் காணாமல் சந்நுழுவனைப் பணிந்து முன் நடந்தவற்றை மொழிய அவா மனயிரங்கிச் செவிவழி விட்டமையாற் காநலி யெனப் பெயர்பெற்று, இறந்துகிடந்த சகரர்க ளுடதுதிர்ந்த சாம்பரிற் படிய அவர்கள நற்கதி யடைந்தனர்.

பகீரதனா கொண்டுவரப்படுதலின் கனகைக்குப் பாகீரதி யெனவும் ஓர் பெயர் வழங்குகிறதும், மேல் கங்காதரத்திற் கூறிய வண்ணம் சிவப்பிரசாதத்தினால் பிரமன் தனது மனோவதி நகர், நருக கொண்டுபோன கனகை பகீரதன் வேண்டுகோளால் பூமியில் வந்த பொழுது, உலக மழியாமல் சிவபிரான் தனது சடையி லேறறு, அவன் பிரசாதத்தினக் கிரங்கி அகிலோரா துளி விடுதலினா ஆதலின் கங்காவிசாஜனமூத்ததியென நாம மெய்தினா.

இராமாயணம்.

கங்காயா பதநராஜந பருதிவீரஸூரிஷ்யதே
தாமவைதாரயி துமவீரநாநயமடபாயபிஸுருவீர,
ரக்ஷஸாவாநிமாநலோகநலேநகாநகா துமாஹஸி
தேவாநாம்சவச ஸருதவாஸாவலோகமஹேஸவர,
ஸூமிதயபரவீதஸாவாநபுஸசேதமுவாசஹ

ராமாயணம்.

கங்காயா: பதநராஜந பருதிவீரஸூரிஷ்யதே |
தாமவைதாரயி துமவீரநாநயமடபாயபிஸுருவீர |
ரக்ஷஸாவாநிமாநலோகநலேநகாநகா துமாஹஸி |
தேவாநாம்சவச ஸருதவாஸாவலோகமஹேஸவர |
ஸூமிதயபரவீதஸாவாநபுஸசேதமுவாசஹ

நவமஸ்கந்தம்.

கங்காதாரயிதாவேகமபுத்திரயெளயிமஹீதலே-பகீரத,
தாரயிஷ்யதிதேவேகமருதரஸ்தவா தமாஸரீரிணம
ஹஸ்யிரததயிதம்பரோதமலிஸ்வமஸாரவதந் துவா,

நவமஸ்கந்தம்.

கங்காதாரயிதாவேகமபுத்திரயெளயிமஹீதலே-பகீரத: ||
தாரயிஷ்யதிதேவேகமருதரஸ்தவா தமாஸரீரிணம ||
ஹஸ்யிரததயிதம்பரோதமலிஸ்வமஸாரவதந் துவா ||

விஷ்ணு புராணம்.

ஸரபோஜடாகலாபாதஸாவிரிஷகராதாஸதிஸாகராத
பலாவயிதவாதிவமநிகயேயாபாபாநஸகராதமஜாத-

விஷ்ணுபுராணம்.

ஓம்நமோஸ்துதேவாஸுவிஷ்ணுநாமஹே
ஸ்வஸ்திஸுமேதேவாஸுவிஷ்ணுநாமஹே ॥

ஸ்காந்தபுராணம் தத்துவாண்டம்

இயமகாவபராகராதாஸோஸாஸிமௌலிநா
ஜடாகோடரநிலயாசக்ரோஸாசவிஸாஜிதா

ஸ்காந்தபுராணம்.

ஓம்நமோஸ்துதேவாஸுவிஷ்ணுநாமஹே
ஸ்வஸ்திஸுமேதேவாஸுவிஷ்ணுநாமஹே ॥

கந்த புராணம்.

“அநநிபூனறுதனனிலயனகாபுருநதகநைக
தன்னருநதிறலினமிககபகீரதனதவததானமீளப
பினன்னருமிமையாமுககட்பெருநதகைமுடிமேற்றுகி
யிநநிலவனாபபிறசெல்லவிறையதிலவிநிததலசெயதான.”

கங்காவிசாஜனமூததயேநம.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபதாவது திரிபுராந்தகமூர்த்தி.

—o—o—o—

தாரகாசுரனபெற்ற தனயராகிய தாரகாஷ்டன் கமலாஷ்டன் வித்துன்மால் யெனனு மூவரும், பிரமனை நோக்கிப் பெருங்காலந் தவமபுரிசையில, பதுமன் அவாகட்டுமுன தோன்றக்கண்டு பணிந்து கீன்று பலவகையாகத் துதித்து “அண்ணலே! அடியேங்கட்கழியாவர மருளவேணமே” என, மலரோன் “மைதலோ! மடியா திருப்போர வையகத்திலலை; கற்பகாலங் கழியின யானும் இந்நிராதி தேவர்களும் இறப்போம். ஈசனே யிறவாதவன. ஆதலின் அது நீங்கமேம்பாடாவது மோக்ஷமாவது வேண்டிற நருதும்” என, தானவா “பொன-வெள்ளி-இருமயின லமைந்த மதில்கள பொருந்திய முப்புரம்-பூமி - அந்தர - சுவாகக மென்னும் மூவுலகங்களிலும் வேணமே. அவை ஆயிரவருடத்திற்கொருமுறை விருமபியஇடத்திற்குப் பெயர வேண்மே. அப்புரமூன்றும் ஒன்றுபட்டபொழுது சிவபெருமானே ஒரு கணையிலழித்தாலன்றி வேறொருவராலு மழியாவரம் வேண்மே” எனக்கேட்க, பிதாமகன் அவ்வாறே பிரசாதித்துத் தன துலகு சார்ந்தனன்.

தாரகாஷ்டன் முதலாயினார் அளவில்லாத அஷ்டர்ச்சேனையையுடையவராய், மயன் என்னுந் தானவத்தச்சேன வருவித்துத் தங்கள் விருப்பின்படி பூமியி லிரும்பு மதிலும், அந்தரத்தில் வெள்ளி மதிலும், சுவர்க்கத்திற் பொன்மதிலுமாக, பல வளப்பமு நிறைந்து முப்புரம் கிருமிக்கச்செய்து, தமக்கு வேண்டிய தொன்றுமின்றி, சிவலிங்க பூசனை முதலியவற்றைக் குறைவறச்செய்து வாழ்ந்திருப்

20 திருப்புகழ் மூர்த்தி.

பிணம், தமது குலத்தியற்கைகளுக்கு குணரூபவராய் வைஞ்சுந்தமுதலிய தேவநகரங்களுக்கும், உலகிலுள்ள பல பதிகளுக்கும், திரிபுரத்தோடு சென்று சிதைத்துவருதலாற் சின்னத்த இரத்தினா கேளவன், இரத்தினமுதலிய இமையவரை யுடனகொண்டுபோ யெதிர்த்துத் துன்புறுச் சகியாமல், தேவா குழுவுடன திருமபி மேருமலையின் வடபாலிற் கலகாலத் தவஞ்செய்ய, பரமபதி இடபாருடராய்க் காட்சி தந்தனா. தேவர்கள் நமஸ்கரித்துத் திரிபுரத்தவா நிமையை விண்ணப்பஞ் செய்ய, சிவபிரான “அவர்கள் மதமியராதலின், அவர்களைச் செருத்தல் அடாது” என்றருளி அந்நாததானமாயினா.

விண்டு, தேவர்களே அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவடிவு கொண்ட, நாரதமுநிவர் சீடராக வுடனவரத் திரிபுரமடைந்து பீடகாகமம் பிரசங்கித்து, அவரைமருடடிப் பவுத்த ராகினா. அமரமையயில்கப்படாதார மூவரே யாதலின் திருமால் ஏனையோரைப் பார்த்து “நீங்கள் அம் மூவரையும் பாராதீர்கள். அவர்கள் இழிதொழில பூண்டோர்” என்று கூறி, நாரதருடன மேருமலை யடைந்து தேவகூட்டத்துடன் சிவபிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனா. பெருமான அஃ தறிந்து அருளவடிவாகிய திருநந்திதேவரை விளித்து “தேவர்களபாற் சென்று திரிபுரத்தவளைச் செய்க்க இரதமுதலிய யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிடுக” என, காதியெம பெருமான மேருமலை சேர்ந்து அவ்வாறே அமராகட்டு ஆளுநாபித்துச் செல்ல, தேவர்கள் களிகூர்ந்தனா. •

மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சங்கிர ரூரியர் சக்கரமாகவும், இருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டுக் ளாகவும், ஆகாயம் ஆதனமாகவும், உதயாஸ்த சிரிகள் கொடிஞ்சியாகவும், நதிகளும் நதங்களும் நாட்டுற கொடியாகவும், உஷ்ணத்திரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோட்சலோகம் மேல்விரிவாகவும், மகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலிய காலத்திரயங்கள்

(கடுப்பாகிய) எண்ணெயுற்றும் இடுகருமரமாகவும், அட்டபாவதங்கள் தூண்களும், எட்டித் திக்கல்கள் இடையிற் றாங்கவும், சத்தசமுத திரம் திராச்சிலையாகவும், ஞானேந்திய கண்டேந்தியங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முனையாகவும், புராணம் - வேதாங்கம் - சாஸ்திரம் - மதுககள் மணியாகவும், மருத்தங்கள் படியாகவு மமைந்த நிவலியமான ஓர் தேவாச செயது, வேதங்கள் நான்கையும் நான்கு குதிரைகளாய்ப் பூட்டி, பிரமனைத் தோச்சாரதியாய் நிறுத்தி, பிரணவமே குதிரைதூண்டிக் கோலாய்க் கொண்டு, கங்கை அதிதி முதலிய தேவநங்கையா நாரபுறமுஞ் சாமனா யிரட்டவும், தும்புரு நாரத ரிசைபாடவு மமைத்து, அரமபை முதலிய கணிகையா நடிக்கவுஞ் சமைத்து, மேருமலையை விலலாகவும், வாசுகியை நாணாகவும் நியமித்து, திருமால் பாணமும், சரசுகவதி விலவிறகட்டிய மணியும், அகினி தேவன் அம்பின் கூர்வாயும், வாயு அம்பிறகட்டிய இறகாயு மேற்படுத்தித் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்தது திருநந்திதேவனைப் பணிந்து “அமரா அமாகக்ருவிகளை யமைத்துக்கொண்டடைந்தனனொன்று அருளவள்ளல சகிதிரில் அறிவிக்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தனைச் செய்தனா.

அவா சென்று விண்ணப்பிக்க, இறைவா தேவியாருடன் இடபாருடராய் இரத்ததை யடைந்து இமையவா எண்ணத்தின் படி அதிற் காலுன்ற அதன்சக முரிந்தது. அச்சுதன் அக்கண்மே விடை வடிவாகி எம்பிரானே யேற்றுத் தாங்கமாட்டாமல் தரைமேல்வீழ், சிவபெருமான திருவருளமேலிட்டாலிறங்கினா, பிரமன் ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளைப் பூசித்தனன். அவரருளால் அவவிரதம்முன போலாக அதன்மேற் பெருமான அமமையாருடன் ஆரோகணித்தனா. மூத்தபிள்ளையா - இளையபிள்ளையா - திருமால் - இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களிலேறிவரவும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்பக்கத்திலுஞ் சூழ்வரவும், சத்தருஷிகளாசீர்வதிக்கவும், திருநந்திதேவா பொற்பிரம்புகொண்டு முன் செல்

லவும், பாறுதம்பன-வாணன்-சங்குநன்ன முதலிய சிவகணநாதர்
கள வாசசியமிசைக்கவும் சிவபெருமான இரதாருடராயத் திரிபுரத்
தைச் சமீபித்தனர்.

அமரர்கள் அப்பொழுது ஐயனைப் பணிந்து “அண்ணலே !
விலலைவளைத்துக் கணைவிடவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவ
பெருமான தமதுதிருக்கரத்தேந்திய மேருமலையாகிய விலலையெடுத்து
வளைத்து, வாசகியாகிய நானேற்றினா. [அதில அம்புபூட்டித் திரிபுரத்
தை யழிப்பின, அந்தரா அந்தயிலலாத அகந்தையுறுவ ராதலின,
அவ்வாறின்றி] இடப்பால வீற்றிருக்கும் இமயவல்லியைக் கடைக்
கணித்து, பிறகு புன்னகை செய்யப் புரமூன்றுக தீப்பறிச்சாம்பராயின.
பெருாதவராயிருந்து சிவனடியே சிந்தித்துவந்த மூவரும்,
யாதொருநீமையுமின்றிப் பெருமானபாலவந்து டணிய, கண்ணுதல்
அவாகளைத் துவாரபாலகராக அருளி, தேவர்களை அவரவரிடத்திற
கணுப்பித் திருக்கலைமலைக்கெழுந்தருளினா அமராதயா தீருமபடி
முப்புரத்தைச் சிந்தித்தெரித்தலின, சிவபிரான் திரிபுரத்கன மூத்தி
யெனத் திருநாம முற்றனர்.

யஜு-ஸஸ்ட்-ஹிதை - ஸந்தி

தேவாமஸு-ராணுகதி ஸர்புரஜுஸநய ஸமையவ மாதாஜாத
ஹரிணீதாதேவாஜேதம நாஸகதுவந்தா உபஸதைவாஜி கீஷனதஸ
மாதா ஹாயஸசைவம வேதயஸசநோபஸதாவை மஹாபுரம ஜயந
திதிஸதுஷ-கஸமஸகுவதாகநி மரீக்கஸேமகஸலயம விஷணுந்தே
யநந்தேபருவங்க இமாமபரிஷயதிதி ருதரஇதயபருவந ருதரோவைக்
ருரஸோஸ்யதவிதி.

யஜு-ஸஸ்ட்-ஹிதை.

சேஷஸுராணுதிஸுரபுர அஸநயபூயஸமாதர ஜாதஹரி
சேஷஸுரணு சேஷஸுரணுசுரபுர வாதீஷசுரபுர வாதீ
சேஷஸுரணு சேஷஸுரபுர வாதீஷசுரபுர வாதீ

తాన్ని మనీకన్ సోమన్ శత్రువువిష్ణుంతెయనంతే బ్రువన్ కనమామ శిష్యుడే
రుద్రఇత్యబ్రువన్ । రుద్రోపైకూరఃసాస్యత్వతి.

மஹிமீதஸ்துதி.

திதகோஸதேகாயமதரிபுரதருணமாடம்பரவிதிரவிதேயை
கரிடமதேயோநகலுபலதநதரா பரபுதிய .

మహిమ స్తుతి.

దివ్యజ్యోత్స్నేకాయంత్రీపురత్రుణమాడంబరవిధిర్విధేయః ।
క్రీడంత్యోనఖలుఫలతంత్రాఃప్రభుధియః॥

தரசிம்ஹபுராணம்

ரதக்ஷமாசகரபுகளெஸஞாயசந்தெளதுரங்கமா
வேதாஸஞதோவிரிஞ்சிஸசஜ்யாஸோஷோதநூரதிராட
ஸ்தாஸதரமிநதிராதீஸஇதயாடமபரபூரவகம
தநுணவதஸமஹநுதாநீஸபுராணிதிநிஸீலயா.

నరసింహపురాణము.

రథఃశుభాచక్రయుగౌసూర్యచంద్రాశురంగమాః
 వేదాఃసూతోవిరించిశ్చజ్యోతేషాంధనురద్రిరాట్ |
 సీతాస్తుమిందిరాదీశత్యాడంబరపూర్వకం
 త్సజవత్సంహృతాన్తీతపురాణిత్రీణీలయాః |

திரிபுரதகனமூர்த்தயேநம .

21. கல்யாணசுந்தரி முத்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

இருபத்தொன்றாவது கல்யாணசுந்தர மூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரியிற சகல தேவர்களும் நிறைந்திருக்கும்படி
நவரத்தின மண்டபத்திற சீவபெருமான் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், எம்மன்னையா சிங்காதனத்தைவிட்டுத்
துணுகுற நெழுந்திருந்து இறைவரது இரு சரணாவந்தங்களைப்
பணிந்து கைகூப்பிநின்று “தேவரீரைப்பணியாத தங்கன் மகளே
னபதனாலாய நாகுடியணியென்று சாற்றம் பெயரை மாற்றத் தயை
செய்யவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, அவர்பரணா “மா தே!
மலையரயன் உனனை மகளாகப் பெறத் தவஞ் செய்கின்றான்
அவன்பாற குழந்தை யாகுக உனனை யாம் வந்த மணப்போம்.”
என, அம்மையா அவவாறே இமாசலத்திலுள்ள தாமரைத்தடாகத்
தில் மலாத் தவிசினகண மூவாணுள்ள மதிலவழிவேற்று நிறப்
மலைமன்னன் கண்டு மகிழ்ந்தெடுத்தப் போய், மனைவியாகிய மேனை
கையிற கொடுப்ப, அவள் பாலூட்டி வளர்த்தனள். அம்மையா
ஐந்தவயத்தைநது அருளமேலிட்டால் அதற்குரிய பர்வதராஜனுக்
கறிவித்தது அநுமதி பெற்று மலைச்சாரலிற் பாணசாலைசெயவித்ததுச்
சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனா.

அக்காலத்திறசிவபிரான தமயிடஞ்சோரது மனமொடுங்கும்
வண்ணம் வினாயிய சநகன் - சநந்தன் - சநாதன் - சநருமா
ரன் என்னும் நாலவருக்கும், பதி பசு பாச லக்ஷணங்களைப் போதி
க்க, அவர்கள் “அடியேன்கள் மனம் விரிந்திருப்பது அகலும்வகை
யருளவேண்டும்” என, “பொருள் இவ்வாறிருப்பது” என்று ஒன்று

முனையாது முனிவாபோல யோகத்தி விருத்தனராதவின், உலகமுழு வதும் மாதர் முயக்கற்றுப் பிரமண பண்டப்பத தவறுறத்து கண்ட தேவா, அதனை விலகருவான கருதி மன்மதனை விடுத்த மலாகனை செலுத்தி யோகனை யழிக்கச்செய்ய, நினமலா நெற்றிவிழியைத் திறப்ப, மதனன சாமபராயினன அருகிருந்த இரதி பரமனைப் பார்த்துப் புலம்பி வேண்ட, பெருமான “உமைமைய மணந்தபின் உன கணவனை உதவுவோம்.” என, இரதி இமாசலமுற்றிருந்தன.

சிவபெருமான முனிவர்கட கருளி, இமயமலையடைந்து எம மனனையாரது கடுக்தவத்தைக் கண்டுகளித்து வேதியவழவுகொண்டு, “யாது கருதித்தவஞ்செய்கின்றாய்” என, உனமயமனம் “சுகரன என்னை மணஞ்செய்யத் தவஞ்செய்கிறேன்” என, “பெண்ணே! என்னை மணஞ்செய்துகொள்” என, இறைவிகோபித்த “கொடியோனே! அகன்றுபோ” என்று கூற, விமலா விடையேறிக் காட்சிதர, அம்பிகை அண்ணலைக்கண்டு அச்சத்துடன் னக்கப்பித்தேவரீனா அநியாமறகூறிய அபசாரதனத் மன்னிக்கவேண்டாம்” என, ஐயா “அனவ பெமமைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம், தவமொழிக வினாவில் மணம்புரிதும்” என மறுமாறறகூறி மனந் தருளினா, பாவதியாா நிகழ்த்துகூற, பாவதராஜனகேட்டுக் களிப்புற்றிருத்தான். சுகராகயிலைசாரகது சந்த்ருஷிக்கொவருவித்து “மலைப் பரவன்மனை மணம்பேக” என, மாதவா இமோறகிரிபுறறு மனனனைக்கண்டு மகாதேவன் மனக்கருத்தினைப்ப, அவனக்கேரிக்க, அதனை அரண்பாலறைந்து அவரவரிடஞ் சோகதனா. இமோறகிரி ராஜன் விக்கவகன்மனால் களாபுனைவித்து விசேஷாலங்காரஞ் செய்து “பகருனி புத்திரத்தினம் உததமத்தினமாதவின், உமைமைய மணஞ்செய்க” என விண்ணப்பித்தன. பெருமான திருநந்திதேவனை விளித்து “தேவாகள முதலானாரத் தருக” என, நந்தி தேவர்க்கித்தவளவில், கோடிஉருத்திரர்கள்-தூற்றுவா உருத்திரர்கள்-கீழண்டகடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர்-கூர்மாண்டர்.

ஆடகேகரா-திருமால்-பிரமன்-இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர்கள்
 நவக்கிரகங்கள் - நவசித்தர்கள் - அஷ்டவசகங்கள் - சததருஷிகள் -
 யக்ஷஜினனர கருட காரதருவா முதலிய கணங்கள் - வேதாமசாஸ்
 திரங்கள் - யுகாதி காவபேதங்கள் முதலிய யாவருங் குழுமிவந்து
 திருவாயிலடைந்து நாதியெயம்பெருமானைப் பணிந்தனர். பிரமன் பல
 ரதனாபரணங்களை முனைவதது அணியுமபடிவேண்ட, பெருமான்
 'அணிந்தாம்' என்று அவற்றைப் பரிசித்து அராகவளே பெற்ற
 பணியாகத்தோற்றுவதது இடப்பவாகனத நிலாரோகணித துத்தேவர்
 கள் மலாமாரிபெய்யவும், ஸ்ரீ கணேசா - ஸகந்தா - வீரபத்திரா - வயி
 ரவா தத்தமவாகனங்களில வரவும், சததருஷிக ளாசோவதிக்கவும்,
 பாறுகம்பன் ஆயிரமவாய்களாற சங்கத்தொணி செய்யவும், வானூக
 ரன் சிவாசசனைசெய்த ஆயிரங்கரங்களாற குடமுழ வடிக்கவும்,
 கணத்தலைவர்கள் பலவாததியங்களை முழக்கவும், திருநாதிதேவாபொ
 த்பிரமபேதி, தேவமுனிகா கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன
 செலவவும், இந்திரன் களாஞ்சியேந்தவும், ஈசான அடைப்பை
 தாங்கவும், வாயு ஆலலட்டம் பணிமாறவும், அக்கினி தூபமேந்தவும்,
 வருண பூரணகுமபமெடுக்கவும், கிருதிதாப்பணமேந்தவும், ருபே
 ரன் நவகிதிகள் சிந்தவும், யமன் கஞ்சகத்தொழில புரியவும், நாக
 ராஜாள் மாணிக்கத் தீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடி வையுத்தும்
 கம், கங்கை காலிரிமுதலிய நதிகளெனியா சாமனாயிரப்பவும்,
 குண்டோதரன் குடைபிடிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருபுறம் ஸு
 குவீத்துவரவும், ஸ்ரீ சுந்தரேசபெருமான் திருவெண்ணீற்றுப் பெட்
 டகமுந் திருப்பள்ளித்தாமமு மெடுத்த தக்காட்டவுமமைந்த சாவூரலங்
 காரத்தடை இமாசலமடைந்து, திருவீதியிறண்ட மாதர்கள் காதல்
 கொள்ளுமபடி திருவுலாப்போந்துபாவதராஜன் மனையையடைந்து
 திருமால் கைலாசுகொடுக்க, இடப்பவாகத்தினின்றுவரோகணித்தனர்.

பரவதராஜன்பாரியங்கிய மேலை அகேகமாவகல்யமாதர் புடை
 குழ ஆவின்பால் கொணர்ந்து ஐயனது திருவடித்தாமனையை விள

கவி நாணததுடன் உட்சென்றன. மனறற சடங்குகளை மலரோன செயதன்ன. சிவபெருமான ஓர் இரதனசிவகாதனததில வீற்றிருந்தனா. அவரவாதங்கடருத தகக ஆதனததிருந்தனா.

[அப்பொழுது யாவரும் ஆணடுக உழினைதால, வடதிசை தாழ்ந்ததுகண்டு, அதன அகத்தியழநீவனா நோகல் “நீ ஒருவரோ எமக்கொத்தவா, நீர் தெனறியசயிலிருப்பின உலகஞ்சமனாயிருக்கும் உமகருத்திருமணக்கோலம் காட்டுதும்” என, அகத்தியா ஆணையைக்கடவாராப இமாசலமகன்று வழியிலமாயசெய்த கிளைஞ்சனைச்சபித்தது, வழிவிடாது நின்ற விந்தத்தையடக்கி வாநாவிவில்லலனா மாயத்தது, குறளுலத்தள்ள திருமாலைப் பெருமானவடிவாகிப் பொதியமலை சோந்து சிவத்தியானத்திருந்து பின்னொருகாலத்தில திருமணக்கோலத்தைத் திருவருளால் தரிசித்தனா. அகத்திய ரகனறபின் உல்கு உயாவு தாழவினறியிருத்தது இதுநீக]

அமமையா பலவகையாகிய ஆடையாபரணங்களை யலங்கரிக்கப் பெற்றவராய அநேகர் தோழியா புடைசூழ, புராரியைவந்து பணிய, மாதேவன் “மாதே! பக்கலிலிரு” என, இந்நகரும் ஏகாசனத்திருந்தனா. மேனை யருகிருக்கப் பர்வதராஜன் பரமன் பாதத்தைப் பூசித்தது, பார்ப்பங்கையைப் பாமேக்கரன் திருக்கரத்திற கொடுத்தனன். சிவபெருமான திருமாங்கலையாதரித்தது மணவினையை முடித்தனா ஓர்தி தனகணவனைப்பெற அதுத்தியிற கணனுதலைப் பணிய, அண்ணல தமச்செண்ணத்தில காமனைக் கருத அவனமுன் தோன்றினன். முன்னோன் “உணமனைவிக்குமடமும் உருக்கொண்டு, அகிலத்திறகெல்லாம் அநுபியாயிருத்தி” என்றருளிசெய்தது அங்கிருந்து தேவியாருடன் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்தது தேவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருந்தனா. பாப்பதியாமைனஞ்செய்ய வெழுந்தருளியதிருக்கோலமே கல்யாணகாதர மென்பபமும்,

கலயாணகாதராயகம:

இ. அந்தரீகவாழ்ந்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

இருபத்திரண்டாவது அர்த்தநாரீசுரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாய சிரியிற பக்தாதகிரஹ காரணமாகச் சிவ பிரான திருவோலகமூற்றிருந்தனா திருமால்-பிரமன் - இரதிராதி திருப்பாலகா- அஷ்டவசககள் - சத்தருஷிகள்-நவசித்ததானகள் - கிந்திர மெபுருஷ யகூ வித்தியாதராதிரி அஷ்டாதசகணங்கள் - துவாத சாதித்தாமுதலிய கிரகங்கள் - இன்னுமுள்ள இமையவா யாவரும் தரிசிக்குமபடி திருக்கயிலாயசிரியை யடைந்தது, ஆங்கு முதறபெருங் காவலாகவுள்ள திருநந்திதேவனாப்பணிந்த, அவா திருவருளபெற்ற வராய முறைமுறையே அவாவிடுபப மகாசகிதானத்தினுட சென்று, இருகண்களா மெபெருமானையும் இறைவியானாயு தரிசித்த அஷ்டாவக பஞ்சாவகமோகப பணிந்த இருவரையும் பிரதக்ஷணஞ் செய்து தமது குறைகளைச் சொல்லி யாசித்த, அவ விருவராலும் அதகிரகித்த வரங்களைப் பெற்று வருகையில், ருஷிசிரோஷ்டாகளி லொருவராகிய ப்ருங்கிருஷி யானவா பாலதிதேவியானாப் பணியா மற் சிவபெருமானை மாதிரம பணிந்து பலவகையாகப் பாடிப்புகழ் த்த நிறபது கண்ட இமையவல்லி, இமமுநீவன யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன் என்று முனிந்து, சக்தியாகிய தனது கூறுக வுள்ள உதிரமாமசகளை அவருடலிற் சிறிதுயினறி ஆகிரோணித் துக்கொண்டனா. சிவகூறுக வுள்ள எண்பையும் நரமபையுமே உட் கொண்டோற்பதுமைபோலத் தள்ளாடி கின்று தமமைப்பிராநத் தித்தது கண்ட தானு மனநதரியாராகி ஓகாலை யுதவ, ப்ருங்கிருஷி களித்தது மூன்று காதுடன் முன்னின்று உததாடிப் பலவகையா கப் பாடிச் சென்றார்.

கூவுரியமமையாஃ, - எனவருததமுற்றுக்கடுகியெழுந்த கணவ ராகிய கண்ணுதலை நமஸ்கரித்து “எம்பெருமானே! எளியேன தவ ஞ்செய்ய எண்ணினேன். ஏழையேறகு இன்னருளபுரியவேண்டுமே” என்று விண்ணப்பித்த விடைபெற்றத திருக்கயிலையை நீங்கி ஐங் கரக்கடவுள் அறுமுகக்கடவுள் சத்தமாதாமுதலாஞ் சாமையபு டை சூழ்ந்து சிறக, ஓர் மலைச்சாரலில், எழுந்ததுணின் மேலநிறு எண்ணற்கு மருந்தவததை எண்ணில்லாககால் மியற்றினா.

சிவபெருமான் உமாதேவியா தவததிரகிரங்கித திருவருளபுரி யத் திருவுளங்கொண்டு இடப்பவர்களுடராய, சமஸ்த தேவர்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரவும், சாவவாததியங்களு மொலிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், மலைச்சாரலை யடைந்த எமதனையாகிய ஈச்சவரியாரது தவச்செயல்ககண்டு சந்தோஷித்துக் காட்சிதர, தே வியா திருக்கண்களால் தரிசித்து விழியினின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சிந்த அடியற்றமரமபோலச் சாஷ்டாங்கமாகத் தனாமேல் விழுந்து பணிந்தனா. மாதேவா மனக்களிப்புமிககவராய “மாதே! யா துவரம வேண்டுமே” என வினாவ, மலைமகள் மணவாளனைவணங்கி “வள னவே! தேவரீர்வேறும் அடியேன் வேறுமாக விருப்பதுவிருப்பற நேன். வாமபாகததில அடியாள கவந்திருக்கவேண்டுமே” என, சிவ பெருமான அவகாரே தமது திருமேனியில் வாமபாகததை அம் மையாருக்கருளசெய்து இடபாருடராகித் தேவியாருடன திருக்க யிலையகிரியையடைந்தனா அததம்=பாதி, நாரி=ஈச்சவரியைப் பொருத்திய, ஈச்சரா=பெருமான எனவே பாதிசரீரமவாமபாகததிற பாப்பதியாரும், பாதிசரீரம் வலப்பாகததிற சிவபெருமானாக வீற்றிருக்கூ திருக்கோலம் அததநாரீச்சர மெனப்படும.

அததநாரீரவரையம:

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடைபாறு சென்னை 20

23. கஜபுத்த மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

இருபத்துமூன்றாவது க ஐ யு த் த மூ ள் த் தி.

கூலமேகம்போனதகரிய சரீரததையுடைய கயாசுரனென
னும் யாணவடிவேறற அசுரன, மேருபாவதத்தினமேல, பிரமதே
வனை கோகதி அருமையாகிய பெருந்தவம் அநேககாலஞ்செய்தனன.
கயாகூரன் செயத கடுந்தவத்திற்கனிகூராத கமலயோனி அவன கண
கடகுப பிரத்தியட்சமாநி “அகரோச! நீயவாவியவரமயா து! அறைக”
என, அகாண அருந்தவரீகதி அடிமலா பரவி “ஐயனே! இறப்பில
லாத நீரககாயுவும வல்லமையும் வெற்றியும் அடையும்படி அடியே
னுக்கு அதுககிரகிக்கவேண்டி” என வேண்ட, பிரமன் சிறுநகை
செய்து “விரும்பியவாநே வரமீதே ஞயினும், அநதிவண்ணை
யெதிராப்பாபாதின அபபொழுதே நீ பெற்றபேற்றியும்” எனறருளி
அநதாததானமாயினன

கயாசுரன களிகொண்டு, சதுமுகன தனக்குத்தத்தவரத்தைச்
சிகந்தினைசெய்து, சிவனபேரிற் செருசெயச்செல்லாமல மறறைய
வானவரை வஞ்சித்த வம்பிழுத்த வலிய போராபுரிநது, உலகத்தள
ளானா ஒழிப்போமென றுறதிக்கொண்டு உடனே துண்ணெனச
சென்று உம்பருல குறறு, மகேதியை யெதிர்த்த யுத்தஞ்செய்து
வருத்தினன. புலோமனை கணவன போராபுரிய வாதறனாயப புற
முதுகிட்டோட, அவன வானமைய ஐராவதத்தின வாலிப்பற்றிப
பன்முறை சுழற்றி யெறித்த, காமதேனு கற்பகவிருட்சம் கவகிதி
பதுமநிதி முதலிய வனகணையுடைய அமராவதி ககரை அழித்த,
அக்கினி யமன் கிருதி முதலிய அட்டநிகுப்பாலகரைச செயித்த,

தனது குலத்தவர்களாயுள்ள தானவர்களையுஞ் சாடி, இராக்கதனா ஹிமசித்த, மண்ணுலகென்கும் வதிந்த மானவகட்டங்களை மாய தது வீஷ்ணுபோல விளங்கினன.

அதுகண்ட அருந்தவா சிலா அம்பிகாபதியமார்த அவிமுத்த மாகிய காசியை யடைந்தனா. கயாசுரன கடுஞ்சினங் கொண்டு தொடர்ந்து பின்வர, சங்கரா சம்போ வென்னுஞ் சிவத்தியானத் துடன், மகாதேவனே யரென்னென்று மணிக்ஞீனிகை யாகிய அருகிரு க்கும் ஆலயத்த ளடைந்து அரனமுன்னின்று, “அருடபெருந் கடலே! ஆபத்திற் புணையே! ஆந்த வெள்ளமே! அடியேங்க ளடைக்கலம். யானே யுருவாக எய்தும் இராக்கத விறைவனால் இற வாவண்ணம் எங்களைக் காத்தது இன்றருள புரியவேண்டி” என றிரந்தனா. தான தூதநிக் கொண்டு வந்த மாணுடா மணிகனனிகைச் சந்திதியில வருந்தி வாயவிண்டு வழத்தவது கேட்டு, கயாசுரன ஆல யத்திருவாயில யடைந்து அவாக ளஞ்சம்படி இடிபோற் காசுசித் தப் பயமுறுத்த, மார்தாக்க ள் மணிகண்டனாத தழுவிக் கொண்டனா அரவாபரணா “அஞ்சாதீர்கள்” என நயங் கூறி, அண்டகடாக முட்டி முடிபுடன் ஆயிரங்கோடி யருளுதய மாயிறைபோல, அமரரு முகிரு மஞ்சிக் கண்பொத்த உகிரப்பெருவடி வுறறுக கயாசுரன முனவர, கயன தனபாலவந்தவா தாணுவென்றுணாக தும் தனக்குள்ள விறுமாப்பாற் சதுமுகன வரந்தருகையிற் சாற்றிய வசனத்தை மறந்து எதிருந்த தலைப்பட்டனன.

சுக்கரன வடவாமுகாக்ஷினியும் அஞ்சத்தக்க தீப்பொறியை விழி வழி சிதறி, திருவடிபா லுதைத்தத தளள, கயாசுரன கவிழ் ந்த பதைத்துப் பாாமேல விது, திருவடி மறறொன்றாற் சிந்ததை மிதித்துத் தொடையி லுன்றித் திருக்கண்களாற் பிளந்து நான்கு கால்களும் இருபக்கங்களிற் பொருந்தவும், உகிரஞ்சிந்தவும், ஓலமிட டழவும், அகராலுத்ததித்த யானவடிவாகிய கயாசுரன தேலை உமையம்மைபு மஞ்சம்படி உரித் திழுகக், ஈசுரனது இணையிலாத

சோதியுருவைத் தரிசித்த கரா முதலாஞா கண்ணொளி மழுங்கித்
துன்புறநா. கண்ணுதன் கருணைசெய்யும்படி களிற்றுரியை உட
லினமேல் உத்தரியமாப போததனா. அமரா களித்து ஆராதக்
கத்தாழி மலாமாரி வருஷித்தனா சிவபெருமான மணிகளணிகை
யடைந்தனா. கயாகரனுக் கஞ்சிய பரிசனா களித்துப் புறம்போந்த
னா காகிவாணா முதலான காகினியோர் கடவுட பூசை காலம்
வழா நியற்றிக் களித்து வாழ்ந்தனா. கயாகரஞ்சிய யானையைத்
தேவ ஊனவா துயாதீதத்தற்பொருட்பெ போபுரிந்து சுககரித்த
மையால, கருணாநீதிகருக் கஜபுத்தமூத்ததி யென்பதோர் பெயர்
வழங்குகின்றது.

கந்தபுராணம்-தநீசியுத்தரப்படலம்

“மதித்துவேழமாந்தானவனவருதலுமவடவை
யதித்தவன்னியும்சுறவெரிவிழித்தொருதன்
கறித்ததாள்கொடுதள்ளவேகயாகரன் கவிழ்ந்து
பதைத்துவிழ்தலுமிடுத தன்னசுரத்தையோபத்தால.

ஒருபத்கநீனக்கவாணுறுதிருக்கரத்துகிரால
வெரிநிடைப்பிளந்தீரிருதாளபுடைமேவக்
ருருநிக்ககியேயோலிடவவுணாதகருவததுக்
கரியுரித்தன்னகண்மீநீனமமையுநகலநக.

ஐயனமிககதன் கநீரினக் குருநிரீரூத
மையலயானவனரோலைமேற்கொண்டன்னமறைத்தான
செய்யகொளொடுகரியகொளிருவருஞ்செறித்து
வெய்யபானுவினவேறக்கவாகதுமேவியபோல.”

கஜபுத்தமூத்தயேநம:

இருபத்துநான்காவது ஜ் வ ரா ப க் த மு ர் த் தி.

சிவபிரசாதம்பெற்ற மாவலிச சகசிரவாததியின மகனாகி ஆயிரங் கைகளை யுடைய வாணுகரன், சுப்பிரதீபிகை யென்பவன் மணந்த நருமதைநதிககையிற் சிவலிங்கக்குறிகள் நாளொன்றி, காயிரமாக அருச்சுனை செயதுவருகையில், ஒருநாள் சிவபெருமான் பிரததியகூடமாகி “என்னவரமவேணமே” என்று வினாவ, வாணக மகிழ்ந்து, “அடிகளே! அகநினிமதினும், அவனிமுழுவதும் அர புரியும் ஆற்றலும், அழியாமைபும், தேவரீரது அடித்தாமனாயி அன்பும் அவாவினேன்” என, அரவாபரணா-அவவாறே அறுகதி கித்து அநதாததானமாயினா, வாணுகரன் வையகமுழுதுகையக படுத்தி, சோணிதபுரியில் அரகசெயது வாழ்ந்துவருகையில், ஒரு நாள் கருணாகீதியைத் தரிசிக்கக் கயிலாய மடைநதன்ன. அதுச யம் அருளவளளவ நடிக்குந் ததியா யிருத்தலின, தனது ஆ ரக கைகளாறுங் குடமுழவு வாசிகக, மாதுபனகன களித்து “யா, வரம வேணமே ஓதுக” என, அகரன் ‘அண்ணலே! அடியேந் திருக்கயிலாயகிரியில் உத்த திருநதத்தேவா பிரமபடிபட்டுச ச யாமல, கஜமுக ஷணமுக பாவதி சமேதராயத் தேவரீர் அநநர அடியேன மாளிகையிற் காட்சி கொடுத்த வீற்றிருக்கவேணமே எனக் கழற, பெருமான “அவவாறே யாகுக” வென்று சோணிதபு முற்று வாணன் மாளிகையில் வாழ்ந்திருத்தனா.

இவ்வா நிருத்தென்பொழுது வாணன், இத்திரன்முதலிய வெ டிசைக் கிறைவர்-திசைமுகன்-நிருமால் முதலிய தேவர் குழுவுட்

24. ஜீவராபகம் மூர்த்தி.

எதிர்த்துப் போசெய, ஒருவரு மாற்றாமல் ஒழிப்போனமையால் மமதை மிக்கவனாய் மகாதேவனை நண்ணி “ அண்ணலே! அடியேனுடன் அமாசெய்வோர் அகிலத் தீவலாமையால், தோள்கள் தின் வுறறன், எறிது செருசெய்யத் திருவுள்ளங் கொள்ளவேண்டும் ” என, சிவபிரான் புனசிரிப்பு கொண்டு, சிறிது மஞ்சாமல் இவ்வாறு கூறியதை யெண்ணி “கண்ணன் துவாரகையி லிருந்துவந்த உன் தோள்தின்னவு நீர்த்து அவற்றை விலைவிற சங்கரிப்பான் ” என, வாணன் “ இருபதுதரம் எதிர்த் தேரடிய இக் கிருஷ்ணனா என்னைச் செய்க்கவல்லவன் ” என, உலகநாதன் “ உனக்குத் தோற்றியின உயமள்ளியனிடம் தீலைகூப்பெற்று இடைவிடாது ஏரமை யருசுரி தது உன்னைவிட மேலாகிய உடைத்தற்கரிய வலிபெற்றுள்ளான் ” என, “ அச சமா எப்பொழுது வரும் ” என, “ உன் மகள்மேல் பழி வரும், உன் மயூரத்துவஜம் துணியும், அதவே போய்யதுங் காலம் ” என றறைய, வாணன் மாளிகை சோகது வசிடத்திருந்தான்.

ஒருநாள வாணன் மகள் உடைவு யெனப்பவள துயிலுமையில, கண்ணன்மகன் சதனாகிய வநிருத்தன் கவந்ததாகக் கனவுகண்டு கணவிரித்ததுக் காணாமல் மோகாக்ர சித்த முடையவளாய், சித்திர லேகை யென்னுந் தோழி எழுதிக் காட்டிய சித்திரப்படங்களால் அம் மன்னவனைக் குறிப்பித்தது அத் தோழியால் துவாரகையிற் சய னித்திருந்த அநிருத்தனை மஞ்சத்துணவருவித்து நெஞ்சுகளித்து இன்பம் துகாத்திருந்தாள் உடைவு சிறிதுநாளிற் கருப்பங்கொண்ட னள். தோழியரால் துணாகத் வாணன் அநிருத்தனைச் சிறையிட டான். அதற்காக உடைவு மனம் வருத்தினாள். வாணன் மாளிகையி லுள்ள மயூரக்கொடி அன்று ஒடிந்தது. அவற்றை யெல்லாம் அறிகத் தாரதழிவீர் துவாரகை சென்று கண்ணனுடன் கூறினா. மன்னவருத்தமுற்ற கண்ணன் எண்ணிலலாத சேனையை இமைப்பொ முதிற் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்காலமாய்ச் சோனிதபுரத்தை யடைந்தனன்,

முதல வாயிலில் ழுத்தபீள்ளையார் வீற்றிருக்கக்கண்டு கனிவாக் கம் - பாலுணவு - பலகாரவகைகள் இவற்றை நீவேசித்த ஐங்கரக் குரிசிலை அகமதிழுச்செய்து, இரண்டாமவாயிலில் இளையபீள்ளையார் எழுந்தருளி யிருக்கக்கண்டு பலவகையாகப் பூசித்து விடை பெற்று, மூன்றாவதில் வசித்திருக்கும் உமாதேவியானைக் கண்டு பணிந்து உடசெல்லுகையில், சிவபெருமான முன்னொரு காலத்திலமைநாகத் தீயில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமாலுக்கு “யானே எதிர்த்தாலும் நீ ஐயிக்கக்கடவாய” என்று கொடுத்த வரத்தைப் பாதுகாக்கும்படி தனது பிநாகமாகிய விலலேந்தி நிற்கக்கண்டு சிவநாமங்களைப்பாடி “எளியேனைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று வணங்க, நிமிச “நீ யெய்யை வென்றனரே வாணனை யெதிரக்கலாம்” என விநோதமாகக் கூறினா

சாவாண்டங்கனையும் கழணத்திற் சாமப் பாகமும் சங்கரா! புன்னகையாற் புரம்பொடித்த புண்ணியா! துரும்பொன்றால் தேவா செருக்கைத் தொலைத்தோய! கருப்புவிலைக் கண்மொன்றிற் காயநத் கண்ணுதலே! மறவியின் மமதை மாயத்த மலரடியாய! உக்தி வந்தோன் சிவங்கொய்த உகிருடையாய! மச்சம்-கூடாமம் வராகம்-நாரசிங்கம்-வாமனவடிவங்களாக வந்த என்று வலிமாயத்து, கண்-ஒடு-கொம்பு-தோல - எனப் பூ இவற்றைக் கொண்ட இறைவா! தக்கனைத் தழுவ்தோய! சரணம் சரணம், உற்றுப் பாராததால் ஒழியும் எனக்கு ஓராபுதமும் எடுக்கவேண்டுமோ? அம்பும்-வாகனமும்-அடிமையும்-மனைவியுமாக வுள்ள என்னையும் எதிராகலாருமோ? என்று பலவகையாகத் தோத்திரஞ்செய்து பணிந்த பன்னகையனனைப் பரமனைப் பார்த்து “விண்ணுவே! எமமைக் கண்டு எட்டிணையு மஞ்ச வேண்டாம், உனது வருகையை வாணனுக்கு முன்னரே உரைத்துள்ளேம், அவனைச் செயித்து வெற்றிமாலை தரிக்கக்கடவாய, நீ யெய்யமோ டெதிர்த்தால் முருகன் வினையாடப்போல நினைப்பேம், தேவர்கள் வேடிகை பராக்கும்படி யா மிருவருளு சிறிதுகேம்

செருச்செயவேம. பகைமையாக யுத்தஞ்செய்யேம் பயப்படவேண்டாம்” என்று பலவகையாகத் தேற்றி, கண்ணுதல கைவிலே நதிய பீநாகம் என்னும் விலலை வளைத்து நானேற்ற, நாரணை “நாதனே! நாயேனக்காக” வென்று தனது காரங்கம் என்னும் விலலை நானேற்றினன்.

பவளமலையுடன் நீலமலை யெதிர்த்தாறப்போல வின்று, இருவருஞ் செய்த நானொலி திரிலோகத்திலிருந்த தேவா - மானவா - நாகாகளைச் செவிபடுத்தியது. உலக நடுங்கியது தாமோதரன் சங்கரனை மீண்டும் வணங்கி, கம்பு என்று நியாணித்த அருச்சுனையாக ஓர் கணையை விடுத்தான். இருவருஞ் சமாதொடங்கிச் சொரிந்த அஸ்திரவருஷங்களை அளவிட்டுச் சொல்ல ஆயிர நாவையுடைய ஆதிசேடனுக்கும் ஆகாதென்றால், யானோ அதை அளவுபடுத்திச் சொல்லவல்லவன் யுகாதகாலத்திற் சபதமேகங்களும் ஒன்றுகூடி வருஷத்ததன்மையாயிருந்தது இதுகண்ட இமையவா எம்பெருமானது திருவுள்ளக்குறிப்பு இஃதென்றுணராமல், இறைஉதோ எதிர்த்தனா. இனி யென்ன விபரீதமாக நெயறுமோவென நெண்ணித்திகைத்திருந்தனா. இத்தகைய கடுமையோ எண்ணிலகாலஞ் செய்கையில், கண்ணன் கண்ணுதலைப் பணிந்து “அண்ணலே! அமாபுரிய இனி ஆற்றலிலேன” என்றடிபணிய, அடியார்க் கனுகூலராகிய அமயிகாபதி அச்சமரில் அச்சதனுக்குச் செயமளித்தது * அப்பாற்பட்டனா.

திருமால் சிவபெருமானது கருணையை வியந்து சிறகையில், வானின் கடுமையோங்கொண்டு ஆரவாரித்தது ஆயுதங்களைத் தாங்கிய அநேகமாகிய அவுணர் சேனையுடன் அமாக்கோலங்கொண்டெதிர்த்திருத்திரத்தவருக்கும் பெருமையோ கிகழ்ந்தது இச்சமரில் திருவ்வுணர்ந்திருக்குச் சுவாதுக்கிரக மேலிட்டால வலியிருத் திருத்தவின வானின் புயங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டிக்கையில், கம்பா “கமமையா சீர்த்திருக்காவக னிருக்க” என, யாதவசிரேஷ்டன் மாதுபாக

ஞால வாயமலாந்தருளியகண்ணம் ஏனையகரங்களை யிமைப்பிற் சங்கரி
ததன்ன, பிறகு சிவபெருமான “வாண! உன தோளிலிருந்த தினவு
நீகியதா?” என்று வினாவ, வாணன “அடியேன அறியாமையா
லறைந்ததைப் பொறுத்தருள்வேண்டே” என வேண்டினன். சிவா
க்ஷிணப்படி வாணன தன்மகன உடைவையை அந்நிந்தனுக்கு மணம்
புணர்த்திக் கண்ணனோடு துவாரகாபுரிக் கனுப்பிவிட்டு, சிவப்பிரசா
தத்தார பழையபடி ஆயிரம் அத்தன்களும் அமையப்பெற்றுத் திரு
கேயிலாயமிரியிற் துடமுழா வெடுக்கும் பாக்கியம்பெற்றனன்.

சிவபிரானுந் திருமாலும் வாணன மாளிகையில் விநோதயுத
தஞ் செய்கையில் “படா குறிப்பொடு மெயினி படைத்தெனா
விடுப்பா” என்றபடி சிவபிரானபேரில் கண்ணன்பிரயோகித்த சீதன்
கரத்தைத் தனிக்கும்படி “மூன்று சிவங்கர நாலு கொடுங்கலை
முதிராவிழி யொன்பதுடன் - றோன்றி யமெட்டை பூத் பசாக்கை
கற்றி யுறக்கடுவே - கான்று கொளும்புகை யோடனல் வீசிய காஹ
வேயுலக - மீனறவன் முன்னுல கெனரு நடுங்க வெழுந்தது பாச
பதம்” என்றபடியே சிவபெருமான எவிய உஷ்ணகரீ மானது
மூன்று சிரம - நான்கு கரம் - ஒன்பது விழி - மூன்று காலகளுடன்
சென்று கண்ணன் விடுத்த நீதன்கரத்தைக் கணத்தில் மாய்த்தது.
நிராச கரமுற்றோர் அத் திருவுருத்தைப்பணியின, குரியனமுன்
பணிபோல விலகிச் சுகமுறுவா விஷ்ணுவிடுத்த கரத்தின் வீறுபோ
ககினமையால் சிவபிரான ஜவராபகாஸூததியெனப் பெயருற்றனா.

* அண்ணல் கண்ணனுடன் அம் ராகருகையில் அஞ்சினா
போல் அகன்றது அதிகசயமன்று. “விஷ்வருக்ஷாபி ஸம்வ்ருதயஸ்வ
யம் சேததம்ஸாமிரதம்” என்றபடியே நசுகமரமா யிருப்பினும்
தன் கையால் வளர்த்துத் தானே சங்கரித்ததல் தகாதெனக் கருதி,
“தோள்தினவு நீரேண்டும்” என்ற வாணனுக்கும், மைகாமலை
யிற் தவஞ்செய்த விண்ணுக்கும், திருவாயமலாந்தருளியவற்றை

நிறைவேற்ற லீலாமாதநினாயாய அடியாபகநிக்கமகிழும் அருள் வள்ள லாதலின், அச்சதனஜெயமுந்நித துககாடடியதனறி உள்ள படியே ஓடியதனறு

அவ்வாறு கமக்காவிழல் வீண்டு தன்னைநோக்கித் தவஞ்செ யதபொழுது மருடாபிஷேகஞ்செயவித துத் தானே யெதிர்ப்பினுஞ் செய்கருமபடிக்கொடுத்தவரம் அவலமாகும், அன்றியும் சிவபிரசாத மாகிய தனறு வலமையைத் தறசெயலாகக்கருதி இறுமாந்தவாணன் கண்ணை யெதிராகக் கோர்து அதனால் அவனதோளகள் சங்கிக்கப் படா. இதுநீறக.

அவதார கோலமவலாத ஆதிவிஷ்ணுவே தன்னொடுசண் டைசெயதற்கஞ்சி, பிருகுமுகிவன மனைவிபால் அடைக்கலம் புக்க அடிவணைக்கொல்ல ஸ்திரீஹந்தி தேடிக்கொண்டு முகிவா முனிந்து சபிக்கப் புத்துப் பிறவிகள் அடைந்ததையும், சிவகணத்தலைவருள் ஒருவனாகிய ஸங்குகாணனுக்குத் திருமாலுக்கும் கீழ்ந்த யுத்தத்தில “ஸங்குகாண கணேசோபயிநஸ்தேகேஸஸஸப.” எனனும ஸகா ந்தபராண தநினபடி, அஹொ சிவையையறுத துவிட்டபட்டதையும், தநிசுமுகிவருடன சண்டைசெயகையிற்சககரத்தினகூவாயமுறயகி அவருடவினின் றுதித்த அளவிவலா விஷ்ணுமூர்த்திகளைக் கண்டு மூர்ச்சித்தனனொனகட றும் பாதம் ஸகாகத் புராணங்கனையும், அவர் மைந்தர்களிற் பிரமனைச் சிரங்கொயகையிழிம, மதனைச் சாமபரா க்குறையிலும் என்னசெயதனொனபதையும், தகையாகத்திற சங்கட ப்பட்டதையும், இத்திரன் செலுருக்கொண்கி அவரோநியிலிலின் காணக்கறிக்க விழுந்ததையும், எண்ணிப் பார்ப்போமாக, இத்தியாதி கியாயத்தால, பலவற்றமகிப்பூண்ட திருமாலின் கரிய ரோமமாகிய கண்ணனுக்கஞ்சிச் சிவபிரான் ஓடினா என்பதைப் பூரவகைஞ் செ ய்து, அந்தந்த கடித்துக் காட்டினுனெறு சித்தாதேமாக்குக.

பாகவதம் - தஸமஸகந்தம்.

தோஸ்ஸஹஸரமதவ யாதததம் வரமபாராயமேபவத, தனாலோ
க்யமபரதியோததாரம நலேபேதவதருதேஸமம், கணதேயகோவரு
தைாதோ பிராயுபுதஸூதிககஜாநஹம், அப்யயாரூணயநாதரீந
பீதாஸதேவிபரததருவு., தச்சருதவாபகவார்க்கருதத: கேதுஸதேப
ஜ்யதேயதா, தவததாபகநோபவேந்யுட ஸமபுசேமதஸமேதே, இத
யுத்த: குமநிஹருஷ்ட., ஸவகருஹமபராவிஸநருப—சிசசேதபகவா
நபாஹருஸாகாஇவவநஸபதே .

விஷ்ணு புராணம்.

பானோபிரதிபதயாத மைதனோயாஹதரீலோசனம், தேவபா
ஹுஸஹஸனோண நிரவிணனோஸமயாஹவமவிகா, கஸநிநமமைஷோ
பாஹருநாம ஸாபலயஜகாரண , பவிஷ்யதிவிநாயுததம் பாராயமம்
கிமபுணை —, ஸவகர.—மயூரதந ஜபவகஸதே யதாபாணபவிஷ்யதி,
பிஸிதாபிஜநாதம் பராபஸபஸேதவமததாரணம்.

உமாஸம்நிதை

ஸ்ரீதேவி—தவததோவிஸிஷ்டபாவஸது விஷ்ணோஸமபரதிப
யதே, கதமேதததயாஸிநதோ கருபயாவதஸுவரத, ஸ்ருஜாதேவிப்ர
வஷ்யபாபி விஷ்ணோநிகயதாமபரதி, புராகதாசிததேஸேஸிபரமா
நத்தகாரகே, கரீடாஸகதேமயிபுரா விஸவமேததநாயகம், உபதருஷ்ட
டம்ஸதா தஷ்டைடாவேதவாதபநிஷ்கருதை, ஸவாஹாஸவதாவஷ
ட்காரரஹிதேகர்மவாஜிதே, ப்ரஹ்மணுஜஞாதவருததாரத: காய
ஸேஷமசித்தயத், சக்ரபாணிஸமாஹுய ரதநஸிமஹாஸஸேஸுபே
அபிஷேக்யவரததவா ப்ரணாமகரவமபிரியே, ஸருஷ்டிஸ்திவிநா
ஸாரகம் கந்தருதவமருதோபயம், ஸாவஜ்ஞதாதிஸித்திஞ்ச தத்தவா
ஸம்நிவிஷ்ணவே, மததோநிகோபவாகாஜா பவவிஷ்ணோஹாப்ர
போ, இதிதத்தகர: பூர்வம் வாரணஸ்யம்ஹநிபுரா, இதிஜ்ஞாத்வாக
விப்ரஹ்மேகிகோப்யதிகம்ஹநி.

భాగవతం.

శ్లో. దోస్తుహస్రంత్యయావత్తంవరంధారాయమేభవత్ | త్రైలో
క్యంప్రతియోధారం సతేభ్యోన్మనం | కందూత్యనిర్వృత్యోభాభా
ర్య యుత్సుహిగ్గజానహం అభ్యయోంమాణాయన్నద్రీక భీతానైప్ర
దుద్రువుః తచ్చృణ్వన్ గాత్రుద్ధః కేకుస్తేభజ్యయథా | త్వద్ధపా
ఘ్నాభవెన్నూడసంయుగే చత్సమేనతే | ఇత్యుక్తఃకుమరిర్హృష్టః స్వగృ
హంప్రావిశ్శస్పృహ | ఇదన తరాధ్యాయం || చిచ్ఛేదభగవాన్ బాహునాన్
శాఖాఇవవసస్పతేః ||

విష్ణుపురాణం.

శ్లో. బాహోవిప్రతిపశ్యాభమై త్రైయాహత్రిలోచనం | దేవబాహు
సహస్రేణ నిర్విణ్ణోస్త్వాహవంవిస | కశ్చిన్మమైహోబాహునాం సాఫల్యజన
కారణః | భవిష్యతివిషాయద్ధం ధారాయమమింధుజైః | శంకరః | మయా
రద్వజభంగస్తే యదాబాణవిష్యతి వితాళిజనానందం ప్రాప్స్యసేత్వంత
ధారణం |

ఉమాసంహిత.

శ్లోదేవీ! త్వత్తోవిస్మయదావస్తు విష్ణాసంప్రీతిపద్యతే | కథమేతద్దయా
సింహాశ్మపయావదనువ్రతః | కృణుదేవిప్రవక్ష్యామివిష్ణోరాధిక్యతాంప్రతి |
పురాకదాచిద్దేవశి పరమానందకాననై | క్రిడాసక్తై మయిపురావిశ్వమే
తదనాయకం | ఉపమృష్టంసదాదుష్టై ర్వేదవాద బహిష్కృతైః | సావహ
స్వధావషట్కారరహితైర్నవర్జితైః బ్రహ్మణాఙ్గాతవృత్తాంతఃకార్యశేషమ
చింతయత్ | చక్రపాణింసమామూయత్ససింహసనైకభాగభిషేచ్యవరం
దత్వాప్రణామంకరవంప్రీయై | సృష్టిస్థితివినిశానాం కత్యాత్వకుతుభా
యం! సర్వజ్ఞతాదిసిద్ధింవదత్రవాసస్తేవిష్ణవే | మత్తోధికభవానాబాభవ
విష్ణోమహాప్రభో | ఇతిదత్తవరఃపూర్వం వారణస్యాంహరిఃపురా | ఇతిజ్ఞా
త్వాకవిప్రాహమేనిరెవృద్ధికంహరిం |

శ్రివిరాగచరిత్రాత్మకమేవమః

உ

சுமமடம்

திருச்சிறறமபலம்

இருபத்தைந்தாவது.

சார் த் தூல ஹா மூர் த்தி .

—❦—

சமஸ்தலோக காரண பூதராகிய பரமேசகரன கட்டளைப்படி
திருமால்மோகியிரு வேற்றுத தாருகனைமூர்வா தவததையழித்
தும்,பெருமானே பீஷாடந்தீந்ருவுருக்கொண்டு முகிலா பதநிலி கள
கற்பையொழிததும் நகரிற் புறம்போகதபோது,பெருமான பகலிற்
சேர்ந்த திருமால் பெண்ணுருகினினா. அப்பொழுது அயனமுதலிய
அமரர் ஆண்டடைந்தனனகினா அவற்றையெல்லாம் நன்குணாக
ள்ள தாருகனைமூர்வா ஓர்வேளவிசெய தரனை யழிப்போமென்று
அபிசாரவேறாம மியற்ற, அவககினியில கனைததற்குமரியவுருவும்
இடிமுழக் கனைய கொடிபடுதொனியும், பெரியகாபும், வன்வாகிய
பற்களும், காமவாயகத நகமும், தீப்பொறி சிந்துஞ் சிவந்தவிழி
யும் அஞ்சாமையுமுடைய புலியொன்று அதிகரித்த கோபத்துடன்
தேவன்றியது. முனிவா வல்லியததைநோக்கி முக்கடபிராண மூடி
க்கவென விடுக்க, அது விடைபூதியைத் தேடி வினாத்துவருகை
யில், உலகினா அச்சறவோடிவரும் உழுவைவை உம்பாபெருமான்
எதிர்சென்றுபற்றிச் சங்கரித்ததத் தமதருமைத் திருமேனியில் அதன
சருமத்தை யாடையாக வளரித்தனர்.

வயல்வயம் வலியுழந்து வஸ்திரமானபின்,எவற்றையுமுழிக்கும்
இணையிலுரக் கணிக்சி பொன்று, கரியிலிருந்து பிறக்க, அத்தனர்
ஐயன்மேல்விடுப்ப அஃது எதிர்பர, சங்கர், தமது செங்கையிற்
பற்றி இவ்வொரு படைபா மிருவேன வினைத்தனர். மீண்டும் ஆள்

சென்னை 1911

ஸ்ரீ ஸரஸ்வதி பதி.

மான் உறபவித்தது. அதனை மகாதேவனமேற் போக்க, அது சரா சரமெல்லா மழியும்படி இணைச்சலிட்டு அந்தரமாக்கமா யெழுத்து வரகண்ட அரசன அதனெவியால உயிர்கள் வருகதாறு திருபைபுரி நது இடக்கரநீ தேற்று “நண்டிருந்தினாக” எனப் பணித்தனா. அதனமேல சரீப்பங்கிள் பிறந்தன. அவற்றைச்செலுத்த, சமபு சரீ ரத்திற பணியாக அப்பணிகளை யணித்தனா. பூதவெள்ளம் தோன றின. ஆதிகாதனமேல ஏவினா மாதுபாகா வருகெனவிளித்தது “மது சேனையாய காளுமிருத்தி” என நன்கருளினா. ஒரு வேண் டலை உலகழியச சிரித்துத் தோனறககண்டு சிவனமேற் பிரயோகி க்க, சிவபிரான திருக்கரத்தாறபறதிச சிரமீதணித்தனா. இவற்றைக் கண்டமூகீவா முனிவுற்று, முன்னவன்மேல மந்திரங்களைவிட அவை நுடியுருகேற்று இடிபென முழுகி யெதிராவா, எம்பிரான கரத்திற் பறதி “என கன்னத்தில முழுகுக” எனக் கட்டினையிட்டனா. தாரு உனத்தோர் தரியாககோபத் தழலால் மீண்டிம யாகஞ்செய்ய முய லகன் பிறந்தான முகீவா, முயல்களையும் தோமாககினியையும் ‘உமைகேனவனை யுயிர செருக்க’ என வோதவனுப்பினர். கோ வரகண்ட சின்மலா செருப்பைக் கையிற் றாங்கி, கிசாசரனூய ழயலகனை சீவத்தில விழக் காலாற நாளி முதுகெனமேல தமது முண்டகத்தாளுநறி சீனறனா. வேறொன்றுஞ் செயயமாட்டாத னெதிரா பல சரபயிட அவை தாணுவினிடஞ் செல்லாமெகண்டு மோதிலின்றனர். முயலகன முதுகை யகைக்க முக்கனர் கடிக்க, ண்ட நகர்முகன முதலானா “அரகர சங்கர சம்பு” எனத் தொ ழலாருத் துதிப்பாரும கனிப்பாரும கைகுவிப்பாரும பாவிாரும ணிவாருமாயினா.

சிவபெருமான் தம்மைப் பணியாத தாருவனமுநிலருக்கு ஞான ிதை யதக்கிரமித்தனர். அதனால் அந்தனர் அறிவுடர்த்து “ஐய னீன! அடியேங்க எதிராணையாற் பலவகையாகத் தேவரீனா யகம த்தோம். அங்நறை மன்னிக்கவேண்டும் அருட்பெருங்கடலே”

என்று பலமுறை பணிந்து உடல நடுங்க உரை குழற உரோமம் புள
கிப்ப உள்ள முருக ஆராதனெள்ளம் பெருக வேண்டினா. சிவபெரு
மான் “ முநிவரோ! சைவ தெறியைக கைக்கொண்டு நறறவம்புரிந்து
நானிலத்திருத்தி” என்று விடுத்தது, திருக்கலையை யடைந்து திரு
மால் பிரமண முதலானாத தத்த மீட்டு செல்ல விடுத்தனா. இ
தன முற்பட்ட சரித்ததைப பிஷ்டானமூத்தத்திற் காணக

நீண்டு தாருவனமுநிவா செயத ஆப்சாரகேள்வியிலதோன்றி
அவர்கள் வவலின்படி வந்த புலியைச சங்கரித்து உடையாகப்போ
ந்தத கோலமே சாரத துலஹரமூத்ததமெனப்பமே.

கந்தபுராணச் சுருக்கம்

“தினமாதா கள கற்பழித்தவனைச்செருத்திடுவோமெனா
மாதழற்கொணமகம்புரிந்ததினவந துவந துபிறந்திடுக
காதுவெம்புலிபரசுநவலிகடு மபணித்திரளபூதா கண
மோதுவெண்டலெதினடி நறறுடி முயலகன நனையேவினா
வேலகைதனைபுரித் துடுத தன்ன மிக்கசாரதாதானையாயப
பாருருறுமபடியோதினொருபாதவண கமலத்தினா
வேருருறுமபடி முயலகன நனையீடினெடுமிதித்தனை
வாருருககவினுறமேனியினமறவையா வுமனரிந்தனை ”

சாரத துலஹரமூத்ததயேகம:

உ.
சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம.

இருபத்தாறாவது பாசுபதமூர்த்தி.

சுந்திரவங்கிசத்த மன்னரில், பாண்டு புத்திரா பஞ்சவாகட
கும், நீருநீரீட்டிரன் மகனா னுறறுவாகடகும் தொடூரத பாரதப
போரில், பதினமூனாறுநின்போரில், பலலாயிரவரான கஞ்சத்தலர்
களைப் பாரததன கொன்று திருமபுமுன, அநேக அரசருடன் அம
செய்து அவர்களை அபஜெடப்படுத்திவரும் அபிமீது வென்னும்
அருகனான கதனைச் சயத்திராதன் சங்கரித்தனன அதனைப் பாடி
வீடுசோகத்தித்த பறகுனன பதைத்தது துடித்தது வேர்த்துக் களைத்
துக் கோபித்துப் பறகளைக் கடித்தது மீசை துடிக்கத் தோனைப்
புடைத்தது “எனமகளைக் கொன்றனை காளைச் சமரில் காசஞ்செய
யேனுவிவ காளை வரியிலவீழ்த்திறப்பேன்” எனச் சபதஞ்செய்தனன்.

அப்பொழுது அவ ளருச்சுனனுக்குச் சாரதியாயும் அருகது
ணையாயும் மைத்தனனுமுள்ள கண்ணன் அவனைப் புறத்தே கொ
ணுமீபோய்த் தேற்றி “காணியிலிருந்து கமெபரியாக விருத்தலின்
ரணலின் கணிகளைவேனும் புதித்துக் கடியாறுக” என, அருச்சு
னன் “அடியேன அரண் அருச்சித்தனறி அருநேன” என, திரு
ந்நனன் “என்னையே பெருமானாக எண்ணி யருச்சிக” என, இலைய
து, அவனைத்திலிருத்த அநேகமலர்களைக்கொண்டருச்சித்தது, அவ
ருக்கிடைத்த பழங்குக்கைகளாற் பசியையாற்றி, அனறெல்லாம் அய
த்திருத்தது னுதலின் அவ காரண்பதநிலையே கண். னுறங்கினன்,
ண்ணன் அவனுடையப்பாதுகாக்க அமரர் லெனா ஆண்டமைத்துப்
த்திர் சோகத்தாலே துயிற்றுஞ் சலியசலியின் காலில் நோன்றி

னன, நரன நாரணனை நமஸ்கரித்தனன, மதுருதனன “மைத்தனா!
துரோணா முதலானா காபியனா நாரிப போரித சிவதுமன்னனைச்
சிரமழிகுமபடி. திருக்கயிலை சென்று சிவபிரானது திருவருளபெ
றறுத நினைகரன உதிக்குமுன்னாத திருமபுதம்’ என அருச்சுனனுங்
கணவிலே சமமதித தெழுந்தனன.

குண்ணன அருச்சுனனென்னும் இரண்டு கருமலைகள், கயிலை
யாகிய வேண்மலையை நண்ணி, பாவதி யாகிய பச்சைமலையைப்
பாகமாகக்கொண்ட பரமேஸ்வரனென்னும் பவளமலையைக்கண்டு
பணியுமபடி. அப் பருப்பத மடைந்து முத்தபெருங் காகவாகிய நீதி
யெம்பெருமானது நள்ளி சரணவகளை நமஸ்கரித்து அவரதுகரு
பெறறுத திருக்கயிலையினுடனோத்து தேவமுனி கணககட மிடையே
சிகைதனைத்திற சிலயரகபுத்திரியாருடன விறிறுகருகு சிவபெரு
மானைத் தரிசித்து, பனமுறைகிலமேற பணிந்து கைகடப்பி கின்று,

“கித்தனேநிலனேகிழநினனாமனே

அத்தனேயடியவாகக்கெளியவண்ணலே

பித்தனேயாதியகதவகனபெசொனா

முத்தனேயுயிர்தொறுமுவாயமுனபனே” — எனப் பல

வாறுகத துதித்துக் கண்களில் ஆகந்தபாஷ்பருகொரியும் கரகாரணா
களை கோகலி, நம்பா “இவவிரலில் விராவாக னாண்டடைகதது என
னகாரணம்?” என வினாவு, கிருஷ்ணாச்சகனா “தேவதேவா! தேவ
ரீர் முனதிருவருளசெய் பாபபதத்தால் தீவாதகவகர் காலகெயர்
களை வனத்ததோம். அதன முஷ்டிகில் தப்பபட அதுகெயிர்க்கெ
னமும்” என வேண்ட, அமலா அவலாதே தடாகததிலிருதே பாப
பதத்தை இருவா வெதேததுவச்செய்து, முஷ்டிகில் (கணவிலும் மற
வாவண்ணம்) முத்துப்பெற வுணர்த்தினர். அருச்சுனன அன்றிரவிற
கண்ணனை அருச்சித்த கழமலர் யாவும் அண்ணல மேனியி வமாக்
திடக் கண்டு ஆகந்தபரவசமாய் வணங்கி கின்றனன, கண்ணன் என்
விவந்தது கைகடப்பதென்று களித்துக் கைகடப்பித்தனன்.

கண்ணுதல உளமகிழ்ச்சியுடன் “பாரதப்போரிற் செயமுண்டாகக்கடவது” என ஆசுவதித்த விடையளிக்க, விடையூதியின திருவருள பெற்ற இருவரும் இன்றவரது திருவடினயப் பணிந்து அரிதிற்புறம்போந்து ஆலயதனத் உலமவந்து திருக்கையை நீக்கித் தம் கிருகனாக சாரதனா. அருசகனை இவ்வாறு சொப்பனங்கண்டு துண்ணென் லிழித்து அம்பரூத்தூணியில அவவத்திர மிருத்தலின உணமையெனத் தெளிந்துகொண்டனா கயோதனன யுத்தியும், துரோணன வல்லபமும் பலமனனா பராக்ரமமும் மாயன வஞ்ச னையா லொழிந்தன. அருசகனை தனக்குச் சிவபிரான பிரசாதித்த பாகபதக்ஷணையாற் சிந்துதேசாதிபதியாகிய செயத்திராதன் சிரசைக் கொய்து சபத்ததை கிறைவேற்றினன இருஷணமூத்தியும் அரு சகனும் அவாவியவண்ணம் அவாகடரு அஸ்திரமருளிய அவசரம் பாகபதமூத்தமெனப்படும.

பாகபதமூத்தயேநம !

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

இருபத்தேழாவது கங்காள மூர்த்தி.

ஒருநாள் சிவாலயத்துள்ள திருவிளக்கொன்று சுடாமழுவரு
கையில், சிவபெருமான தேவியாபாபாதது “பெண்ணே ! இது
திருவிளக்கின் திரியைத்துணடுவோர் திரிலோகமும் அரசுசெய்வா”
என்றனா. அப்பொழுது ஒரொலி அத தீபததிலிருந்து வையையக
ருழத்ததால் அந்தைசாது திரி துண்டப்பெற்றது. இறைவியா
எம் பெருமான கோகதி “இப்பொழுது இதனைத் துண்டிய இவ
வெலிக்கு இன்னருள் புரியவேண்டும்” என, அண்ணல் “அவ்வா
றே அளித்தனம்” என்றருளினா

அந்த மாவலியென்னும்பெயருடன் அகரஞ்சுத்திறறோன்றி,
அவனி முழுவதையும் அரசுபுரிந்தது தானவாருழாம் வலி மருதல
கண்டு உன்வாகோன் மனம்பொறுனாய் எண்ணிலலாச சேனையுட
னெதிர்த்துப் போசெய்த புறமுதகிடோடி, திருமாலபாற உறி
என். அது சம்பததில தீதி யென்புகள் விண்ணகை வேண்டி “என
மைத்தகை உரவேண்டும்” என வரக கேடக, அரசுவின தயில
வோன் அவருக்கு “அவ்வாறே யாகுக” வென்று வரமளித்தது, அயி
ராணி கேளகனை கோகதி “அமரா பெரும் ! அஞ்சறக. அவனை
அடம்போம்” என்றருளிக் கடிப்பழிக்குக்கும் தீதிகரும மைக்ககை
வாமனுவதாந் செயதனா.

மாவலி அகரஞ்சுப்பினும் பாக்கருமக்களைச் செய்து, அவர
வர் விரும்பிய தானகளை அபரிமிதமாக அளித்தும், கற்செயலினே
யிருத்தான். வாமனவடிவகொண்ட மாயவன் மாவலி மாளிகையை

வெங்கடேச.

புடைய கிருதகிருபன் கண்டு, எதிர்சென நழைத்துச் சோடச உப
 ாரங்களுஞ் செய்து, தக்க ஆதனத்தமாத் தி “வேதிய” யாது கருதி
 “நதனை உறுக” என, வாமனன் “மகவான் - மலரான் - மலாதலை
 லகத்து மன்னா முதலானா மனங்கனிகக அளிகவல்ல வள்ளலா
 ானொன்று உள்ளத்திற் கொண்டுனபா ழுறநேன்” என, மாவலி
 மறையோனே! ரதம்-கஜம் - தூதம்-பொன் பொருள் - பொகி
 டம் முதலிய எதுவேண்டினும் இமைப்பிற் றருவேன் இயம்புக”
 என, அரசன் “அரசு! அஹறையெல்லாம் அவாவினே னல
 லன். எனதடியால் மூவடிமண் வேண்டினேன்” என, மாவலி “மூவ
 டிமண் ஏறற்குப் பயன்படும்” என, மாணி “தவஞ்செய்திருப
 டன்” என்றனா.

அப்பொழுது அருகிருந்த அக்ரகுருவாயி கக்கிரன் “அரசே!
 டெனோ பாப்பன்ச சிறுவனென டெண்ணுதே திருமா லாதலின்
 ‘மைவியையும்’ எனச் செப்பினன் மாவலி “மாவே யென்பால்
 றையவனுதி மூவடிமண் யாசித்தானென்று அருமபுக ழிருக்குமாத
 னை அதனைவிடையுஞ் சஞ்சலம் பெரிதன்று” என்ற ககிரன் சொ
 லை கடந்து முமமுறை நீ சொரிந்து தானாவாததன்ன. அதுபெ
 ற அச்சுதா அக்ஷணமே திரிவிக்கிரமாதாரங்க்காண்டு அண்ட
 டாக மூடுருங் கின்று ஓடியாற பூலோகத்தையும் மற்றோடியால்
 தவலோகத்தையும் அளந்து மூன்றாவது அடிகரு இடமின்மைபா
 மாவலியின் சிரமே ழுளறி அகலிப பாதலலோகத் தமிழததி
 தனால அகலதைகொண்டு ஆப்பரித்த அவனிமாககண் அழிக்க
 யன்றனா.

அதிகண்ட அமரர் அணாக்ஷணமுக தாழாது, அநிவினாவாகச்
 சன்று, அம்பிகைபாகா வீற்றிருக்கும் வெள்ளிமையை யடைத்து,
 நிபகவான் கனினபாதங்களைப் போற்றி உள்ளே செல்ல உததா
 பெற்று, சகிதானத்தைச் சாகத சாக்டாங்கமாகப் பணித்த
 கனின் சிரமேற் குவித்து “சம்பு! சங்கரா! சந்திராகந்தா!

ஜகதாஷ்டகா ! சரணம் ! சரணம் !!” என்று பேரிசைச்சலாயத்தோ
ததிரஞ்செய்ய, எல்லா மறிகத எம்பெருமான ஓர் விளையாடலாக
ஒன்று மறியார்போன்று “உம்பர்களே ! உங்களுக்கு குற்ற தயா
யாது ? ஒதுமின்” எனத் திருவாய்மலாந்தருளினா, வாள்வா “மகா
தேவா ! மாவலிபால மாயகன் வாமனவடிவாய்ச் சென்று மண யாசி
த்த வானுறந்ரோகி மாவலியை மாயத்து, மமதையால் லையகத
தை வதைக்கின்றன. அகலீன விலாவி லடக்கரவிழல அமரா அக்
தனா முதலானா அனாககணத்தில் அழிவது சாதம்” என முறை
யிட, அருளவள்ளல அகிலத்திலுள்ள அனைவர்க்கு முற்ற ஆபத்தை
அகற்றுமபடி அகலீனமே அவ வாமனன முனனாடைந்து, மயக்க
மொழிய வாரததைகள் சில வாய்மலாந்தருளியும் * பித்தமுனிவன்
சாப்பபடி விண்டு கருப்பாசயமுற்ற பாசவீக்க முநிசசியால, கே
ளாமல, இறுமா, திருப்பதனோகி, இறைவா இணையிலாச சினது
கொண்டு வசதிரண்டமொன்று திருகலகயி வேற்று வாமனன மா
பிலமத்தனா வாயுவேகத்தாற் சாய்கத மேருமலிடோல் வாமனன
தனாமேற் சாய்கதனன அப்பொழுது அவனது தோலையுரித்தாக கரு
ககமாகத் தரிகது, முதுகெனப்பப பிடுகித் தண்டாக்க கைலிற் கொ
ண்டு கடவுளா துயரொழித்ததக் கயிலைடைந்தனா.

அச்சதன அகாதையகன்று பண்டைய உணாவெயதிடபரம
னைப் பரவி, தேவமுனிவாகரு வாமனபூரண மோதி கைருத்தரு
செர்கதனா மாவலி கதகதி பெற்றனன, சிவபிரான வாமனனது
முதுகென்பக் கொண்ட கோலமே கனகானந்தத்தமென்பபடும்.

[வாமனன் வான யனந்தபொழுது மே வண்டகடாகம பிளவு
ந்து, ஆகாயகனை பொழுதி, அது மானவதேசவழியாய்ச் சமுத்திர
சங்கமமாயிற்று. அதன் விருத்தாத்தத்தை யறியா சிலர் அக்கங்கை
களைச் சிவபிரான் அணித்தனனெனக் குழறுவர். அந்நபத்தமென்க]

* ஆதியில் அமரருக்கும் அகரருக்கும் கிழைந்த அமரில் அண்டா
கள் ஆற்றிவல்லாய் விண்ணை வேண்டியது கண்டு திருமாஸ் செரு

களஞ்சோகது திரிரியைச் செலுத்தித் தீயோர் பன்னாசு ரெத்த
னா, போனவ ரொழியத் தானவா சிலா தம் துயிர் தப்பிப் பிறை
கசு சமா துறாதோடிப் பெருந்தவஞ்செய்யும் பீருதமுநீவரீ பாண
சாலை யடைகது அவா பன்னியாகிய கியாதீயெனலும் மாநிலை
யடைக்கலம் புக, அவ வமமை “அஞ்சேல” என நயமனிதது
ஆசிரமத்தில வைத்துக் காத்தனை சேற மிருகது நீசொளி விழி
யொடுஞ் சககப்படையைத் தாங்கிய னையொடுஞ்சேரன பாதசாரி
யாக வருதல கண்ட கியாதீயெனவி நிற்க, மாதவனெனநது மாநிலை
சிரததைக் கொயது தானவா குழாததைச் சககரித் தொழித்தனன்.

பீருகுமுநீவாத ன டெண்சாதியைக் கொறை பிண்ண கேளவன
மேற பெருககோபவகொண்டு “கேசவா ! நசனை யனநி யெவனா
யும் பணியோம் னைசசமயமே தரணியிற சிறுத்தென நெண்ணி
யா மிருப்ப துணமையாயின, இந்நித பிறவிக ளீனாக தெயநி வரு
நதியழிக” வென் வசைசொழி யிசைத்து “கிணையாகன நெறி
யிலலாமழி நீக்கை பெற்றுச் சிவகோதை செயது நீராகடை” என
ககோடமேலீட்டாற உறி, ககிரஞ் லுயித்தெழுந்த தோகையொடு
கனித்து வர்த்தனா, திருமால தனக்குறற பீருகுவின சாபம் பிரிய
வகை யாதெனப் பெரிது மாலோசித்தது திரிபுரதனை சேவடிவ
ணவதிப் பெருமுகி சபித்த பிறப்பொரு பததும் ஒழிப்ப வென்று
தன னுள்ளத்தெண்ணிச் சிவலிங்கக் குறியொன்று பிரதிடடைசெ
யது பாசுபத விரதம் பூண்டி உடவெனரு திருவெண்ணீறு சண்ணி
ததுத் திரிபுண்டர நரித்து உருத்திராகம்பூண்டு உருத்திரசமக
மகாமந்திரஞ் சபித்துக்கொண்டு, சருகு-நீர்-பழம்-காற்று முதலிய
வற்றைப் புகழித்து ஒரே மனதாய உமாபதியை உண்ணத்திருத்தி, பஞ்
சாக்கினிமத திபிற பலகால கின்று தவஞ்செய்தனா. அவா தவத்திற்
கனித்த அடிவவா சகாயா அம்பிகை சமேதராய் இடபவாகன மிவர்
த்த தரிசனத்தா, கமலை கேளவன கண்கள் கனிக்கக் கண்டு ‘அரகா’
வென்று சிவலாமங்கனாற துதித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க கமல்தா

ரம பல முறை செயது பணிந்து கீர்த, பரமன் களித்து “மாதவ! யாது வேண்டின” எனத் திருவாய்மலாக்தருள், சாரங்கன் “சக்த ர! பிருகுமூரீவன் சாபத்தை விலக்கியருளவேண்டும்” என நிரப்பப் பெருமான “மமதடியவா இசைத்த மொழிகள் என்றாக் தவறுறா மாகில்துள்ள மனடதைக் குதவியாயப் பிறவி பத்தும் நீ பெறத் வே தின்னம் .ஆயினும் நமமடி யருச்சினைப்பலனாவ ஐயின்னி லுபுரு மறதைநீநிநிற் றண்டமு மடைதி” என்றருளக் கேட்டுக் களித்த “தேவரீரோ அடியேனைத் தண்டிக்கவும் காக்கவும் நாயேன் பெருவாழ வுற்றது உன்னபாக்கியம்” என்று வணங்கக் கிடபெருமான் அருதாத தான்மாயினா. அவற்றள்ள முறப்பட ஐயநில தண்டமும், பிறப்பட ஐயநிற சிவாச்சனை செய்யவும் பெருமபுண்ணியமும் பெருமான திரு வருளாற் றெதற்றனாண்பது சிவபிரானே சாகதேவாகடஞ்ஞ சிஷ்ட கா என்றறித.

இலங்கைப் புராணம்.

விஷ்ணுமபரஹ்மணாநிதரஞ்சயமமகயாஸ்ஸாராகபி
யதோகிக்ருஹயஹதேதஹாஇத்யுசயதேபுதை

తెంగపురాణము.

ఓమంగబ్రహ్మగమిత్రంచయమమన్యస్సురానపి ।

య తో నిగ్గవ్యాహర తేహర ఇత్యుచ్యుః బుధైః ।

ஸ்தாபிதம் விஷ்ணுவாகடையம்.

தவம்வீரம் கர் ததாதவகாஸதிகாததா

தவமலிசுபாததாதவகாஸ்திபாததா

தவமஸ்யஸவஹா ததாதவகாஸதிஹா ததா

தமிழ்விடுதலைத் தலைவகாஸ்திரகாத.

తృతీయకాండవనా స్తీకకా | తృతీయభర్తావనా స్తీకర |

త్వంవిశ్వహర్తాతవనా నీహర్తా|త్వంవిశ్వసాధాతవనా నీసాధః! సాంకర్యం

ஆதீத்யபுராணம்

“தலபாநதேஸமிததரிவிசுமமஸூகவகாஸபதஸுபுரச
சேஷஸூதுதரமதேநாநஸூஸூகரபரோதாநிகோலாயிஷம்
விஸுவைகாரணஸுமவிஸூரமுநிதௌயௌமதஸயகாமாவுபௌ
காவததீவரதாவகதோஸயதுஸதாமமோஸுமமஸூபரவம்”

அதித்யபுராணம்.

கலுபுஸேமிந்நிவிக்ருமஸகங்காஸபந்நுந்
சுபுஸுஸூதுதரமதேநாநஸூஸூகரபரோதாநிகோலாயிஷம்
விஸுவைகாரணஸுமவிஸூரமுநிதௌயௌமதஸயகாமாவுபௌ
காவததீவரதாவகதோஸயதுஸதாமமோஸுமமஸூபரவம்”

உபதேசகரண்டம்.

“பதறினனவிரததண்டமபங்ரணடமநிரவேசசிச
சுபறினனுருமுககாலததேநிததனனாஸகமாபி
னெதறினனெதறவே நமெநிபிசண்டவாயு
முதறுதவிதறுவீஸூரிவெவிரிபிதசாயநதான.
கருகிறகமஞ்ஞனமேகககாரதஞ்ஞிததுவாநித
நிருகிறததமையககாளகஞ்ஞகமெனனசசோதநி
வெரிதறபிபிவருமெனபுதனடெனவெததுக்கொண்டான
மருமலாததுளவமாயோஞ்ஞனவமயககதீரததான்.”

காந்தீபுராணம்

“குறளாயனுமிஸுவடிமணகொண்டெடுமிஸூவுவரு
நிறலானனதமாயவியைசசினையிறபிததுவியத்தான
யிறவேசகடபிவெரிசெலுமடையெழிறககாளப்படையென்ன
வறவோகழுத்தகைககொண்டவகஞ்ஞனநிருபுருவம்.”

கங்காளமுத்ததயேகம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

இருபத்தெட்டாவது கேசவார்த்த மூர்த்தி.

—❦—

திருமால் முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரானை நோக்கிக் கடுந்தவ
ருசெய்தனா அரவாபரணா அசகதன செய்யும் அருகதவததிறகு
அகமழிந்து அவருக்குப் பிரசன்னமாய் “விண்ணவே! தேவாகராக
ளாலே நீ ததற்கரிய வலமையும், எததையினராயிருப்பினும் அ
வர்கள் யாவனாயும் மயக்கததக்க மாயையும் உனக்குக் கட்டாவித்
தோம மாயன் எனினியுனபெயர் வழங்குக. நீயே எனது இடப்
புறமாகாய்” எனத்திருவாய்மலந்தருவி அத்தாததானமாயினா.

திருநாவுக்கரசுவாமிகள்.

“எரியலாறுகுவயிலையேறலாடுறவின்க
கரியலாறபேராவையிலைக்காண்ட குசோதியாகருப்
பிரிவினாகமரக்கடிபெருகதகைபிரானெனதேததும்
அரியலாற்றேவிலில்லையெனயாறனாககே.”—எனவும்,

ஓட்டைப்புலவர்.

“உருக்கைததடம்பொழிலாமாதையயாக்குமாசொன்றில்லா
முருக்கைததமேனியழியுகாதர்க்குஞ்ச்சரவத
திருக்கைக்கமலவாழிக்கெதிநுத்தேவியனதேவ
அரிக்குப்பொருளுகையிக்கெவோதமமநிலின்மையே” — எனவும்,
காசிகண்டம்.

*ஆற்றல்வகையாட்டடனகையவுணராது மகன்வி கம்புதனிபுரக்கு
மமாராது, மாற்றிதாயெவ்வுயிர்க்குமயக்கஞ்செய்யுமாபை கெனக்கனி
த்தனமெம்மிடப்பாளியே, ஆற்றிக்குத்தாழ்வொழுக்குத்தவத்தாரோ

28 Venkateswara Prasad

யுனையிக்குத்தோ ஸொமையிக்குத்தோ ஸொன்ன லோதி, யேற்றையிருங்
கொழியாத்த செக்கா வேணி யிறைவலுயா தட நகயில் செய்தினு
னே. —எனவும், வரும் பிரமாணங்களாற் சிவசத்திகளுளனே விஷ்
ணுமூர்த்தியும் ஒன்றென்பது பெறப்பட்டது.

அதனையேற்றினையடைந்த அச்சதா சிவபிரானுதநிரு
வுள்ளக குறிப்பின்படி பராசத்தியேயாவா, பாரியாகையிற் பாவதி
யுட ஆணுநவாகையில் விஷ்ணுவும் குரோதமுதநுற காளியும் புத்த
முனையிலே தூககையுமாக வினவருவா.

అగమశాస్త్రము.

శ్రీశైవశక్తిః పరమేశ్వరస్య ప్రయోజనార్థాయచతుర్విధాధూత్ ।

భోగేభవానిపురుషేషువిష్టుః క్రోధేచకాలీసమశచదుగాః ॥

ஆகம பாஸ்தீரம்.

எனக்கென்தி பரமேஸ்வரைய பரமோஜகாததாயகதூவிதாழ்தி
பேடுகெபவரே புருஷேஷ்வரிஷணு கரோதேசகாளீஸமமோசதர்கா.

ஒருகாலதில் உமையமமையரா சிவபெருமானோக்கி விர தவஞாட சிறாத சோமவரவிரதத்தை ஆசிரியிதது வசித்த ராதி முகிலாடரு அனனமளிககையில, இறைவியாரது தவச்செயலாக கண்ணிருமபிய மெபெருமான, விஷ்ணுமூத்தி பாரியாபி பினவர, தாம் விருத்தவேதிய வடிவேற்று மழுதருளி, விமலையின விரதர், னைச சோதிதது, பெருமான தமதுஜீவமடிம, சிருமால் முதல் பாரப்பதி யுருவும் பினனாத தனது ஜீவமடிமகாட்டத தரிசித்த கனிதனனொனவும் ஓர் சரித முளது.

சைவ வடிவம்.

பேர்பேரீகதரதாயே பத்யாஸாதம்தவாஜ்ஜீரம் :
 ப்ராப்தமச்சாநிதமமாபஸை விதநிப்ராஸமஸபுஸகவம். ॥

அதாலோக்யமஹாதேவம் விஸமயோதபுலஸோசா
 மியிதமதேவிஸஸிதம் ஸேயமிதயாஹபாவதி
 அதேதஹிதஜ்ஞாததயாஸி காரீரூபமவிஹயதத்
 ஸவரூபதாஸயாமாஸ பாவதயா ஸநந்தௌஹி
 நீலநீரதஸங்காஸம், புண்டரீகதளேஷுணம்,

అదుక్ శైవపురాణే.

ధో ధోగిరీద్రతనయే పత్న్యసాభావంకవాజరం |
 ప్రాప్తకున్యాభావంమాంపై విధిబ్రాహ్మణపుంగవం |
 అగాలోక్యమహాదేవం విష్ణుయోగ్యుల్లలోచనా |
 కిమిదంతేవిలసిం సేయమిగ్నాహపార్వతీ |
 అచంగిశ్చోదభ్యాగిన్నారీమాపవిహయంతే |
 స్వరూపదశామూమాస పార్వత్యాఃసన్నిరౌహరిః |
 నీలనరదస్సంకాశః పుండరీకదీక్షణాః |

துப்பிகைபோன்ற அத்தகைய அழகியவருவை அச்சதா எவ்வாறடைந்தனனென்று பரியாலோசிக்கும்படித்தலை, அனேலோக, திலுஞ் சிறந்த தீர்புரஸூத்திரி எனனுங் காரணப்பெயர் வாயாத எத்தனாயகிய கவுரியைக் கருதிக் காலம் பல கிறீதவஞ்செய்து கைகப் பிப் பணித்தாசசகவரியாராப்போன்ற திகழ வற்றை அவ் வம்மை யார் திருவருளினிலே யடைந்தனா எனக் கொள்க.

ஆதர்தலவறுதி.

ஹரிஸ்தவாமாராதயப்ரஸாதஜஸௌபாக்யஜகீம்
 'ராகாசிபூத்வாபுராரிபுமயிகோபமகயத-ஸ்மரோபிதவாம்ஸத்தா
 ஓந்ஹ்ருதி.

గరిష్టమూరాధ్యక్షులతో సహా గృహసమితి ।
రాసారీభూత్యాపురరిపుమహిష్ భవనయత్ । స్వరోపిత్వాంసత్వా

ஸௌந்தர்யலஹரி.

ஸமுத்தத்தஸ்துலஸ்ததபரமுஸஸாக்ருஹஸ்தம்
கடாசேஷகதாபா கதிகேதமபதயதிகபு
ஹஸ்யதவதபராநிமஜ்ஜநிஜநயரதஸஸமதுலே
புதய-யேபகதாபரிஸாநிரமீஷாமியமுமே.

சாண்டர்ஸ்யஹரி.

சமஸ்துதஸுலஸ்ததபரமுஸஸாக்ருஹஸ்தம் |
கடாசேஷகதாபா கதிகேதமபதயதிகபு |
ஹஸ்யதவதபராநிமஜ்ஜநிஜநயரதஸஸமதுலே |
புதய-யேபகதாபரிஸாநிரமீஷாமியமுமே ||

நீண்டதேதுககாடடிய இவகனைய பலவேதுகளால், திரு
மால் சிவசத்தியே யெனபது பெறப்பட்டது. புருஷபாகம் வலப்பிற
மெனவும் பெண்பாக மிடப்பிறமெனவும் கூறப்படும் நியாயத்தால
சிவபிரானது வாமபாகத்தைத் திருமால் சிவாசசனைசெய்து பெற
றுக்கொண்டனா அச சிவ கேசவ ரிருவரும் ஒருவடிவாய் (அத்த
நாரீச்சுரமபோல) வலப்பிறம் செவிறமாய் மழு அபயமும், இட
ப்பிறம் பகமையாய்ச் சக்கர வரதமூல தாவதி ஒரு திருமேனியுடன்
சகபீடத்திற சமானமாக எழுந்தருளியிருப்பார். அது திருவுருவத்
தைச் சுவரோராயணனெனச் சற்றும் பேதமின்றி ஒருமாதநியாய
உபாசனாசசனைகள் புரிந்து நெகதிகுறஞ்ஞாநிய கண்ணுவராதி முதி
வரங்கடரு வண்ணிலலை. இத்தகைய இலக்கணமாக, கேசவனைப் பாதி
யாக வுடைத்தாயிருத்தலின் பெருமான கேசவாததமாதநியென
த்திருநாம மெய்கினார். இது திருவுருவம் ஹரிஹரம் என்னும் ஷேத
நிரத்திற பிரசித்தமாக விளங்கும்.

நீண்டதேதுககாடடிய இவகனைய பலவேதுகளால்.

ஹரிஸங்கரயோர்நாநி யுகயோர்பேதஸாலா
யேபேதபுத்யாபாயாநி தெனாபுகயோர்ஹா-இத்யாநி.

கீவாரிது மஹாமகேசன் ஹரிஸகரரூபிணௌ
 யுவாமேகாபுரம்மடைய ஸ்ரீலோகலோகோகோள
 ஸ்ரீதடயமகிராததஸா ஸவகதைவவரமம
 இதிதளயவகஸா ஸகாதுமதஸயமஸோரதம
 பஸயத ஸ்ரீதேவாராம தாலேகாகருதிமாபது
 தஸமாததரிஷ்யதே புதர மிதிததபரதிதமபுலி

ந்யஸிஸா துரபுராமு.

ஹரிஸகரயோகா ஸ்ரீயுபயோகேதகஸக்யூர் ।
 தேஷ்யஸ்யுபக்யூர் ஸ்ரீமகாலயுபயோகார । ஐத்யூதி
 நிவாரிஸுமஹர்ஸகாஹர்ஸகரகாமிந
 யுஸாஸுத்யூபக்யூர்ஸகாஹர்ஸகாமிந
 ஸ்ரீயுபயோகேதகஸக்யூர்ஸகாமிந
 ஸ்ரீயுபயோகேதகஸக்யூர்ஸகாமிந
 ஸ்ரீயுபயோகேதகஸக்யூர்ஸகாமிந
 ஸ்ரீயுபயோகேதகஸக்யூர்ஸகாமிந

பதிஞ்ஞாநீதிமுறை.

“இடமாலவலதாஹிதபபாதுதாயவலபா தலாணகொனதை
 உடமாலதாஹிதபபாதுதாயவலபா தலாணகொனதை
 ஸிதமாலகரிதாலவலதாஹிதபபாதுதாயவலபா தலாணகொனதை
 குடமாலதாஹிதபபாதுதாயவலபா தலாணகொனதை”

கேசவார்த்தமுததயேம.

29 பிரேமபாசன மூர்த்தி.

இருபத்தொன்பதாவது பிஷாட நமூர்த் தி.

தேவதாருண முகிவா சிவபகதியிலலாராதி, யாகமே முததி
பலகவலல நற்குடமென்று சித்தித்து விழைவுடன் எண்ணில்லா
பேளவிபுரிவாராயனா பராத வுலகு நீகமும் பலவற்றையு டறிந்த
பொம்பதி மீதனை யுண்டது, திருமா லாத தம்பாஸவரத் திருவுள்ளஞ்
செய்ய, கமல்கோவண கணனுதல கருத்தறிந்து கயிலையவகிரியை
உடைந்து, திருநாத்தேவா விடைபெற்றதத் திருச்சாந்தானத்தினுட்
சென்று சிவபெருமானைப் பணிகது சிங்க, விடைபூதி விருப்புடன்
வினாசைக கைப்பற்றி பெழுந்து வெள்ளிமலையை விவகி கெளி
வந்த “மாதக ! முன்கொருகால நீ கொண்ட மோகினி யுருவை
யீண்டெய்துக” என, பன்னகசயனன் பணிமேற்கொண்டனியிழை
யா யப்பொழுதே யாவினன மாலெனலும் பெயருக்கேற்பத் தமது
திருவுருவைகண்டு மாலெயறுமபடி அம்பிகாபதியும் அவவரிவைக்
கேற்ற ஆடகசிரோஷ்டராயவடிவேற்று,கபாலமுஞ் சூலமுந் கையிற்
பற்றித் திகம்பரராயப பிஷாடரத் திருக்கோலங்கொண்டு, முகி
வா வாசமாயித் தாதுவனத்தை மோகினிப்பெண்ணுடனகண்ணினர்.

அச்சமயத் தருத்தவத்திருநத அநதணர்குழாம அரிவையைக்
கண்டுவிழித்தது தலகெறிதவறி அவகெறிக்கொண்டு காமவிருப்ப
மேலிட்டாற பிண்கொடாகது, விளக்கைக்கண்ட விடமில் போலத்
தூன்புறுவாராயினர். இத்தகையமாயையிவற்றும் கவிதத்து மாயனா
கிய மோகினியை மகாதேவன்பிரித்து, கையிற்கொண்டபரிகலத்தி
லையமேற்பார்போல முகிவா விழியிற் சென்று பண்ணைசையோடு

உள்ளானத்தேம் பாட முசிபண்ணியர் கேட்டு, அவ விரிய வோலை
யுடன் பாடுவோனைக் காண விரும்பி வீதிவாயிலவந்து பெருமானு
பிஷாடகத திருக்கோலத்தைததரிசித்துக் காமததுயரிற் கட்டுண
வருந்தினா. அரிவையா சிலா ஐயணையினையுமபழிபிராதித்தன
பெண்கள சிலா பிசசையிடனா கன்னியாசிலா காமநோயா,
கலையவிழாதனா. மாதாசள சிலா வண்கழனறனா, ககையா சில
காணமழித்தனா. எம்பெருமானது திருவிளையாடலால் மாமாயாசா
வித்தைபோல் அம்மாதரிடம் நாதபத்தெண்ணாயிரம் புதலகா அ
காணத் துதித்தனா.

ஆப்பினனை பிஷாடகமாததியைப் பணிய, புராரி “ எ
மைநோகித தவகுசெயக” எனவிடுத்தது, நகரின புறம்போகதன
முசிவனாமோககசெய்த மேககினிமுதல்வனையடைய, பினவந
பெருந்தவத்தினா தததமபெணடினா யவாவிசசென்று கண்டு, நம
ணவிமாரும இததிகமபரணுள காண வண முதலியவறறைக கழிந
னா போதுமென்று கருதி “ நாமொரு பெண்ணுற தவமழிந்து கா
பாசத்திற் கட்டுண்டோம, நமபன்னியா ஒருவனமாயத்திற் கழிழ
தனா” என்று பேசிக்கிலேதிது, தமது தவகிலையை மாயனாக்மாய,
ததம், தம் பன்னியா கறபையழித்ததம சககரனையென்று தமு
ருணத்தாணுணர்ந்து “ பெருந்தவமழியினும் பிராயசத்ததரு செய
லாம்; கற்பழித்ததே கற்பகாலமும் காகினியோக கிதிபபரே” என
கழறி, பிஷாடகா பினசெவனும் பெணடினாக் கூவி, “ யாவாபி
செக்கினரீ? கற்பழித்தகர் ககேதழகழித்திக் காயத்தை யொழ
த்தல் கடன்; அன்றேல் உமதுரையடையின்” என்றனர். ககரின
மார் கணகர்கழறிய மாற்றத்தைக் கருததுட்கொண்டு கண்ணுதினை
பிரியக் கிலெழாது பின்னொருகையில், கருணாபூர்த்தியின தி
வருளால், உம்பர்பெருமா னுருவைபுட்கொண்டு ஒருகாறு மன
திரும்பி ஊர்சோந்தனர்.

சிவபெருமான திருத்தெளிச்சேரி யென்னும் நகரின்னினர். முகீவர் பெருமானைக் கொல்லவேண்டுமென் றுட்கொண்டு ஆபீசார் வேளவியெய்து அதனிறறோன்றிய புலி காகம் முயல்கள முதலியவ றைப்பிரயோகிக்க, அதனை அவற்றைச்சங்கரித்தும் உடைமுதலி யவாகத் திருமேனியி லணித்தும் துன்புறுத்து, திருமாலுடன் கயிலை சாரத்து கமலிகேளவனை விடைகொடுத்த தனுப்பி வீற்றிருத்தனர். அவர்கள் செய்த ஐபிசார்வேளவியைப்பற்றிய விவரணைகளைச் சார் தினாலன்றிமாத்ததறித கான்க.

நாருவனமுக்லா தவதையும, அலாமனைவியா கறபுமழிக்
குமபடி. பெருமான திகம்பரராயப பிரமகபாலக தாகுப பவியேறகச்
சென்றகோலமே பிஷ்டாடகமுததமென்ப பெயாபெறும்.

நாதவன கீட்டாவிலாசம்.

வாஸிஷ்ட ஸ்வாமி கம.

கனிஷ்டபூர் ஸோகதி ஸ்ரீராமரத்தியம்.

வினா: இராசமாயயாபரணம் பாயாபூதமஸூதரீ
தயாஸலமலாகீடாக கருதலாவே, 0 திகம்பரம்

దారువనక్రీడావిలాసము.

వాసిష్ఠతెంగము.

విష్ణుశ్చమాయయాబ్రహ్మం ధార్యాభూస్యమమందరీ।

తయోసహమహాక్రిడాం కృత్యాపేక్షందికంబరం

காஞ்சிபுரம்.

“அடியிற் கொடுத்த பாதுகையுமடைந்தாடையினிடை நுழைந்து
கடையிற் செறிப்படைந்த குழியினுழையென மருங்கினைத்
தொடியிற் பொலிந்த என்னுளினிடை மனமடைவனா மயல்பூட்டிப்
படியிட்டு மூதாபபேரழகர்பலிதீர்பகவனா திருவுருவம்.”

பிஷாடக ஸூர்தத்யேகம்:

உ
சிவமயம்.

திருச்செறையமலம்.

முப்பதாவது ஸீம் ஹக்ந் மூர்த்தி.

இரணியகசிபனென்னு மியறபெயருடைய ஒருவன் அகரகு
லத்திறோன்றி, தமதுருலகுருவாகிய வெள்ளியை விளித்தது “ஆசிரி
யனே! டாராவணவந்தை தவிரசெய்தால அடைதற்கரிய வரம்பெ
ற்று, வரம்பிலலாக்காலம் வலிமிருத்தவாமூலாம்” என, அதற்குக் க
கிரன் “அரவாபுண்ணையன்றி யததகையவரததை யளிப்ப” டா
வா?” என்று, அப்பரமணைப்பணியும் பலமுறையையும் பயிற்றித்
தனதுலகுசார, இரணியகசிபு சிவபிரானது திருவடிகளை இதயத்தி
லிருத்தி எண்ணிலகால மியற்றிய தவத்திற கிறைவாமகிழந்து “யா
து வேணவெது” என, அகரன் “அண்ணலே! பிருதிவுமுதலிய ஐம்
பூதங்கள்-ஆயுதக்கருவிகள்-வானவா-மாதுடா-பறவை-விலங்கு முத
லிய பிரானிகள் இவையொன்றினாலும் இரவிலும் பகலிலும் இறவா
வரம்பேணமே” என நேறப், எம்பிரான் “அவவந்நேயாருக” என
வர மருளினா.

தூன்பெற்ற வரத்திறாற மருக்கெயதில தானவன், எால்வ
கைச்சேனைபையுற கடலபோறகடடிககாசினிமுழுதினூக்குங் கான
லனானான். தேவரமபையா சித்தமாதா இயக்கனதீகன முதலானார்
சாமரையிரட்டப்பணித்து, இவ்விருமுதலிய வெணடிசைக காவலர்
வந்து வரடொறும் வணங்கிப் பணிப்பனபுரிய வமைத்து, பிரமந்தன்
பெயர்கேட்டுத்தோது வறையுமபடி, கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்
தியாதார் முதலானார் சித்தந் திகைக்கச் செனகோல்செறுத்தினன்.

30 கிழவன் பூதம்.

அகநாடிகை அங்கத்தினையா லணைரும் (இரணியாயநம்) வெனக் கூறவேண்டுகதேய னரி கேட மூலமாக நியானிகதப்படாது இத் தைப்பொருத இமையம் விட நெற தலையகனடு விளமப, சார்வு கூட தன தொரு கூடாது நாய து மல புதலவனாக துரிப்பித்தனா. அ பதலாண ருது டுட பபா னிவிவி பிபழ பபிக்க எத்த னிகைப் ப, உபாதி யாயி உபத விபம (இரணியாயநம்) என்று பேதிக்க, திறவு ய பிதகநதீ (ஸ்ரீ நாராயணாயநம்) உண, ஐய அசனாகு துரிபிக, அசன பாயகைத் தண்டஞ்செய்தம் பகாரையால் “நீ கூறுகின்ற பரமப்பாருள யான்கிளது” எனக் கேட்ட பிறாவைதொடர்பு பிரகலாபன் “இதைப்பெனவருமுள” என்று சமீபந்நீடுந் ஓதப்பததைச்சகடடி “இததுணிவ முனை” எனக் கூறினன்.

பாகவதபுராணம்

“சாணிவமுளனோ பாயியுவினைசசதக்கநீட்ட
கேணிவமுளனமமேருக்குளரிவமுள னினனினை
துணிவமுளன் சொன்ன சொல்லிவமுளனிச செயதி
காணுதிவினாவின்னருனன நெனதகநகன சொனருன.”

கேட்ட இபணிககிபு கோபன்கொளகையில் நாராயணன் காவடிவகு சிவகவடிவகடிய நாரீகீங்கமாகத் துணைப்பிளந்துகொ ண்டி வெளிவரது, அததானவததலைவினைத் தமமடியிலிருத்தி, நகவக னால் மாபைப்பிளகது குடபைப்பிடுவதி அகனுடனருமபோராத்தரி, இரவுகரும பகலுக்கும் இடையாகிய சாபுநகாலப்பொழுதில் மேலி டடு, ஒருதுனிபுநிரமும் கீழவிழாமற கையிலேறதம வாயவைத்தம பருதி உயிமாயத்தனா. (அவனைச் சவகரித்தகாலததையே இரணிய வேளையென்பா) அகர னுநிரமருகதிய வெறியால் அவனிமாககளை வாரி வாயிப்பெயது, செருக்குற திருமகன்கொழுவுன செயல்கண் டஞ்சிய தேவா ஒருகொடியி துலகமழிபுமென வுடகொண்டோடிச் சென்று, திருக்கயிலையையடைத் திருக்கதிதேவராத சிவபிரானுக்

ருணாப்ப, பரமசிவன் “பயப்படாதீர்கள்” என்று பகாந்து, இருசிரமும் இணைவில்லாசெறும் கூரியகழுமுடைய எட்டுக்காலும் உடுவகோபமுறுகொண்ட சரபத்திருவுருவுடன் நாரசிங்கததைநண்ணிஇடிமுழக்குபோலினாத உதிரவெள்ள மூறதெறித் தோடச சிங்கச்சிரததையும் கைகளையும் கறித்துதள்ளி மேலுட்கூர்ந்து சிங்கத்தின் சருமததையுசித்துத் திருமேனிமேற்போலையாகக்கொண்டு வெள்ளிமலையை யடைந்தனா, விண்டு பண்டையவுணாவுதோன்றப் பரமணப்பூசித்து வைகுந்தமுற்று வாழ்க்திருந்தனா.

நாசிங்கத்தின் சிரததையறுத்துத் தலைமாலையிலணிந்ததரகவும் சரிதமுளது. இரணியகசிபீனச சங்கரித்த நாரசிங்கத்தின் இறுமாப்பைச் சரபருபமேற்று நாசஞ்செய்தமைபாற் சிவபெருமானஸ்மிதககமூர்த்தியெனப்பெயருற்றனா

அஹமருணாஸரபாயருஷிபாதவே. — நுக்வேநப்

ஸநதி! —தைத்திரீயகம்.

ஹரிகஹராதமறுயதிதேவா: விஸவஸ்யேஸாநாருஷ்யமமதிநாம

ஸ்கந்தபுராணம்.

ஹரிமஹாதேஸரபம விஸவஸ்யேஸாகமீஸவரம

அறுபாத்திஸுஸாஸஸாவே கமோவாகயைஸஸஹாதருதம.

காஸ்கிண்டம்.

புராஹிஸ்யகஸிபுரதைதயராஜமநாபலம்

ஹதகாததருநிராபாக பரமததமயாசித ஸுணா .

ருதாஸரபருபேண கரஸிமஹமீடயத

ந்ருஸிம்பேறாத்நாபுராணம்.

ததோக்ருஸிமஹமாவோக்யசககரமயககஸாஹஸ .

தக்ருஸிம்புரிரோயாகக் கைஸாசேததமஸமுதயத : ! இத்யாதி !

ஏகமஸாருகசககொனதென மஹாரணஸமுததருதென

விலோகயவிபுதாஸஸர்வே மஹாபயமுபாயபு : ! இத்யாதி !

ந்ருஸிம்புராபெனதருஷ்ட்வா ததோப்ரஹ்மணுணாஸ்ஸஹ

துஷ்டாவபரமபீத : கௌக்ருதாஜவிதத :

ஸ்திரீ தட்டாணம்.

ஸரஸ்வதிதாயஸுரபஞ்சததமோனிமாயா
 லீலாயமாநசரணமபுஜ்யபலலவாய
 னேலாவலேபபரிபூதநாஸிமதூரமவென
 லீலாபராயஸரபாசுந்தயோமோஸது.

பிச்சைமாண்ட புராணம்.

ருஷ்ய —கதமதேவ ஸாவஸ்துத ஸுல்கிஸ்திதயந்தகாரக: ஸரபா
க்யமமஹாகோரம விசருதமஸுபமாஸதிந் ஸகுத:ஸ்ருணவஸ்துருஷ
யஸஸாவே-இதபாதி ஏதாவதுகதவாபகவாஸவீட்டமகரகேஸீ அபா
ரமேககரணே ஸமாபயாதயமதிகபஹரி தத ஸாதயகதவாஸவிஷ்ணு
ஜீவிதமஸவாபராதத ததவகதரம்தஸயகருததிஞ்ச ஹருதவாஸரபவி
காஹ அதேநதரியதயமகமதவீரபகர : க்ஷணததத

అహంమృతాః శరభాయముషిబ ధతే । ముగ్వేదము.

శ్లోకము: శ్రీ గీర్వాణము.

హరిగోపారంతమనుయంతి దేవాః 'విశ్వస్యైకానం ఋషభంమతీనం'।

స్కందపురాణము పద్మీయాశ్రమము.

మరింతంతంగరభం విశ్వస్య శాసమీశ్వరం ।

అనుయాంఠిసురాస్పర్శ్యో నమోవాక్యైస్సహద్యతం ॥

ಕಾಕಿಫಂಡ.

పురావీరణ్యకీర్తనం దైత్యరాజంబహుబలం ।

హత్యాతమధిరాపాన ప్రమత్తం యాచితః స్మరః॥

రుద్రః శరభరూపేన సరసింహమపీడయత్ ॥

స్వసింహాత్మరత్నరాజం.

తతోన్మసింహమాతోక్యచంక్రమ్యభునసాహసః ।

తస్మిన్మాసోయావన్నైశ్చైత్రంసమవ్యతః ॥ ఇత్యాది ॥

నివంశకులచక్రతామశరణసమద్ధతా,
 వితోక్యవివిధాస్వర్సమహాభయమపాయయః॥ ఇత్యాది
 నృసింహశరభాద్యష్టైవితతోబ్రహ్మసూరైస్సహ ।
 తుష్టావపరమప్రీతిః కరాకృత్యాంజలింతతః ।

సాంధ్యరాజం.

శూలాయుధాయసురవృంధకమేళిమాయా ।
 లీలాయమానచరణాంబుజపల్లవాయ ।
 హేలావలేపపరిఘాతేన్మనీహరంహే ।
 లీలాపరాయశరభాకృతయేమోస్తు ॥

బ్రహ్మోదయ గాణము.

ముషయః । కథాదేవః సర్వజగన్మస్తి సీత్యంతకారకః ।
 శిరభాఖ్యం మహా ఘోర విక్రీతం యావత్సాక్షాత్తిః ।
 సూతః ॥ క్రూర్వాంతుముషయస్సర్వైః । ఇత్యాది
 ఏతావదుక్త్యాభిగవాకాసప్రదం సరితే సరి ।
 అపారమేకకరణైః సమాప్యత్యంతికం హరిః ।
 తతః సంతకై వాన్వస్తుజే విలంబాస్సపరాధతః ।
 తద్వక్త్రంతశక్యతీంచపృత్యాశిరభవిహః ।
 అతీంద్రియతనమగమదీరభద్రః క్షణా తతః ॥

காஞ்சிபுரணம்.

“நன்னூலிதன் விதிருவழி யுணர்நீளவாழ்வுகமிரண்டு
கொன்னாசிறுமுருதநிரமுயகொமெபேராப்படுமெநிதோதநச
செய்தீப்பருதிச்செருகருமடனகலாவிசெருததுகொண்
டொன்னாருவனகமுமுதனித்தவுடையாணசரபதநிருவுருவம்.”

ஸிமந்தசங்கீர்த்தனயோகம்:

31 சாண்டேகநாடக முத்தி.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றமபலம்.

முப்பத்தொன்றாவது சண்டேசா நுகர் ஹ முர்த்தி.

சோழவளநாட்டிலே, பூர்வம் துமாரிக்கடவுள் குரபன் மனைச
சுவாமிக்கு கீழித்தம தென்னிசைநோக்கிச் செலவாகையில, பரமபதி
யாகிய சிவபெருமானை யருச்சித்த தலங்களு ளொன்றாயும், ஆசாரிய
சுவாமிகளின் தேவாரப் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ள துமான திருக்கீசே
ய்ருவால் வேதியாகுவதிற காசிடகோததிரதநில ஐனித்த யஜ்ஞ
தத்தன் என றொருவ னுன்ன. அவன் மனைவி பெயர் பத்தினி. அவ
விருவருக்குஞ் சிறுபத்திராக விசுவாசநமர் எனபா திருவவதாரஞ்
செய்தனா. அநாகரு ஜ்ஞமாதர அறிவுத் தொடாசசியால் வேத
வேதாக்கங்களை யாகாபு-லு மோதா துன்னு மறிவு ஐனித்தது. அவ
ருக்கு ஏழு வயதிலேயே, தாய தாதையர் உபத்யானஞ் செயவித்து,
தக்க ஆசிரியரைக் கொண்டு வேத ஸ்ரவிய கலைகளைக் கற்பிக்குமுன்,
தாமே யறிவுத் திறமுடையோரா யிருத்தல கண்டு வியப்புறநனா.

அவவிசாரசமுமா அளவில்லாத வேதாக்கங்கன்றி உறப்படும
உண்மைப் பொருளெவலாம் சாவலோக சரணயாகிய சிவபெருமா
னது திருவடிகளே பென்றும், சிருட்டி-நிதி-சககாரம்-திரோபவம்-
அதக்கிரக மென்னும் பஞ்சகிருத்தப் காரணமாக ஆகாதத்தாண
டவம் புரியும் எம்பெருமானே உண்மை யானாக வுடையா ளென்றும்
உண்மையறிவு தோன்றவதால், சுவாணமாகக் களித்ததும் அன்பின்
வழி யொழுங்குககாலதநில, ஒருநாள அகா தமமோடு வேதாத்தி
யயனஞ் செய்யும் அத்தண்சிறுவரோடு அவ்வூரார் பகலினாகரு
டன் கூடிச் செலவாகையில, ஓர்நிந்துப்பகி கொன்று அதனை மேய்

பயனைக் குத்தப்போக, அவரையன சிறிதும் அஞ்சாமற் கோவிலை
அதனை வனரூயப் புடைத்தான அதுகண்ட விசாரசுருமர் சாஸ்திர
ககளிற் உறிய விஷயங்களை ஐயம்-திரிபு அறியாமை யாகிய முகரு
றறங்களு நீங்கத் தெளிந்தோ ராதலின் மனம் பொறாநாகி அவவி
டையனபாற் சென்று, பக்ககன சமஸ்த தேவாகாரும்-நீர்த்தங்களும்
முநீவாகளும் - கணங்களும் நிரியாது குழந்திருக்கும் உறுப்புக்களை
புடைபனவென்றும், சிவபெருமானாகுந் திருமஞ்சனத்திற ரூரிய
பஞ்சகௌவியங்களைக் கொடுப்பவையென்றும், உச்சாதனமாகிய திரு
வெணாநீறுக்கு மூலம் அறநின் சாண்டவென்றுங் கூறி, அப்பக்க
களைத் தாமே மேயக்க விருடர், அங்ஙனம் கோக்கி “கீ விய பக்
கினாவய இனி மேயக்கமேண்டாம், யானே மேயப்பென” என
றா. ஆயன அஞ்சி வனங்கிச் செல்ல, விசாரசுருமா அவப் பக்கக
னின் உரியாரது க்கென்று, சம்பந்தமில்லாத மண்ணியாற்றங்கரை
யிலும் நிறைவாகிய புயலுள்ள விடங்களிலும் மேயத்து, நீர்-கட்டம்,
வெயில வேளையில நீழலிலிருக்கச் செய்து, அருண்ண அஸ்தமயமாகு
முன் அவ்வா வீட்டழங்கனுப்பித் தமவ்விசேருவா. இதனால் பக்ககள்
அழகோடுபெருந் மிகுந்தயாகப் பால் பொழிந்தன. பக்ககட ரூரியா
முன்னிலும் அதிகம் கறத்தல கண்டு களித்தனா. அவை விசாரசுரு
மனாச சிறிதேனுப் பிரியமாட்டாதனவாயும் அவனாக கண்டவுடன்
மடி கரத்து பால் பொழிவதுமா யிருந்தன.

அதன்பின்னா, சிவபெருமானாகுந் திருமஞ்சனமாகுந் தருதி
புடைமையைக்கருதி, அப்பெரியாகருச் சிவாசசனையில அத்தியந்த
ஆசை தலைப்பட்டது. உடனே மண்ணியாற்றம் கரையிலுள்ள ஓர்
மணத்திடடையில சூத்திரமாத்நீர்க்கீழ் மணவிலாவே ஒரு சிவலிங்க
க்குவித்தது, கோயில-கோபுரம்-மதில முதலியவை உருத்தது, பலகை
ப் பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து சிவாசசனை் செய்து, புதக்குடங்
கள் கொண்டுபோய்ப் பக்ககள் மடியைத் தீண்ட அவை களைத்தப்
பால் பொழியும்; அதனை யபீடேக்குசெய்வா; தனக்குக் கிடை

யாத பூஜாவுபகரணங்களை மாநஸீகமாகச் செயதுமுடிப்பா ; இப் பூசையைப் பெருமான அவலிலிகததிலின ரணபோ டனகேரிப பா, பச்சகள் இதனா குறையாமல முனபோலவே வீட்டுகரும பால் கொடுத்துவந்தன இதனைப்போலவே விசாரசருமா மெயினாள் சிவா ரசசனை செயதுவருகையில் ஒருவன் பார்த்து ஊராருடன் சொல்ல, அவர்கள் சபையாடு ககறிவிக்க, சபையா யுஞ்சுத்ததனை வருவித்து “உனபிள்ளை பாலைக் கறந்து வீணே மணலிற சொரிந்து விளையாடு கின்றானாம்” என, யுஞ்சுத்ததனை “காண அறியேன, இனி அவ்வாறு நடந்தால் அகருதறம் எனதே” என்று வீதிசென்று, மறுகாள் உதய ததி லதைச் சோதிக்க வெண்ணி, விசாரசருமா பசமேயக்கச் செல் லுகையில், அவர் அறியாமல் பினரோடாந்துசென்று, அவர் மண்ணி யுறநின் மணறரிட்டிற போனது கண்டு, அருகிருந்த துர்வாசரீதி லேறி யொளித்திருந்தான்.

விசாரசருமா வழக்கமபோலனானஞ்செய்து, சிவலிகமுத லியன் வருத்து, திருப்பள்ளித்தாமஞ் சேகரித்துவைத்து, பச்சகளி டன குடன்கொண்டுசெல்ல, அவைசொரிந்தபாலைக் குடத்தோடு வை தது, சிவாரசனை முடித்து, பாற்குடங்களை யபிட்டுஞ்செய்தனா. குராமரத்தி லிருந்த யுஞ்சுத்ததன் அதுகண் டுகணி வினாந்தோடி வந்து பல கொடுஞ் சொற்கள் கூறி, விசாரசருமா முதுகி லடித்த னன். அவர் மனம் சிவாரசனையி லமுதுகியிருந்ததால் அவருக்குப் புலப்படவில்லை யுஞ்சுத்ததன் தான் பலமுறை யடித்தும் அவருண் றானம் சிவாரசனையாலென றறியாதுகி, மிக்க கோபித்துப் பாற் குடங்களைக் காலா லிடறிச் சிந்த, உடனே விசாரசருமா அதுகண்டு செய்தவன் பிதா-குரு-பிராமணன் எனப் பற்றினும், அவன் செய்தது சிவபராத மாதலின், அவன் காலத் துணிக்கக் கருதி அருகிருந்த ஓர் கோலை யெடுக்க, அது மழுவாக, அதனா காலகளை வெட்டிச் சிவ பூசையின் சேடததைப் முடித்தனா. சிவபெருமான இடபாருட நாய் உமாதேவியுடன் தோன்றினா. விசாரசருமர் பேராந்த முட

உதயி இருவிழி வழித்தாடி ஆரத்த நீரருவி வாரதா மெயம்மறந்து
 பணிந்தனா பெருமான திருக்கரங்கனாவெடுத்தது "நம்பொருட்பு
 பிதானை ஸ்ரீபுருஷ" உலகஞ் சா மே பிதா" என்று திருவாய்மல
 ராது அந்நித்தது உடவி, உச்சிமோரது ' நமமுடையதொ
 ண்டாகடும் உலகம் உபனைத தலைகளுக்கி நாம் ஏற்றுக்கொண்ட
 அமுதம் பரிபுடமுடைய பழம் உனக்கே தந்தோம்" என்று
 தமது சுவாமி ஸ்ரீபுருஷ கொணர்தமாவையை அருகருக சூட
 டிச சண்டைகரபதிவி தந்தருளினா. அம்மாதலுடைய கதப்பட்ட யஜ்
 னாபுரம் பெய்தமடைந்தன விசுவநாமருகருக சண்டேசுர
 பதவியை அந்நித்த அயசர்மே சண்டேசாறுகரமுத்ததமெனச
 சார்ப்புமே.

திருத்தியாடீபுரணம்

"தொடையிதா தலையா துணைதாணித்தமிழ்முத்தவனா
 மெடுத்த நீரக்கி பெருமடையினை உபயித்தா நிதா
 ராடு, தலையினினைகருகி உபயித்தா நிதா நிதா
 மடுத்தகருணைய, உபயித்தா நிதா நிதா நிதா
 அந்நித்தா நிதா நிதா நிதா நிதா நிதா நிதா
 முண்டகருகி உபயித்தா நிதா நிதா நிதா நிதா
 சண்டேசுறு உபயித்தா நிதா நிதா நிதா நிதா
 துண்டகருகி உபயித்தா நிதா நிதா நிதா நிதா."

சண்டேசுறுகரமுத்த ததயேகம்.

(100 10 10)

32 தாயு முத்தி.

உ
சிவமயம்
திருச்சிறைமபலம்.

முப்பத்திரண்டாவது தகவிறுமுர்த்தி.

—❦—

சிவபெருமான ஸ்ரீ கயிலையகிரியிறச்சலதேவாகருமகீதைத் தவகடவகளை இஷ்டகாமியகளை விரும்பியாகருப்பெறுமபடி திருவோலகககொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், இறைவியா எழுந்தாசனையிணையடிபணிந்து “ எம்பெருமானே! எனக்குற தாண்டியணி மென்தும பெயரும், தேவரீரைப்பணிவாத அததகூற்ற போஷித்துவந்தவு-லும் மாறுமவண்ணம் வரமழங்குக” என விண்ணப்பிக்க, மஹாதேவா மகிழ்ச்சியுற்று “ மாதே! மலமன்ன மகளாக விண்ணப் பெறக் கருதி நெடுநாடாய விடாததவம் புரினெனான. அவன்பா லுற்று வளாக யாமவாது மணஞ்செய்வோம்” என்றருளிச்செய்தனா

அமமையா அவாபரணாது அடித்தாமனாய்ப பணிந்து கட்டினையச சிரமேலேற்று, விடைபெற்று இமயமலையையடைந்து அவவாறே அருந்தவமாரதம் அசலமன்னன அவாரீரம்ப ஓதடாகத்தில், தாமனாததவிசினமேற குழிந்தவடிவுகொண்டிருந்தனா. பாஸ்தாசனப்பாத்தது மகிழ்ச்சியுற்றுத் தவப்பலனகைகடியதெனறுட்டுகொண்டு, அகருமந்தையை யெடுத்தகொண்டு மலையையடைந்து மனைவி யாகிய மேனையினிடத்துக் கொடுத்த வரலாற்றைக் கூற, மேனையோஷித்துவந்தான். அமமையா ஐந்துவயதுமுதல் தவச செயலிலிருந்து சவகரண மணந்தனா. (விததாரம கல்யாணகந்தரத்திற் காண்க). இதுதீர்க:

எமதன்னையா ரிவவாறு தவததிருக்கையில், பிரமபுத்திரர்களா
கிய சகன - சகத்தன - சகாதன - சகரகுமாரன என்னும் முகி
வா நால்வரும் வேதவாராயச்செய்து முடிந்தது, பலவகைத்தவங்களை
பாற்றி, மீண்டும் வெள்ளிமலையை யணுதி ஆண்டு முத்தர்பெருங்காவ
லாகவுள்ள திருநீதிதேவனாப்பணிந்த விடைபெற்றுத் திருச்சநரி
தியுடசென்று, கண்களாரக் கண்ணுதலைத் தரிசித்தது, சாஷ்டாங்க
மாகத்தண்டனஞ்செய்து, கரமீரண்டையுஞ் சிரமேற்சோதது, “அருட
கடவே! அநந்தவகையாகிய ஆரணப்பொருளை ஆராய்ச்சி செய்தும்
அடியேன்கள் அகமஅலகதுகொண்டிருக்கின்றன, அவையடங்கியா
ககள் கடைத்தேறுமபடி அவ்வேதத்தின் உட்கிடையாக வுள்ள
பொருளை உபதேசித்தருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தனா. அங்
கவாகினைசகத சங்கரா “இவ்விருத்தி” எனியமப, அவாகள் அண
ணலாரது பவகயப்பதத்தினழேத தவகிவிருந்தனா.

அப்பொழுது அரவாபரணா நகதிபகவானினிதித “எம
மைததரிசிக்க எததகைய தேவாமுதலானா செயதினும், சகதிதானத
துள விடவேண்டாம். மநனன் வரிவ வரவிடுக” என வாயமலாகது
வாயிவிறசெவல விடையளித்தனூபி, விடைபூதி முகிவா விருப்
பினபடி சிவாகமககிற கூறப்பட்டு திரிபதாததவகளாகிய பதி -
பசு-பாசலடசனககிவிளகி வெளியிட்டனா. சகனாதிபா “சக
கரா! என்கனமனம் விரிந்திருப்பதாவ அவையெங்கும் அடைவாக
ருளேபதேசம் செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனா. தரிய
லாபுரன்கள் எரிபடப்பொடித்த பரசிவன் குறுகைகோடடிக்கூறு
வதொனறுமிலாய் “அப்பொருள் இவ்வாதிருக்கும்” என்று, சடா
டவிதாங்கிய முகிவாகட்டுச சாற்றவேண்டி, திருக்கர மொன்றைத்
திருமார்பிறசோத்த சித்திநீதி காடடி முகிவாபோல ஓர் கண்ண
ப்பொழுது கிஷ்டகூடி கிளறார். அதனும் அவாகள் காவரும்
மனமொழிந்தி ஞானகிவயுணர்ந்து, பேரின்பப்பெருக்கெழுந்தி, தங்

கள் செயலொன்று மில்லாதிருந்தனா. (அதுகாலியில் அமராமன்ம தனையனுப்ப அவன் ஐயனமேல் மலாககிணையச சாமபராய மாய் க்தனன, வித்தாரம காமதகனத்திற்கானக.)

சிவபெருமான் யோருகீகி “முரிவிகான! நீங்கள் முன்னிய வகையே கிஷ்டை யனுஷ்டித்த நீழிவாழுதி” என்று தம திசசை பபடி யேகவிதித்தனா. இறைவா தகிணதிகையேநோதகிச சநக னாதி கானகு மஹருஷிகடரு உபதேசித்த அவசரம தகிணமுாதத் மெனப பெயாபெறும்.

கந்தபுராணம்.

“இருவருமுணராவண்ணலேனவெள்ளெயிரியாமை
செநீனாயந்தேகாடிநினைத்திழிமுரத்திறசாகொள
கரதலமொன்றுசோத்திமொனமுத்திரையககாட்டி
யோருகணஞ்செயலொன்றினையோருசெயவாரிணுறாண.

இனையதோதனமைகாட்டியெயிரினுணாததகண்டு
சனகனேமுதலாவுள்ளோதவலருஞானபோதம
பனுவலினளவனெறனனுமபானமையைத்தெரிநதுமுககட
புனிதனதருளாற்றத்தமபுகிதியினெடுக்கமபெறரா.

தற்பரணினையவாற்றாறபதருணருத்தனமை
யற்புதஞானபோதமனித்திகுகணமதொன்றின
முற்புகமலபபுத்தேணமுதலியவமராககெவலராம
பற்பலபுகங்கள்சென்றபிறாககிணிப்பகாவடுதன்னே.

தகிணமுாதத்தயேசம:

முப்பத்துமூன்றாவது

யோகதக்ஷிணமூர்த்தி.

சிவபெருமான தக்ஷிணமூர்த்தமாகச் சந்தன-சந்தனன்-சந்தனன் சந்தனமாக நென்னுட மகருஷிகள் நாலவாகரும, பதி- பச- பாசலக்ஷணங்களை யுபதேசித்தஞானறு, அமமுவிடா “அழகனே! அழியேன்கள அகமகனறிருத்தவி னவை யொடுங்குமவண்ணம் அருளபுரியவேணம” என்று விண்ணப்பிக்க, அருளாளர் “அந்தணே! உடலமுதல்யயாவும் அழிபொருளெனவும் ஆனமா ஒன்றே அழியாப பொருளெனவுமறித்து, ஞானத்தைக் கிடுகிகவேண்டி ிரோ மோட்ச சாதனமாகிய சாஸ்திரங்களைக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், அவலிஷயங்களைத் தெளித்தலும், அவாடாங்கயோகங்களைச் செய்தலும் வேணம சிவாயோகமாவது ஞானமெனியகன்மேனியங்கள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலெனவும், மற்று சிவ ஆனமாவது உயித லெனவும், வேறு சிவ பிராணவாயுவும் அபானவாயுவும் சேருத லெனவுஞ் செப்புலா, ண்டெடுத்த விவகரித்த இவையெல்லாம் முழுவிலாத யோகசாதன மாகாட்டா, ஜ்ஞல சோனாவும் பரமானமாவும் இரண்டறக்கலத்தலேயோகம் அ தெவவாடெனிலுபுறக்கரணங்களை அந்தக்கரணங்களி லொடுக்கி மனத்தை ஆனமாவிலொடுக்கி உத்தமமாகிய ஆனமாலைப் பரத்திறசோபிப்பது. யோகப்பயிற்சிபிற பழகினுலன்றிப் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது. தசவாயுகளைப் பத்தித்தாலன்றி மனம் ஒருவழிகிலலாது. சடங்க யோகசாதனத்தாலன்றிச் சத்தியத்தை யுணாதவருமை. ஆதலின் அத்தகைய யோகத்தைச் சாற்றுவோம் கேட்பீராக :—

35. யோகநகபிண்பூத்தி.

இயமம்-நியமம் - ஆதனம் - பிராஞ்ஜயமம் - பிரத்தியாகாரம்
தாரண - தியானம் - சமாதி என அஃ தெனவகைத்து. அவற்றுள்,

இயமம்—கொலலாமை - சத்தியவசனம் - களளாமை - பிறா
பொருளிச்செய்யாமை - பஞ்சேந்தியமடக்கல்

நியமம்—தவம்-பரிசுத்தம் - தத்துவதூலாராய்ச்சி - மனமுத
நிரூபதல - கடவுளவழிபாடு.

ஆதனம் எனவகைத்து. அவையாவன:—தொடைக்கும் முழங்
காலுக்கும் நடுவே யிரண் ளெள்ளகாண்புஞ் சோதது இறுமாநி
ருத்தலாகிய சுவததிதம் - சகரப்பக்கத்தி விருகாற்பரட்டையு மாற
வைத்து அவவிருகாற பெருவிரலையு கைப்பிடித்திருத்தலாகியகோ
முகம்- இருதொடைமேலும் இரண்டுள்ளகாணியும் மாறித் தோன்ற
வைத்தலாகிய பதமம் - வலத்தொடையில இடக்காற பரட்டைச்
சோத்தி யிறுமாப்புற நிருத்தலாகிய வீரம் - பீசத்தின்கீழ்ச் சேனிட
த்திற பரட்டைவைத்திட முழங்கையை முழந்தாளிலவைத்து அவ
விருப்பத்தையு மிருகையால் இறுகப்பிடித்து அசையாநிருத்தலா
கிய பத்திரம் - இடக்காற்பரட்டாற சேனியையழுத்தி வலக்காற ப
ரட்டு அப்பரட்டின்கீழுந் விருத்தலாகிய முத்தம் - முழங்கைகளிர
ண்டும் உகிப் புறத்திலுமுந், புவிவிற கையுன்றிக் காலநீட்டித்
தல்கீழிநிருத்தலாகிய மயூரம்-சகலம் திடனும் எவ்வாறிருக்கின
யதுமோ அவ்வாறிருத்தலாகிய சகம் எனப்பனவாம்.

பிராஞ்ஜயமம்— பிராண வாயுவை இசேசக பூரக குமபஞ்
செய்தல.

பிரத்தியாகாரம்— உபாநியைக்கி உண்ணுகருவது.

தாரண— கண்டம் - இதயம் - நெற்றி - கபாலம் - நாபிஇவற்றி
லொன்றிற சூத்தஞ் சித்தவைப்பது,

நியானம்—ஐம்புலங்களை யடக்கி யோகஞ்செய்வது.

சமாதி, — மேற்கூறிய இமய நியமாதிகளைப் பொருத்தி, அழ
முனைமுதலாகிய நாடிக்கடருக காரணமாகிய நாபிக்குக் கீழுள்ளதாய்,
கிழவனை நடுவிலிருக்கும் எழுபத்திராயிரம் நரமபுகளில், வலமும்
இடமும் பிரிந்த இரண்டாகிய குடைகலை பிங்கலைகளைச் சுழுமுனை
யில் அடக்கி, அச் சுழுமுனையைக் கீழிருந்து தேகமததியமாகிய கந
தஸ்தானம் வரையில் இரு கிணையாகவும், அதற்குமேல் பிரமரநதி
ரம் வரையில் ஒரு கிணையாகவும், மூலாதாரம் - சுவாதிட்டானம்
மணிபூகம் - அநாகதம் விசுததி-ஆஞ்ஞையாகிய ஆறதார சக்கிரங்
களையும், அதற்குமேல் நானுச்சகிரங்களையும் வியாபிக்கச்செய்து, பிரம
ரநதிரம்வரையில் ஆதாரதேவதைகளைச் சகனமாகவும், அப்பரவ
துவாதசாதததில் அசுல ராகியும் அமேய ராகியும் அதுல ராகியும்
குடசுமராகியும் மஹா னாகியும் ஞானக கிரியாசத்தி சரீரி யாகியும்
வியாபக ராகியும் சத்திமா னாகியும் மலரநிதராகியு முள்ள பரசிவ
ஸ்ரீத்தியை நீட்டிகள் மாகவும் நியாணித்தலே சிவயோக மென்னுஞ்
சமாதியாம்” என நிலவகையாகத் திருவாய்மலாந்தருளி, இறைவா
அம்முநிசொஷ்டாகள அறிந்தகொள்ளும்படி திருவுள்ளங்கொண்டு
நாமே சிறிதுபொழுது அத்தகைய கிலிபிணி னறுவனாததுவித்தனா

அத்தனா உள்ளம் விரிவொழிந்து ஒழுகப்பெற்ற சகன-சந
ந்தன-சநாதன - சநற்குமாரனென்னும் முகிலா காலவரும் முன
னோனது முண்டகப்பத்ததை வனங்கி விடைபெற்றத தமவிரும்புப்
பின்படி சென்றனா. சிவபெருமான, பிரமபுத்திரர்களாகிய இருந்
தர் காலவரும் எளிதினுளரும் வகையாக யோகமுறைவையப் பயிற்சி
னமைபாங், யோகதகிணுமாதநியென்பதோ திருநாமமெய்தினர்.

யோகதகிணுமாதநியென்பதோ

34. வினாயகபிரபாகர்

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

முப்பத்து நான்காவது வினாக்கூறின மூர்த்தி.

சிவபெருமான பகதாறுகிரக காரணமாகத் திருக்கயிலாயநிலி
லுத்கூறினாழாததன்கொண்டெழுந்தருளி வீருகனையில, தம்புருநா
ததா ககாழுதலிய ருஷிசிரோஷ்டாளன இசைஞானத்தை நனருணர
வும, சாமவேதத்தை விண்ணிலேறறுப்பாடவும, தனகடகுஅருளபுரி
யவேணமே எனனுந் கருததுட் கொண்டோராய், கயிலைமலையை
யடைகது கருணாழாததிலையப்பணிந்து கைகடப்பிக “கடவுளாயகா!
அடியேங்கடகு வினாகானத்தை விளகவியருளவேணமே” என்று
விண்ணப்பித்தனா.

அடியிகாபதி “அகதணரோ! அவகாரே யாகுக இருத்திா,” என
ப்பிணவருமாறு அருளிச்செய்யத் தொடங்கினா.

“கீரிலே சிறற லழுருதல வேத நிலமயகரும
பாரிலே சிறற லடிவீழ்த னோயமரப பாரபடலகோ
னோரிலே செம்பகை யாரப்பொடு கூட மநிரவுசிற்தல்
சேரின்னேர் பணக னிறைமயக் கப்படுகு சிறறிடையே” —
நூற்படியே மேற்குறிய விலகததக்க மானகன் வினாதண்டதநிற
காகா. அவற்றைக்கொண்டால காலவகை இசைக்குறறத்தை யுண்டு
செய்யும். காலவகைக் குறறமாவன .—

“செம்பகையார்ப்புக்கூடமநிாவு.

அவறறன்,

செம்பகை பென்பது பண்ணோனாரா
வினப்பிலோசை யெனமனாபுலலா.

ஆர்ப்பேனப் படுவ தளவிறத்திசைகரும.
கூட மெனபது குறிவுறவிளம்பின
வாயவதினவாராது மழுங்கியிசைபதுவே,
அதிவேனப்படுவதிழுமெனலினறிச
சிதறியுரைகருந ருச்சரிப்பிசையே ”—எனபெனம.

பஞ்சபாரதீயம்.

“இன்னிசைவழியதனறியிசைத்தலசெம்பகையதாகும்
சொன்னமாதநிலையிளோங்கவிசைத்திடுஞ்சுருதியார்ப்பே
மன்னியவிசைவராதுமழுங்குதலகூடமாகும்
நன்னுதலசிதறவுநதலகிவெனநாட்டினோ. ”—

ஆதலின் மேற்கூறிய குறநகனைப் பயக்கவல்லவாகிய விலக
மரங்களை நீக்கி உத்தமமாகிய விதிகப்பட்ட மரங்களால் வீணை
டஞ்செய்யவேண்டும்.

“சொல்லிய கொன்றை கருங்காவி மெனமுருக்கு
நல்ல குமிழுந் தண்கருடனே—மெல்லியலா
யுத்தம மான மரங்க ளீகையென்றா
வித்தக யாழோர் விதி.”

“தளமாய்ச் சமநிலத்துத் தண்காற்று நான்கு
முளதா யொருங்குன மினறி—யளவு
முதிரா தினகாது மூன்றங்கு ருய
வதுவாகில வீணைண் டாம்.”

“பதுமங்கழல்குடநாடியொள்ளிபண்புண்டுநீன்ற
விதியமாதனடுகுடையேருமெய்க்கோட்டுறுபின
மதியமாபோதிகைபுடைய முகஞ்சுவாமனனெருத்தம
விதியமாபததாக்குறுப்பென்றதைத்தனாமின்னிடையே.”—

என்றபடியே நல்லமுடைய மரங்களைக் கொண்டு, நல்ல விலகலை
சம்பந்தமாகவே நாலங்கைய, யாழையுஞ் செய்யவேண்டும். நா

கை யாழாவன —பேரியாழ் - மகரயாழ - சகோடயாழ் செங்கோ
டடியாழ் என்பனவாம்

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன
சோபொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினா—தாராபொலிந்து
மன்னுந் திருமாப வணகூடற் கோமானே
பின்னு முளவே பிற” என்றபடியே காலவகையாழஞ் செ
யகையில்,பேரியாழ்க்கு நரமபு இருபத்தொன்றும், மகரயாழ்க்கு நர
மபு பதினேழும், சகோடயாழ்க்கு நரமபு பதினாறும், செங்கோடடி
யாழ்க்கு நரமபுஐந்து தொடுக்கவேண்டும்.

“ஒன்று மிருபது மோழமேற் பத்துடனே
கின்றபதி னுறேழு கேடுகாற—குன்றாத
கால்வகை யாழிற்கு நன்னரமபு சொனமுறையே
மேலவகை னுலோர் விதி. ’ எனனு மிலக்கணத்தின்படி யா
ழிற்கு நரமபெண்ணித தொடுக்கையில், “கொடுமபுரி மயீதமபு
முறுக்கிவை நான்கு நடுகா மரபிற்பகையென மொழிப் ’ என்கூ
றியருற்றம் நீங்கி, நரமபுகளைத்தொடுத்தது, பண்ணல பரிவட்டிணை-
ஆராயதல் - தைவரல் - செலவு-வினியாட்டு கையூழ் - குறும்போக்கு
ஆகிய கல்தொழி லெண் வகையா லிசை யெழுப்பவேண்டும்.
அவையாவன :—பண்ணல - பாடநீனைத்த பண்ணுக்கு இணை கிளை
பகை கட்பான நரமபுகள் பெயருந்தன்மை மாதநிலையறிந்த வீட்டு
தல், பரிவட்டிணை - அவலீகனை கரமபை அகவிரலாலும் புறவிரலா
லும் கரணஞ்செய்து தடவிப்பாராதல், ஆராயதல் - ஆரோகண அவ
ரோகணவகையால் இசையைத்தெரிதல், தைவரல் - அதுகருதியெற்
றுதல், செலவு - ஆளத்தியேநீரம்பப்பாடுதல், வினியாட்டு-பாடநீனை
த்த வண்ணத்திற் சூதத்தை விடுதல், கையூழ் - வண்ணத்திற் செய்த
பாடலெல்லாம் இனபமாகப்பாடுதல் குறும்போக்கு-குடகசெலவுந்
துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாசியகலைத்தொழிலால் இசையெழு
ப்பி, வராதல் - வடித்தல் - உகதல் - உழற்றல் - உருட்டல் - தெருட்
டல் - அள்ளல் - பட்டைஎன்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரண
த்துடன் உடற்குற்ற முதலியவைகளைப் பண்பாடவேணமும், உடற்
குற்றமாவன :—

“கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொழிறையா

பண்ணளவும் வாய்தோன்றா பறறெரியா—வெண்ணிலிவை
களளரா நறந்தெரியற் கைதவனே காந்தருவா

உள்ளாளப் பாட லுணா” எனற்குற்றநீகிய வகையாகப்பா

டுகவென்று அவற்றின் உட்பிரிவுகளோடு நன்கு விளக்கத் திருவாய
மலாந்தருளி, யாழ்வாசிகுறும்முறையிலக்கணங்களை உபதேசித்தமைக்
கேற்ப, இலக்கியமாகத் தாமே தமது திருக்கரத்தில யாழேநதி, திருந
தோளிலிணைத்து கின்று இசையெழுப்பி வாசித்துக்காட்டினா. அது
கேட்டமுநிவா உள்ளவகளி கூாந்தனா. தேவா - மனிதா - விவங்கு
புளமுதலிய பிராணிகளெல்லாம் இனப்பிகரு வாழ்ந்தன. முநிவா
முன்னேனை வீணாகாததாற் சாமத்தம்பாடித் துதித்தனா.

சிவபெருமான் வீணையினிலக்கணத்தை புணர்த்தித் தமதுதிரு
க்கரத்து வீணையேந்தி வாசித்துக்காட்டிய திருவுருவமே வீணைநி
ணுமுத்த மெனப்படும்.

வீணைநிணு முர்த்தயேகம :

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறம்பலம்.

முப்பத்தைந்தாவது
காலாந்தக முர்த்தி.

மிருகண்டுமுரிவர் எனபவர் முறகலமுரிவா தவப்புதல்வியா
சிய மருத்துவநீ யென்னுந் கன்னியை மணந்து, நெடுநகாலம் புத
திரரினமையாற காசிக்ஷைதிரத்தை யடைந்து மணிகனனிகையில
ஸநானஞ்செய்து சிவபெருமானே நோக்கிப் புத்திரப்பேற்றினே யவா
வித தவஞ்செய்ய, பெருமான பிரத்தியட்சமாகி, “முனிவனே !
திக்குணம் - ஊமை - செவிடு - குருடு - முடம் - திராப்பினி - அறி
வினமையாகிய இவற்றோடுகூடிய தூறுவயதுயிர்வாழும் புதலவன்
வேண்டுமா ? அல்லது அழகு - நலவடிவு - நோயினமை - எமதனபு
முதலியவற்றைப்பெற்றுப் பதினாறுவயது ஜீவித்திருக்கும் மைந்தன்
வேண்டுமா ? சொல்” என, முனிவன் “வயதுகுறைந்த வாழ்வானு
யினுஞ் சரபுத்திரனே விருமபுகிறேன்” என்று விண்ணப்பிக்க, அவ
வாதே வரமளித்தது அந்தாததானமாயினா, பிறகு சிறிதுநாளில் அம்
முனிவன் மனைவி கருப்பமுற்று நல்லசுபமுடந்தததி லோமைந்த
னைத் தந்தனர். தேவா புஷ்பமாரி பொழிந்தனா, தேவதுறவிமுத
லியன்முழுகின. பிரமதேவன் அச்சிறுவனுக்கு மாரீக்ஷண்டனென
நாமகரணஞ்செய்தனன். உபசிட்டானம் - சந்திமிதித்தல்- அன்னப்
பிராசன முதலியவற்றை முறைப்படிசெய்து ஒருவருடத்திற் றினை
யிர்களைந்து இரண்டாம்வருடங் காநவேநாயியற்றி, ஐந்து வயதில்
உபநயனம்நடத்தி வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தனர். மாரீக்ஷண்
டேயர் வேதாகமமுதலிய நூல்களிற்றோந்து சிவபெருமானே உண்
மைப்பொருளென் றுணர்ந்து சிவபக்தியுஞ் சிவனடியாரிடத் தன்பு

மதிகரித்தனா. அவ்வாற்றுகைகவில வயதுபதினாறுகவே தாயதந்தையா இவரைப்பற்றி யெப்போதுதனுப்புற்றிருந்தனா, அதனை யுணர்ந்தென்னெனக்கேட்க, உண்மையுளையாராகிக கடைசியிற் சிவபெருமான தனக்களித்தவரத்தைத் தந்தைசொல்ல “எந்தையே ! யான சிவாச்சனைசெய்து பெருமான து பேரருளால் இயமனை வென்றுவருகிறேன் அஞ்சவேண்டாம்,” என்றுகூறி விடைகொண்டு, காசிக்ஷேத்ரித்திலமணிகளணிகைக்கருகே சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்துபூசைபண்ணி எம்பெருமானால் “இமம்பயம் நீங்குக” என்னும் வரம்பெற்று, மீண்டும பூசாகாலத்தவற்று பூசித்துவருகையில் மரணகாலவருதுகவே, இயமன துக்கட்டிப்பபடி ஓர் தூதனவந்து அவரதுபூசைபலத்தினா சமீபிக்கக்கூடாதவனாய்ச் சயமின்கரஞ்சோந்து தனதலைவனுக்குச் சாற்ற, அவன்கோபித்ததுத் தனக்கணிகராகிய சித்திரகுத்திரரை வரவழைத்து அவர் கண்கைகவிசாரித்தறிந்து தனம்கிரியாகிய காலையனுப்ப, காலன்போய்ப் பார்த்துத் தன்னாலொன்றுஞ் சாயாதவனாய்த் திருமயிவிட, இயமன் ஆலகாலம்போற் கொடுத்த தன மகிஷவாகனத்தை யழைப்பித்துத் தானே அதினமீதேறி மழு - தண்டம் - பாசம் - குலம் இவற்றையேற்று, குடையுங்கொடியுங் தூத்தங்கவிவர, மாரககண்டையனாக கிட்டியழைக்க, அவர் வராமையால் வெருண்டு, நெருப்பெழ்ச்சிரித்துப் பறக்கக்கடித்துச்சிரத்தைபசைத்து, “பிரமாதேவாகளும் யானுமே ஒருகாலத்திறப்போமானால் நீயோ வரமாட்டாதவன்” என்று கோபத்துடன் நீலமலைபோல நின்று கழுத்திற்பாசத்தைவீசி யிழுக எததனிக்கையில், மாக்கண்டேயா பயந்து சிவலிங்கக்குறியைத் தழுவியினனா, அது பொழுதில் ஆபதச்சகாயராகிய சிவபெருமான “அஞ்சாதிரு” என்றருளிச் செய்து அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தி னின்றும், தோன்றித்தமது இடதுகாலாலுதைக்க இமைப்பொழுதில் இயமன் உயிரீங்கினான். பின்னாப் பூமியில் மரணவத்தையினமையாற்பூதேவி சுமையாற்றாளாய்க் குறைவிரப்ப, அருட்பெருங்கடல் மீண்டும அவனை

யெழுப்பினா. மிருகணசி புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயரைச் சிர
ஞ்சீவியாகக்க காலனை யடக்கியகோலமே காலாந்தகமூர்த்தமெனப்
பெயாபெறும்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

“பூமனசிரங்கணடியந்தனகோவலபுரம்திகை
மாமனபறியலசலந்தரனிற்ருடிமாபமுலூ
காமனகொறுககையமனகடவூரிந்தக்காசினியிற
தேமனனுக்கொனறையுரிநிங்களுஞ்ருடிதனசேவகமே.”

பிரஹ்மசிரசசேதம திருக்கணடியூரிலும், அந்த காகரவதம் திரு
க்கோவலூரிலும், திரிபுரதகனம் திருவதிகையிலும், தக்ஷசமஹாரம்
திருப்பறியலூரிலும், ஜலந்தரவதம் திருவிறகுடியிலும், கஜாகரசம
ஹாரம் திருப்பமுலூரிலும், காமதகனம் திருக்கொறுகையூரிலும், கா
லசமஹாரம் திருக்கடவூரிலும் நிகழ்ந்தனவெனக் கூறப்பட்டிருப்ப
தால், இயமனையுதைத்தது திருக்கடவூரெனக்கூறுந்ரு முளா.

கந்தபுராணம்.

“மத்ததானமிககானமற்றிவன மைந்தனுயிவவவப
பதைத்தானெனனாவுனனிலெருண்டானபுதிமுன்றுஞ்
சுதைத்தானவாமசசேவடிதனனாறசிறிதுநதி
யுதைத்தானகூற்றனவினமுநிலபோனமன்னுநவீழ்ந்தான.”

காலாந்தகமூர்த்தமேநம்

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

முப்பத்தாறாவது

காமதகனமூர்த்தி.

சர்வாண்டகங்களையும் பெற்ற தாயாகிய உமாபிராட்டியார் பர்வதராஜன புத்திரியாகத் திருக்கோலவகொண்டு இமோற்கிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான சமகனாகிமுடிவர் கட்டாகக் கணப்பொழுது யோகத்திருந்தனா. அப்பொழுது அவனி மாக்கடரும் அமரருக்கும் அநேகபுகழ்களாயின. 'அாசனெவவழி யவவழியகருடி' எனறாறபோலும் 'அவணைசந்திடி லுலகைசந்திம' எனறாறபோலும், எம்பெருமான யோகத்திருத்தலால் எவவகைய ஜீவானமாகனும் ஞானத்திற்குடி நின்றன. அதுகண்ட அமரர்கள் 'அரவாபரண அனனையோடு கூடாது யோகத்தற்று முடிவர் போன் நிருத்தலின், எவரும் ஏகதிழையா இணக்கமின்றி இறை வர்போலவே யிருக்கின்றனா, பிரமன் சிருட்டியும் பிறழாதது. அத ஷுமனரிச ரூபனமனா னுனபுற்றுச சுவாகக்லோகத்தைத் துறத் தோம; எனசெய்வோம்' என்று, திருக்கலியைடைந்து எம்பெருமா ணைத் தரிசிக்கச் சமயமில்லை என்று திருநந்திதேவர் பணித்தமை யார் சிவததியானஞ்செய்த தவத்திருந்தனா. சிவபெருமான இந்தி ரால் கனவிற்குன்றி "வாசவ! வருந்தாதே; விராவில பார்ப்பதெய மணந்து புத்திரனொருவனால் உனகள் துயரையொழிப்போம்" என்று திருவாய்மலர்த்து மறைந்தருளினா.

சிவபெருமான் கெடுகளையோகத்திருத்தமையால்வாசவன்பல தேவருடன்போய்ப் பதமனுக்குட்கு, பிரமன் யாவராய்கூட்டிக்

கொண்டு விண்டுவைக்கண்டு விளம்ப, திருமால் “இறைவர் யோகம் நீங்கி இமாசலமன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியை மணந்து ஒரு மகனைப்பெறுமபடி மனமதினைவிடுக” என மறுமாறறங்கூற, மலரோன மதனை மனதிலினைக்க, கருப்புலிலி கணத்தில்வந்து கமலயோனியின் கழலவணங்கி “எனைச சிந்தித்ததென” என, “கண்ணுதல யோகு நீங்கிக் கவுரியை மணம்புரியுமபடி மலாககனை விடுக” எனககேட்ட மதனன் “சிவசிவசிவசிவ” என்று செவியைக் கரத்தாறப்பாத்திக்கொண்டு, எண்கணனை நோக்கி “இசையேன” என மறுக்க, சதாமுகன “தடுத்தாறச்சிப்பேன” எனசசாற்ற, அங்க சன செங்கைக்குவித்து திசைநோக்கி “உனசாபத்தானுயிரிழந்தொழிதலினும், பரமனமேற பாணப்பிரயோகஞ் செய்திறப்பது நலம்” எனக்கூறித் தனதுலகுசாரந்து, தனமனைவியாகிய ஓர்நீதிக்க, அவ வேந்திழையத தேற்றி, அமபறாதனுணிகட்டி, சுப்பிரயோகம் - விப்பிரயோகம்-சோகம்-மோகம் மரணமாகிய பஞ்சாவஸஸைதகையு முறையே உண்கிசெய்யும் தாமரை-மா-அசோகு-முல்லை - நீலமென னும் ஐந்தும்லாககனைகளும், கருப்புநாணபூட்டிய கருப்புலிலும் மாந்தளிராகிய வாளும, எக்காளமாகியருயிலும், முரசமாகிய கடலொலியும், மீனமாகிய கொடியும், சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிக ளாகிய குதிலாகளபூட்டிய தெனறலாகிய தேரினபேரில் இரதியுடனேறி, எண்ணிலலா மாதாசேனை புடைசூழத் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து பணிந்து, பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரினினு இரதியுடனிறங்கிமலயின்மேலேறி விலங்குபுளமுதலியவை மோகன்கொள்ள ததக்கவெவலிய பாணங்களைவிட, திருநந்திதேவர் சேற்றதால் அவை அந்தரத்திலேயேவெந்த கனறன. காமன நகதியெம்பிரான கழல்பணிந்து “சந்திதானத்தினுட்செல்ல விடைதரவேணமே” எனசசாற்ற, எம்பிரான் தமக்குமுனகட்டிசெய்தவகையே “மேற்புறவாயிலாற் செல்க” என்ற மேலோனைப்பணிந்து, கொம்பினையுடன் குடவாயிலாற பிரவேசித்துக் குழகன் யோகிருத்தல்கண்டு கண்கூசி நோடுங்கி மூர்

சசிதது வீழ்ந்தனன, மாதூஉபசரிததலால மூசசைதெளிந்தெழுந்த
மதனன மாய மனநதுணிந்து, கருப்புவிடலைவளைததுச கருப்பு காண
ஏறிடபுப பஞ்சபாணங்கனையும் பரமனபேரிநபிரயோகிததனன.

அமமலாககனை அமலரது அருமைத திருமேனியிறபட, ஐயா
நெறறிததிருவிழியைத் திறப்ப, மதனன நீறாயினன.

இரதி பலவகையாகப்புலமபி பெருமானைத் துதிக்க, உமபாநா
தா “உமையை மணந்தபின்னா உனகணவனைத்தருவோம்” எனப
அவள வணங்கி இமயமலையிலிருந்தனன. தானு சங்கரியின தவத
தைச சோதித்ததுச சததருஷிகளால மணமபேசித தேவியை மணந
தனா. அப்பொழுது இரதி அரணவேண்ட ஐயா உளத்திலெண்ணி
யவுடன் பண்டையவழிவுகொண்டு காமன பணிந்துநிற்க, எம்பெருமா
ன “இரதிக்குமடமும்உருவமாகவும், ஏனைய தேவமாதாடாகரு அருவ
மாகவுமிருந்து உனதுதொழிலைசெய்யக்கடவாய்” எனத் திருவாய
மலாந்தருளினா. கந்தாப்பனை யெரித்தமையாற காமதகனமூத்தி
யெனக் கடவுளுக்குப் பெயராத.

இராமாயணம்.

அஸரீர் கருத காம கரோதாதேலேஸவரேணவா
அநங்கஇதிவிகயாதஸததாபரபருகிராகவ

ಅಸರೀರೈಃ ಕರುತ ಕಾಮ ಕರೋತಾಢೇಲೇಸವರೇಣವಾ |

ಅನಂಗಇತಿವಿಕಯಾಢಸಢತಢಾಪರಪರುಕಿರಾಕವ |

ರாமಾಯಣம்.

கந்தபுராணம்.

“எரிபுனைநமதுனோககாலிறந்தகினனுடலநீறாய்
வினாவொடுபோயிறநதேவேண்டினளிரதியனனுட
குருவமாயிருத்தியேனையும்பரோடிம்பாககெலலா
மருவினையாகியுனநனரசியல்புரிதியெனறான”

காமதகனமூத்ததேநம .

37. ஸ்ரீஸ்ரீவடந்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறப்பலம்.

முப்பத்தேழாவது லகுளேசுவரமூர்த்தி.

இலகுளேசுவரா வரலாற்றினை விளக்குவதற்குமுன்னர் அவ
முழுதருளியிருக்கும் புவனத்தைக் கூறுதல் இன்றியமையாத தாத
வின், அவவுலகவளவைச் சிறிது கூறுகின்றேன அன்று எட்டுக்கொ
ண்டது திரிசுளூ, அது எட்டுக்கொண்டது இலீகை, அது எட்டுக்
கொண்டது பூகை, அது எட்டுக்கொண்டது யவை; அந்த யவை
குறுக்காக எட்டுக்கொண்டது மாளுருலம். அது இருபத்துநான்கு
கொண்டது முழம், அது நான்குகொண்டது வில்; அது இரண்டு
கொண்டது தண்டம், அது இரண்டாயிரங்கொண்டது குரோசம்;
அது இரண்டுகொண்டது கெவிபூதி, அககுரோசம் நான்குகொண்
டது யோசனை, அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிரிதிவி
தத்துவத்திலுள்ள வோரண்டத்தினை விரிவு, உயரமும் அவவளவின
தேயாகும்.

பிரிதிவிதத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. இதைக்
கடந்த அப்புத்ததுவம் பதினமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியு மேற்றவகொ
ண்டிருக்கும். அப்புத்ததுவத்தைப்பற்ற, தேயுமுதற் பிரதிருதியீறாக
அண்டங்கள் பதினமடங்குவிரிவு முயர்ச்சியு மிருந்திருக்கும். முன்
ணைய பிரதிருதியைப்பற்ற, இராகம் நூறுபாகம் விரிவுமுயர்ச்சியு மே
ற்றங்கொண்டிருக்கும். அவவிராகத்தைப்பற்ற, வித்யாததுவம் நூறு
மடங்குவிரிவுமுயர்ச்சியுவுகொண்டிருக்கும். அவவித்யையைப் பற்ற
பிபதிதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும்.

அந்நியநியைப்பற்ற, காலதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயாசெய்யுங்
கொண்டிருக்கும் முனையிலுந் காலத்தைப்பற்ற, காலதத்துவம் நூறு
மடங்கு பதினாயிரம் விரிவுமுயாசெய்யுங் கூடும் அதனமேல மாயை -
சுததவித்தை - ஈசரம் - சாதாக்யமமுதவித தத்துவங்கள் ஒன்றற
கொன்று முறையே கோடி - கோடியே பதினாயிரம் - இலக்ஷம்-இர
ண்டிலக்ஷம் - மூன்றிலக்ஷமுதவிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இங்ஙனமிருக்கு மண்டவிரிவில, பிரிதிவித தத்துவமாகிய ஈவா
ததிகலையின ஒருதடமில், தேவகாய விளங்காய பரப்பின துபோல ஆயி
ரகோடி யண்டமுண்டு அவை பொருளையமாய அருக்கா பதினாயிரா
உதயமாறாபோல, குகருடாண்டமபோலிருக்கிற அண்டகடாகப்
புறம்பே இந்நிரதிகருமுதவிய பத துததிககிணுமுள்ள நூறுபுலனத்தி
ணும நூறுபுலனத்திரும், அவர்கள் புலனத்திற்குமேல, காலாகினி
யுருத்திரா முதலியோர் புலனமாறும், அவற்றினமே விரண்டுகாக,
அக்கலையில நூறுமடங்கு புலனங்களுண்டு அவை — பத்திரகாளி -
விரபத்திர - திரிலோசன - விபஸ்காப - விவாஹ - ஸம்வாஹ-திரித
சேச - திரியக்ஷ - கணாதயக்ஷ - விபு சம்பு-தமஷ்டரீ - வஜ்ர - பணீ
ந்திர - உதம்போச - கிரஸன - மாருதாசன - குரோதன - அநாத-
விருஷதர - விருஷ - பவிப்பிரிய - பூதபால - ஜ்யேஷ்ட - சாவ -
கோச - வேதபாரக - ஞானபுக - சர்வஞ்ஞ - ஈச - விதயாதிப - பிர
காமத - பிரசாதக - சிரீதருக்கு - ரதாதருக்கு - லக்ஷமீதருக்கு ஐடா
தர - ஸௌமயதேஹ - தன்னிய - ரூபவான் - கிரீச - மேகவாஹந-
கபாததி - பஞ்சசிக - பஞ்சாநாதக - க்ஷயாந்தக - திக்ஷண - ருக்ஷம்-
வாபுலேக - லகு - சீகிர - ஸங்காத - மேகாத - ஜலாநாதக - திராக
பாரு - ஜயபத்திர - ஸ்வேத - மஹாபல - பாசஹஸத-அதிபல-பல -
தமஷ்டரீ-லோஹித - நாமரக - விருபாக்ஷ - ஊராதத்துவசேப - பயா
நக - க்ருராதருஷ்டி - விக் - ஊர்தரு - மாரண - கிருதி - தாமபதி -
தர்ம - விபேரத்தரு - ஸம்யோத்தரு - காதரு - விதாதரு - தாத்ரு -
ஹாம-மிருதய - யாமிய - க்ஷயாந்தக - பஸ்மாநாதக - பங்கு - தஹன-

ஜ்வலன - ஹாகாதக - பிங்கள - ஸுதாசன - அக்ஷிஞ்ச - திரித
சுதிப - பிராகி - சாஸதரு - அவயய - விபூதி - பிரமரதந - வஜ்ர
தேக புத்த-அஜ - கபாலீச - ரௌதிர - வைஷ்ணவ - பிராஹம-
ஹாடக - கூஷமாண்ட - காலாகினிமுதலிய மேற்கூறிய புலனங்
கள நூற்றெட்டனுள் முதல்கூறிய இரண்டுபுலனவகளுமபிரமாண
டத்தினமேவிற்கும அபையொழியப் பத்துபுலனவகள் பூமியின
மேலுயரலிருக்கும். அபையொழியப் பத்துபுலனவகள் பூமியின
அதோமுகத்திருக்கும் அபையொழியப் பத்துபுலனவகள் பூமியின
ஈசானத்திலிருக்கும் மற்றவை பூமியினவடக்கிலும், வாயுமூலியும்
மேற்கிலும், நீருத்தில்க்கிலும், தெற்கிலும், அக்கினித்தில்க்கிலும், கிழக்கி
லும் முறையே பப்பத்துபுலனவகளும, ஒழிந்த ஆறுபுலனமும் கா
லாகினி தத்துவத்திலு மிருக்கும். இவை முறையே கிவாதிகூலியி
லிருப்பனவாம்.

இதனமேற் பிரதிஷ்டாகூலியிலுள்ள - ஓளம் - கௌமார-
வைஷ்ணவ - பிராஹம - பைரவ - கிருத - ககிருத - வெனகிற பிர
கிருதியினுந் குணத்த துவத்தினுமிருக்கும் எட்டுப் புலனவகளுக்கும்,
பிராஹம - பிராஜேச - செளமய - ஜாதிர - காதாவ - யக்ஷ - ரா
க்ஷச - பைசாசமுதலிய புத்தித்த துவத்தி லிருக்கும் எட்டுப் புலனங்
களுக்கும், அக்ஷரத்த துவத்திலிருக்கும் ஸதுலேசவரபுலனத்திற்
கும், மனஸ்த்த துவத்திலிருக்கும் ஸ்தலேசவரபுலனத்திற்கும், ஞா
னோதிரியத்திலிருக்கும் ஸவருகாநபுலனத்திற்கும், கனமோதிரியத்
திலிருக்கும் காளஞ்சரபுலனத்திற்கும், மண்டலேசவர-மாகோட -
துவிரண்ட - சகலாண்டமுதலிய பூத்தனமாதநிரையிலிருக்கும் எட்
டீப் புலனவகளுக்கும், ஸவாணுக்ஷ - பத்திரகாண - கோகாண - மகா
லய - அவிமூத்த - ருத்திரகோடி-வஸ்திரபாதமுதலிய ஆகாயத்தத்
துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புலனவகளுக்கும், பீமேசவர-மகேந்திர-அட்
டஹாஸ - விமலேஸ்வர - கலைய - நாகலய - குருக்ஷேத்ர - கயமு

நவிய வாயுத்த துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புலனங்கட்கும், பைவ -
கேதார - மஹாகாள-மத்தியமேச ஆமராதக - ஜலபேச-ஸ்ரீசைல-
ஹரிசசந்திரமுதவிய தேஜஸத்த துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புலனங்கட-
கும், இடையில அப்புத்த துவத்தில் பாரபூதி-டிணடி முண்டி-ஆஷா-
ட-புஷ்கர-கையிச பிரபாச அமேஸ்வரபுலனங்களினமத்தத்தில
இலகுளேஸ்வரபுலனம் ஜோதிமயமுற்றதாயப்பிரகாசித்தகுகொண-
டிருக்கும். அதில அவொழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்தின் யோசனை
அநேககோடி-அவா திருமேனியின் பிரகாச யோசனை அநேக கோடி
சிவகாதணத்தின் யோசனை அநேககோடி-அவா வலப்புறம் மழு-குல-
மும், இடப்புறம் கலசமும் எடுத்த திருக்கரமுந்தாவதி அப்புலனத்தி-
லுள்ள ஆனமாககடகுப பாசனீகத்தின் பொருட்டு ஆணவாதி முமம-
லங்களைப்போகி, நறகதி அறுகிரகிகக ஆசாரியமூரத்தியாய வீற்றி-
ருப்பா. இத்தகைய பெருமைகொண்டு ஒவ்வொரு புலனத்தும் ஒவ-
்வொரு மூரத்தியாயெழுந்தருளியிருந்து ஆண்டுள்ள ஆனமாககளின்
பரிபாகத்திறகுத தக்கபடி யறுகிரகிபபதுபோலீண்டு எழுந்தருளி-
யிருக்குஞ் சிவபேதமே இலகுளேஸ்வரமூரத்தமெனப் பெயருறும்

காஞ்சிப்புராணம்.

“அடுத்தவருடனும்பரம்பொருளையனறேவிரவவொட்டாமல
தடுத்தமுக்கூற்றுயிருணாவைத்தகையுமவிசைசமுழுதிரிய
மடுத்தகருணைத்திருநோக்கினமானாகருக்குப்பொருளுரைப்ப
எடுத்தகரத்தானவீற்றிருக்குமிலகுளேசனற்றிருவுருவம்.”

இலகுளேஸ்வரமூரத்தயேகம ;

38. வைகாண்டீசுவரர்.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிறறமபலம்.

—
முப்பத்தெட்டாவது.
பைபாவமூர்த்தி.

அம்மராகள அஞ்சுததக்க அநதகனபோனற அந்தகன் என் னும் அசுரன கரியமேகமபோனற பெரிய உடலும், சுருண்டு நெரிந்து செந்நிறம் வாயநத தலைமயிரும், யானை துதிகளை யினைய கரங்களும், நீயைச்சொரியுஞ் செவ்வியகண்களும், பிறைச்சந்திரனபோனற வகர தந்தங்களும், கண்டோரதுகண்கூசத்தக்ககாட்சியுமுள்ளவன். அவன் சிவபெருமானை தியானித்து, பஞ்சாகினிமத்தியிற் பலகாலம் கடு நதலுஞ் செயதான். அவனது அன்பின முதிர்ச்சிக்கு அகமகிழ்ந்த அம்பிகைபாகா இடபாசுடராய இறைவியாருடன் காட்சியளித்து “யாது வரமவேண்டி, ஓதுக” என திருவாயமலாந்தருள், அசுரன் “அருளவள்ளலே! அரி அயனமுதலிய அம்மரங்களால் ஆவீசேரரா மையும், அகற்றவொண்ணாத ஆற்றலும், அடியேனுக்கு அருளவேண் டி” என வரமவேண்ட, பத்திவிலியிற் படுவோராகிய பரமபதி “அவ லாறே யாருக” என அவனுக்குப் பிரசாதித்து அந்தாதநானமாயினர்.

கந்தரங்குறுத்தகண்ணுதலளித்த இநதநலவரத்தால் எவ்வாறு மதியாது, அந்தயிலலாத அகநதைபெற்ற அந்தக்காரன், அம்புயத்த வணையும், ஐம்படைக் கிறையையும், மகபதி முதலிய வானவா ருமு வைபும், அநதரம் அலலல்பதேதி அமாசெயதுதுன்புறுத்திவந்தான். அதநியோனைச் செருசெயது செயித்தோர் தேவாகாரி லொருவரு மிலர். இவவசரண இடையரூது எய்தும் இடருக்கு என்செய்வோ மென்றேங்கி மனமினைத்தவானவர் மாள்மற்று மூலை முன் செல்ல

விடுத்தது, தாம் யாவருக்குமுமிப்பினைசென்று அந்தகனையனுதி, “அரசே! உன்னையன்றி உம்பரைப்பார்ப்போ உலகத்திலொருவருளரோ? இனி நீ பணித்தகட்டையைச் சிரமேற்கொண்டு நீ அறைந்தவண்ணமே தொழிலாற்றுவோம், எங்களைக் காக்கவேணமும்” எனக்கூறினா. அதுகேட்ட அந்தகாசுரன் தன்னு தலையையசைத்து, தடம்புயத்தை நோக்கி, புனமுறுவல புத்தது, கண்ணினையாற் பண்ணவர்களைப் பார்த்தது, “ஆகாயவாசிகளே! ஆபப்பரிக்கின்ற போசசெயலில் ஆண்கிண்கத்தை யினையவன் யானொருவனே, ஆகவின நீங்கள் இதுமுதவ நேரிழையாரா நிகரவழவுற்றிருங்கள், கண்களில் மைநீட்டி, சேடியாபோலச் சேலதரித்து, மாதாகடருரிய மணிபணி யணிந்து, வாழநாள கழிக்கக்கடவீ, அவ்வாறன்றி உங்களில் யாவராயினும் ஆடவ வழவாய என கணமுன் அகப்படின அன்றே யழிந்து பெயரொழிவீ; அதிதூரதேசத்திற் ககலுமின்” எனச்சொலவ, அந்தரா அந்தகன்பால அததையை உத்திரவுபெற்றதே சாலுமென்று அகமகிழ்ந்து நானற்று நவகைய ருருவேற்றனா.

வானவா வனிதையாவழிவமேற்றபின், மானமற்றவானமதித்து மவர்களை, அலலறப்பித்தது அந்தகனசெயதுக்கு ஆற்றவில்லாது ஸ்ரீமந்தாமலையை யடைந்து, மஹாதேவரைப் பணிந்து மால்-மலரோன் - மகபதிமுதலிய யாவரும் மாதாவழிவுடன் வணியணிந்தகையால் மலாகொண்டு சிவலிங்காசசனை யியற்றினா. அவ்வந்தரத்தோரது அனபின் மிருதிகு அகவகனி துளும்பிய அரவாபரணா அறவிடைபூந்து அனனையாருடன் காட்சிதந்தருளினா. அதுகண்ட அசுரதன் - அலரோன் - அயிராணிகளவனாதி யமராகள உள்ளத்திலாணந்த வெள்ளமுதித்து, “பரமபதியே! பாலியாசிய அந்தகன் பதித்திய பாடழிநருப்பதறிப்பாதவித்திருந்தோம்! பினொருதினத்தில் அன்னவற்பணிய, பண்ணவோ பாவையர்வழிவா யாவருமிருப்பின், இன்னல் செய்கிலெனென்றான்; அன்னது மேற்கொண் டரிவைய

ருருவமாகியும், அநாதரம அல்லல புரிசினறனை; ஆதலின அடியேங்
களுயாககிரமது அவனது உயிரையொழித்து, எவகளமுதுகிலெய்திய
புண்ணைப் போகசியருளவேணமே. அவ்வாறு தேவரீர் திருவுள்ள
யிரங்காலிதன யாககன துன்பக்கடலினின்று கலாயேறுத விக்ஷை
யாகும்” என நூ பலவகையாகப்பணிந்து துதித்தனர்.

சிவபெருமான தமமையாசித்ததேவாகடகுத் திருவருள்புரிய
ததிருவுள்ளவகொண்டு, “இமையவளோ! இனி நீங்கள் நண்ணிய பெ
ண்ணுருவுடனே இமயவலவியின தோழியாகளாகிய கணங்களோடு
வாழ்ந்திருங்கள். உங்களை எதிர்ப்பாடுகில ஓரிமைப்பொழுதில அவ
னாறல்பை பாற்றுகும், அஞ்சனயின்” என்றருளிச்செய்து அவாகடக
ருளுந் ததியிலிருந்தனர். அதனை யறியா அநாதகன அவ வானவரைப்
பண்டுபோற போசெய்தொறுககுமபடி வெள்ளமாகிய சேனையுடன்
மேலித துடிபுறத்தினன அவனதுபிறகுச்செய்த சேஷசயனன
முதலிய தேவாகள இமைப்பொழுதில மந்தரமலையை வகன்று தீநீக்
கயிலையகிரியையடைந்தது, திருச்சகந்தானத்தின திருவாயிலுட்பிர
வேசித்தது சிவத்தியானஞ்செய்து முகையிட்டனர். அருட்பெருங்க
டலாகிய அண்ணல தமமுன் நின்ற பைரவக்கடவுளுககுத் தேவர்
துயாதாகுமபடி அவவந்தகனது வலிமையும், அவனை யுயிர்போக்கும்
வழியையும், திருவாயமலார்த்தருளினார். இறைவரிசைத்தவற்றைச்
செவிசாததிய எடுத்து பைரவப்பெருமான கோபாகிர சித்தமுடைய
வராய வானபோலும் பறகையுடைய அநதகாரனது ஆவிலை யரு
நதுமபடி, நெருப்புப் பொறிகளைச்சொரிந்த கழல்கின்ற கண்களையு
டைய கணங்களோடுக கண்மொனறில் யுத்தசன்னததராய்ப் புறம்
போத்தனர்.

தேவாகராகடகுக் காலன்போன்றகடியோன், அண்ணல் வரு
வதுகண்டு, அனலிவ்வாச் சினங்கொண்டு, எண்ணியிருப்பவின்டு,
கையிலெடுத்த தன்மீடன் வலநிலையாகிந்தது சிறொருகையிடு

வாசேனையுஞ் செருவேறதன். அமரரும் அகரரும் அகந்தவகையாகப் போசெய்தனர். அதில அநதகன சேனைமுறிபட்டது. தண்டு - சக் கிரம - பிண்டி - பாலம் - வாள - பலலயம் - தோமரம் - ஈட்டிமுத விய எண்ணிலவர ஆயுதங்கள் பொடிபட்டன. மணபடு தூளி விண ணிடையுலவித தின்கரன தேநிற்சூட்டிய எழுபுரவிகண்களை மறைத தன், கடலெனச் சோரிநோபரவியது. திசைகள் மயங்கின, நகரத்திர ங்களுதிராதன, உலகமதிராதது. அண்டகடாகம்பிளந்தது. இவவாறு பைரவக்கடவுளும் அநதகனும் போரிடிகையில, அகரருருவாகிய வேள்வி செபிதத அமுதசஞ்சிவிரி மந்திரத்தால அகரச்சேனை ஒரு யிர்பெற்று மீணமெ றெருளிகொண்டு சமாசெய்யத்தலையெடுத்தது. அஃதுணாத சிவபெருமான் அவ்வெள்ளியை விழுங்கினா கண்ணு தல் விடுத்த வயிரவப்பெருமானது கணங்கள் கணமொன்றில அநத கன் சேனையை யழித்தன

உலகி லுள்ள உயிர்களெல்லாம் நடுங்க, ஊழிக்காலத்தி லுதி த்த சத்தசாகரம்போல இளைந்துவந்து, வடவாழகாக்கினியைச் சிந தும் வலியோளுகிய அநதகாகளை ஐயன் தமது அருமைத் திருக்கர த்தேறிய முததலையேவின முணியிறகுத்தி, மேலேறுகிக் கெடுத்த னர், பத்தாயிரகோடி வருடமளவும் இரத்தவெள்ள மொழுகியது. பிறகு பைரவக்கடவுள் அநதகளைக் கழுவேற்றியதுபோலச குலத்து டன் திருக்கரத்திறுங்கி, கருணாமூர்த்தியின் திருச்சங்கியடைந்த னர். அநதகன் அகரதை நீங்கி, அநதவகையாகத் துதி புரிந்தான்.

சோமருகியாக்கினிகளையே திரிநேத்திரங்கள்ளரவுடைய கய ள்சேரதி “யாது வேண்டும்” என அநதகளை வினாவு, அநதகன் “பூத கணங்கட்கு நாதஞகவேண்டும்” என வேண்டினன். கருண மூர்த்தியாதவின பெருமான அவனுக்கும் மணமீரங்கி, வயிரவக்கடவு ளது ரூரப்படைபினின் நிறக்கியருளி, பூதகணங்கட்கோர் தலைவ னாக சியமித்தருளினர். பரமன் கயிற்றி வகப்பட்ட பாதிக்கவன்

கக்கிலத்துடன் தரணிமேற்றேன்றிச் சுக்கிரன் எனப் பெயரெய்தி
 னன். தேவர்கள் தங்கடருந் துயாதொலித்து சேயிறைவடிவை
 யொழிந்த தமது புத்திரமித்திரருடன் சகலகருமம்பெற்று விழைந்
 தவகையே சிவராச்சனை முதலியன செய்து தத்தம்பதவியில் குறை
 வினறி வாழ்ந்திருந்தனர்.

இரணியாசுன குமாரனாகிய அநதகாசரனைச் சங்கரித்துத்
 தேவா துன்பகரம் எழுந்தருளிய அவசரம் பைரவமூர்த்தம் மெனப்
 பகரப்படும

உபதேசகாண்டம்.

“பத்தாயிரகோடியெனுமபருவகடக்க
 முததாராயயிறபடைகெண்டனனமொயத்தசோரி
 செயததாயுணவகியொழுகருநினைநீதி
 பொயத்தானையுணககின்னபூதநாதன்.

முதலிக்கனைநெறிவிழிககனனமூட்டிவென்ற
 குதலைக்கொடிபங்கனிதத்தெனிகொண்டிசென்றான
 விதலைப்படுவெந்திறந்தகவெயயினக்காக
 கதலிக்கொடியாமெனமுன்னிறகாட்டினாலு.

கைகாலிடைதுவருநலீவருகடற்கடுங்கா
 மைகானமணிகண்டினையந்தகனவாயவமுத்த
 செய்கானெடுமுச்சிகைச்சுறபடைநீக்கிகோகி
 யுய்காரணமேவெனவேயாகொதுரைத்தியென்றான்.

மாதுக்கொருபகனையவனவணங்கியைய
 பூகாக்கொருகாயகருகுதல்போற்றிநின்றே
 னீதக்கதெனப்பணியென்றுகிழ்த்தினைப்
 போதத்தலையனவற்காதுபுரிந்துநின்றான்.”

பைரவமூர்த்தயேநம:

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறுமபலம்.

முப்பத்தொன்பதாவது ஆபதோத்தாரணமூர்த்தி.

சாவமங்கள தேஜோமயமாயி சிவபெருமானே சகலஜீவான
மாககளுக்கும் ஆங்காவரு நோகத இடுககணகளைக் களைவாரனறி வே
றொருவா துணையாதற குரியவல்லா

பாஸரபுராணம்.

ராஜாதிராஜாஸாவேஷாமதரியமபகஸதரிபுராந்தக:
தஸபைவாமசராஸஸாவேபாஹமவிஷணவாதயாஸஸார.

சராசரபுராணம்.

ராஜாதிராஜாஸாவேஷாமதரியமபகஸதரிபுராந்தக:
தஸபைவாமசராஸஸாவேபாஹமவிஷணவாதயாஸஸார.

சராசரபுராணம்.

அத்தகைய அருளவழவாகிய அண்ணல அநந்தரம் அளவில்
லாத அமரர்கள தம்மை காற்புறமும் புடைகுழந்தது நிற்கவும், அம
ரா-சித்தா-அசுரா-தைத்தியர்-கருடா-கிரகரா - சிருதா-கிமபுருடா -
கந்தருவா-யக்ஷா-விஞ்சையா - பூதா-பைசாசா - அநதரா - முகேவா -
உரகா-ஆகாயவாகிகள் - போகபூமிய னொன்னும பதினெண்கணக
ளும், பரஞானம் அபரஞானமாகிய இருவகை மதககளையும் அருவி
யாறுபோற சொரியும் ஐந்த திருக்களங்களையும் பாணமுகததைபு மு
டைய விகாயகூடாத்தியும், அகராபயமொழித்துஅயிற்படையேகதிய
அமரர் சேனாபதியாகிய அறுமுகப்பெருமானும், அபிராமி - மாயே
ஸ்வரி - கௌமாரி - நாராயணி - வராகி - இந்திராணி - காளி பென்னும்

திருநாமங்களை யுடைய சத்தமாதாங்களும், சங்கு-சக்கிரம-கதை - கட்
கம் - கோதண்டமாயி பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய பத்மநாபனும்,
கமலாசனத்திருநதுஜீவானமாகையெல்லாஞ் சிருட்டிசெய்யும் பிர
மதேவனும், எண்ணிலலாத தெய்வநகையாகுமாமும், சூரியன் - சத்
திரன்-அங்காரகன்-புதன்-பிருஹஸ்பதி-சுகிரன்-சனி - இராசு-கே
துவென்னும் நவகிரகங்களும், முப்பான் மூன்றகோடி தேவாக
ளும், அக்ஷதியா-ஆங்கிரசா-கௌதமா-காசிபா-புலத்தியா - மார்க்க
ண்டேயா - வசிட்டராகிய சத்தருஷிகளும், நாரபத்தெண்ணூயிரவ
ரான முநிவர்களும், பக்கங்குலிற் குமபல குமபலாகக் கூடிப் பணிந்
து, தங்களுக்கு இடையூறு சம்பவித்ததகாலத்திற், திருவருட்சகாயம்
பெறக் கருதித் துதித்து நிற்கவும், நவரத்தினங்க ளிழைத்த பொற
சிங்காதனத்திற் சாவாடம்பர சம்பகநராய வீற்றிருந்தருளி, அம்மராக
ளாற கூறக்கேட்ட குறைகளைக் களைவா.

அவர்கள் விரும்பியவண்ணம் துயாதொலைக்கத் திருவுள்ளங்
கொண்டு மானுடச்சட்டை சாததி இரண்டு திருக்கரங்களோடு தண்ட
முறு கபாலமுமேற்று வீற்றிருப்பினும், அவ்வச் சமயங்கட கேற்ப
நானாவகையாய் திருவுருவங்கள் கொண்டு அவரவர்கள் அவாவிய
அடைவே இடிகண்களைநது இஷ்டசித்திகளைப் பெறுமபடி அதுக்கி
ரகஞ் செய்யாநிற்பா. அவரது பலவகைத் திருவுருவங்களையும் வினக்
குதற்கு முடியா.

திருநாவுக்கரசுவாமிகள் தேவாரம்.

“மைப்படிந்தகண்ணொருநதானுங்கச்சி
மயானத்தானவாசடையானமாசொன்றில்லா
னெப்புடையனலலனெருவனலல
னெருவனலலனெருவனலல
அப்படியும்நிறமுவவண்ணமு
மவனருளேகண்ணாகக் காணினல்லா
விப்படியினிகிறத்தனியவண்ணத்த
னியனிறைவனென்றெழுதிக்காட்டொனாதே.”

ஆம்முநிவர்முதலானார் ஆபத்துக்காலத்தில், தமது துயாகுறியாகிக், அவர்கள் துன்பத்தைத் தொலைத்துச் சகாயஞ்செய்யும்படி எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலமே ஆபதோத்தாரணமூத்த மெனக் கூறப்படுமே.

காஞ்சிப்புராணம்.

“கணங்குகலுழிமதக்கடவுள்கதிரவேறருரிசிலெழுமாதா
நிணங்கொழுகிரிபபடையேந்தனிலவெண்டோடமெலாபபுத்தே
ளணங்கருவக்கோணமுனிவராருழந்தணுக்கராகப்பொலந்தவிசி
னிணங்குமாவறசகாயனெனுயிறைமைபபெருமான நிருவுருவம்.”

ஆபதோத்தாரணமூத்தயேநம.

40. வடுகமூர்த்தி.

உ

சிவமயம்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பதாவது

வடுகமூர்த்தி.

சிவாச்சினைப்பலமுறை பெருவலியமைந்த துதித்துபினைபோன
மைந்தனாகிய முண்டாகரன் இளமைப்பருவத்திலேயே எம்பெருமா
ணோகதி, மழைநாளிலும் பணிநாளிலும் நீரிலிருந்தும், கோடைகா
லத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்றும், பஞ்சேந்தியங்கையொடுக்கி,
பசிதாக நித்தினையொழிந்து, பரம்பதியைக்கருதிப் பலகாலம் அருந்
தவகு செய்தனை முண்டாகரன்கண்ட டானந்திகருமபடி முக்கண்
பொருந்திய முழுமுத்தகடவுள், அரிபிரமாதியா இருபுறம் வரவும்,
தும்புருநாரத ரிசைபாடவும், பாப்பசிசமேதராயக்காள்கண்ட சதூ
ர்புஜ திரிநேத்திரங்களுடன் இடப்பவாகளுடராயக் காட்சித்தருளி
னா. அகரன் அதுகண்டு, அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு, தனது தவ
த்தை நிறுத்தி, சங்கரனைத் தேவியோடுதரிசித்து, சாஷ்டாகமமாக
நிலமிசைப் பலமுறை பணிந்து- பண்ணோசையாற்பாடி, பரவசனா
யக் கூததாழ்க் கைகட்டி நின்று “கருணாநீதியே! கலையேனாயும்
ஒரு பெருளாகக் கருதி, காட்சித்தருளினீர்” என்று மெய்யன
போடு துதித்தனன்.

அன்பாதுகிக்கு அகமமும் ஐயன் “வேண்டியவரம் யாது”
என வினாவ, “அததனே! அடியேன தேவாகாரி லொருவராலும்
தோல்வியடையாமலும், தேவரீராலன்றி ஒருவராலும் உயிரொழி
யாமலும், இருக்கத்தக்க வலியுதவவேண்டும்” என வேண்டினன்.
பெருமான் அவவாறே அதுக்கிரகஞ்செய்து அந்தாத்தானமாயினா,

முண்டாசுரன் அதிக வலியுற்றோனாய், முதலில் அ்சுரர்களைச் செய்து அவர்களைத் தனது சேனையாகக் கொண்டான். அதன்பின்னர் அமராவதிகரமடைந்து, ஆண்டு வசிக்ரும அநதரத்தவர்களைச் சிறைப்படுத்தி, இந்நிரோடு டெதிர்த்துச் செருசு செய்து, ஐராவதம் - அரம்பையா - சங்கநிதி-பதுமநிதி-காமதேனு - கற்பகத்தரு முதலிய கண்கவிலலாத வனங்களைக் கைப்பற்றி, தோலவியடைந்த அயிராணி கேள்வனைச் சிறைசெய்ய எத்தனித்தான். அந்தநிதி ஆகண்டலன் அமமுண்டனுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு கண்ணமொன்றிற் சதநியலோக்கு சாரந்து சதுமுகக்கடவுளைச் சரண்டைந்து அபயமபெற்றான்.

முண்டாசுரன் கோபமுண்டு, “முண்டகத்தவன் என்னிலும் வலியு? அவனை இப்பொழுதே அடக்குவேன்” என்று அநேகஞ் சேனையுடன் அமாககோலவகொண்டு வருகையில், ஆரணன் அன்னவர்களைமேறி ஆண்டு டெதிரடையக்கண்டு, அவனை வாகனத்துடன் மாயப்பெண்ணறு மாயை செய்துவருவதை நோக்கிய மலரோக் மனமவருநி யெதிர்த்தான். இசைத்தற கரிய புத்தம் எண்ணில காலம் இருவருக்கும் கிழந்தது. வேதாயா தவகையினும் முண்டனைச் சண்டையிற் சங்கரிக வலியற்றவனாய் மனாதேவரை மனத்திலிருத்தி வருத்தத்துடன் “மங்கை பாகனே! கங்கைவேணியாய்! கங்கையாகா! சங்கரா சிவா!” என ஓலமிட்டழுதான்.

உமபாகட்டத்திடையே உமாதேவியாருடன் திருவோலக்க கொண்டெழுந்தருளியிருக்கருகிவபெருமான் திசைமுகனமுறை யிடுதலைத் திருச்செவியிலேற்று வகெழுத்தினையப் பார்த்து “நீமுண்டகத்தவிசேனது துயரொழிய முண்டாசுர னுயிரை முடித்து வருதி” என ஆஞ்ஞாபித்தான். வடுகநாதர் வள்ளல கட்டளைப்படி வாயுவேகமாகச் சென்று மலரோனுக்குச் சேவைத்து, “வருந்தாதே” என்று தேற்றி மனத்துயர் போக்கி, முண்டாசுரன் சேனை

யை மாதநிளையானறில் மாயததனா முண்டன் கண்டு தனியாக்
கோபனகொண்டு சண்டைசெய்ய எதிராக, சிறிதுபொழுது அவன
தாறறலறியப பொருதனா இருவருக்கும் இணையிலலாச சமொயதி
யதால இமையவா இடுக்க னெயதி இறைவனாத துதித்தனா. வடுக
நாதபெருமான ஒருமாதநிளாபபொழுதிலமுண்டனை கெடுகளாய
ப பசியுறநேனுக்குப் பெருவிருந்திட்டாற்போல இயமன்வயிராறப
புசித்தத தேக்கெடுக்குமபடி அவனுயிரைச * சயமினி நகுக்கு
யாதநிளா யனுப்பினா. பிரமன் தயரொழிந்து வடுகமூத்ததியை
வணங்கினன. தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தனா வடுகா மனதக
ளிப்புடன் இந்நீரனை அமராவதிக்கே விடையளித்தது, திருக்கயிலை
யையடைந்து விடையூதிபால விண்ணப்பித்தனா.

பிரமன தனைத துன்புறத்திய முண்டாசுரனுக்கு அஞ்சி
முறையிட்டபொழுது, அவ வலரோனது கேணிகோளுக கிரங்கி
விடையூதி அவவிடுககணநாப்பானகருதி விடுத்த மூத்ததமே வடுக
மூத்ததமெனப் படும

வடுகமூத்ததயேகம்.

* சயமினி அல்லது சையமினி—இது யமனுலகத்தில் அவனாற்
கொளுக்கொன்றிருக்கப்பட்ட இராஜதானிககரம்.

உ.
சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

நாற்பத்தொன்றாவது கோத்திரபாலகமூர்த்தி.

—o—o—o—

ஆதிமத்தியாகதராகிராகிய சிவபெருமானே பலகோடி ஆன்மாக்களையும் பதுமனாகிப் படைத்தும், திருமாலாகி காததும், உருத்திரனாகிச் சங்கரித்தும், மகேச்சுரனாகி மறைத்தும், சதாசிவனாகி அறுகிரகித்தும், பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கும் இயற்றா நிற்பா. அத்தகைய அமலரது ஆணைவழித்தாய அகிலாண்டங்களும் விளங்கும். அவ்வண்டங்கட்கிடனாய்ச் சத்தசமுத்திரங்களுஞ் சிறுதிவலைபோல எறிதினற மூலமகாசமுத்திரமாகிய பெருமபுறக்கடலும், உலகத்தின் மத்தியில மெருமலையும் விளங்கும்

தனித்தனி இலட்சமயோசனை விஸ்தீரணமான நாவலந்தீவும உலாககடலும், அதனிரட்டிப்பு விரிவாகிய இறவித்தீவும கருப்பஞ் சாற்றுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விஸ்தாரமாகிய இலவுத்தீவும மறுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்புப்பரப்பாகிய ருசைத்தீவுமெய்க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விசாலமாகிய கிரவுஞ்சத்தீவும தயாககடலும், அதற்கிரட்டிப்பு அகலமாகிய சாகத்தீவும பாற்கடலும், அதற்கிரட்டிப் பளவாகிய புடகரத்தீவும சுத்தநீர்க்கடலும், பத்துக்கோடி விஸ்தீரணமான பொனமயமாகிய போகபூமியும், பதினாயிரக்கோடி யோசனை விஸ்தீரணமான சக்ரவாளினியும், கோடியே யிருபத்தேழிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமான பெருமபுறக்கடலும், கோடியோசனைவிரிவுள்ள இருளுலகமும், நாற்பத்தொன்பதிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமும் கோடியோசனை கனமுமான அண்டச்சுவரும் உடையது ஓரண்டம்.

(附: 2004 年 12 月)

41. சேஷநாபாலக முர்த்தி.

மேருமலைநடுவிருந்து அண்டசகலாவரையிலையோசனை
கள் ஐம்பதுகோடியாகக் கீழ்க்கிணையெலலை விரித்துக் கூறினோம்.
ஏனைய மூன்று கிணைகளும் இவ்வாறே விஸ்தீரண முடையன. அக்
லடும் நீளமும் உயரமும் தனித்தனி நூறுகோடியோசனை விசால
முள்ள இவ்வலகைய அண்ட உகீணொருழிகாலத்தில், மலையப்போல
அலைகள் தோன்றி, அண்டகடாகத்தை முட்டி, அண்டஅடுகருகளை
நிலைகுலையச் செய்து, உள்ளாச்சுழியால் அட்டபாவதங்கனையும் அட்
டதிககஜங்கனையுஞ் சாயத்து, பெரிய சகரவாளகிரியையும் மேரும
லையையும் மறையச் செய்து, 'ஈ'மூ பதினான குலகைகளிலுள்ள
பாவதங்களை வலாம் பாழ்படுத்தத்தக்க ஓர் பெருவெள்ளத்தோன்றி
யது. அதனால், செருவகாலத்தை ஆயுளாகக்கொண்ட அட்டமாநாகன
களும் நலகிரிகள்களும் தேவர்களும் இந்திரனமுதலியவெண்ணெக
சிறைவரும் கற்பகவீருக்கூழும் சூரியசோமாகிளியெனனும் முசுட
ரும் ஊர்வனநீர்வாழ்வன் பறப்பன் நாற்காலி தாவரம் மாதுடராகிய
எழுவகைத்தோற்றமு் மொழிந்து, சொல்லப்பட்ட பல பொருள்களு
மழிந்து, எல்லாவுயிர்களும் முறையே மாயையி் ஸொடுங்கி, அண்ட
முழுதும் அநாதகாரமயமாயிற்று அநேக்ககாலம் இவ்வாறகன்றது

சூதரிகன் பதுமையைச் சிறிதுகாலமிற்றுத்தி மீட்டி அந்நினை
யாடலிவக்க வெடுப்பானபோல, அருளவள்ளல அகிலத்தை அடை
வே சிருட்டிசெய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து, சரப்பாபரணமும் புலிய
தனும் மழுமானேந்திய திருக்கரங்களும் கடுககைத்தொடையும் கா
ளகண்டமும் கனலவிழிபும் கரந்து, கௌரியமமையாருடன் கலை
னெட்டெட்டையுங்கலைகளாயத்தான்கி, பிரணவமே தோணிவடிவாக
கிறக அதனமீ தாரோகணித்தனா நீங்கா நிலைய கிறைந்த பேரிரு
ள் எம்பெருமானது திருவிருப்பின்பழிவகியது அறமொன்றுதவிர
அந்நைத்து மழியுமென்று கூறும் ஆன்றோர் கருத்தினவண்ணம் எஞ்
சிசின் றணுணர் மகாதேவனைத் தோணிமேவ துணைவியாருடன்
வீற்றிருக்கக்கண்டு திருவடிகளைச் சேவித்துத் துதித்து, பவளம் மு

ததுமுதலியவற்றா னருசசித்து நீறக, அமலா அவவருணனுக்கு அரு ளசுரது அறுககிரகித்து, அவனளவிலிருக்க ஆளுஞாபித்து, திசைக காவனாரிறுவி, வெள்ளபபெருகைத தமது நடவலிழியால நொடி பபொழுதில விலக்கி, பண்டுபோற பலனாயும் படைத்து, அவரவா பதவியிலமாததி, அகிலலோகங்களையும் ஆதரித்து அமமையாருடன திருத்தோணியில வீற்றிருந்தனா.

சேஷத்திரம=பூயி, பாலகா=காப்பவா, —எனவேசேஷத்திர மாகிய உலகத்துக்கு னுழிகாலத்தில் உற்றதுனபத்தைத்தீர்த்து ரக்ஷி ததரு ளினமையால உமைகளவனுக்கு சேஷத்திரபாலகமூர்த்தி யெ னபதோர திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது.

சீகாழ்த்தலபுராணம்.

“விரிதிசைபுரப்பானெடடுவியனகணத்தலைவாகவேவிக
கிரிபுனாதண்டமேநதிகதேத்தீர்பாலனகி
புரிசடைமுதலவனருமுநதுபுறந்தருந்தோணிமேற்கொண
டரிப்படா துலகங்காகருமனனையோடிருந்தானெனதை.
கமலநாரணனெடுவருங்கடையினுமுதலவனாவா
னிமலனையனறிவேறுநிலையுநாயாரோயாகருக
தமரசாகரநீமோதததமுயிரசாமபினா
யமரொன்றுபாபாரனனோபெற்றியையறியாரனநே.”

சேஷத்திரபாலகமூர்த்தயேநம:

42 வீரபந்ராத்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்திரண்டாவது விரபத்திர மூர்த்தி.

காசிப்பீடமாவின் மனைவியராகிய திதி அதிதி யென்னுஞ்
சேயிழையா பெற்றதேவாகும் அசுராகும், தீராபகையாற் செ
ருச்செய்தல வழக்கமாதலின், முன்னொருகாலதில அவ்வாறடைந்த
அமரில, அமரர் வலியுற்றவாகளாய அயிராணிகேளவனைத் துணைகொ
ண்டு, அவுணர் சேனையை ஹதஞ்செய்ய, அவர்களில் ஸுலியோகஞய
ஆற்றாது புறமுதுகு காட்டியோடினா அகப்படடோர் கரம் சிரம
முதலிய உறுப்புகள் அறுபட்டு அவதியடைந்தனா. வருந்தி வலியிழ
ந்த தானவா, வானவரைச்செய்க்க வகையேதென்று மனங்குழம்பி
தமது குவருருவாகியகீர்பகவாலை யடைந்து, அவனது துணைமல
ரடியைப்பணிந்து, தமக்குற்ற துன்பத்தைச்சொல்லி, “எமது குழியு
முவதும் அடிமைகொண்டருநாதா ! இமையவா எங்கண் யிறைநட
போரி லலைத்தனா, அவர்கண் வெலவவல்ல வல்லமையுண்டாம் வகை
யை உபதேசித்தருளவேணும்” என்று பணிந்துவேண்ட, பாரக்
வன பச்சாததாபமுற்று “பண்ணவரைப் பதைக்கப்பண்ணுவேன் ; உ
தறவேண்டாம்” எனக்கூறித்தமமுன்னின்றநிருதனாததேற்றினன்

சூலகடங்கடா சங்கடத்தைச் சாலவுஞ்சிறுதித்தவெள்ளி வீ
மார்த்தாண்டன் எனனுந் தீரமுடைய ஒருவனே உம்பரைத் துண்ட
றுத்தத் தக்கவன் என்றுள்ளததி லுனனி, அனனோனையழைத்து
“அம்புயத்தவனை அகத்திலிருத்தி அருந்தவமாற்றி, அதிகவல்வபைய
யடைந்து அமரராயிடுத்தி” என்று, தவஞ்செய்யவேண்டிய முறை

மையையுஞ் சாற்றிவிடுததன்ன முநிவனது பதமுண்டகங்களைப்ப
 ணிநதுவிடைபெற்ற வீரமாததாண்டன மஃசசாரலையடைந்து ஓரி
 ருபபூமிமேற்பெருவிரலுன்றி நின்று பஞ்சாக்ஷினிமதநியிறபலகாலம
 பதுமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தன்ன. தவாக்ஷினி தேவருலகஞ்செ
 ன்று ஆண்டிள்ள அந்தரத்தவளாத தகித்தகால, துன்புற்ற சுமர இர
 ணியகருப்பனைத்தரிசித்து “வீரமாததாண்டன தேவரீனானோக்கிக
 கடுநதவம் புரிதயின், அந்தக்ஷினிச சுவாலையாய அடியேவங்களைத் துன
 புறுத்துகின்றது அதனை விலக்கியருளவேண்டும்” எனப் பிராத்தித்
 துகொண்டனர்.

பிரமதேவன் “அவவாறே யாருக்” எனத்தேவாகடருத் திரு
 வாயமாநது விடைதந்து, வீரமாததாண்டன தவசசாலகரு அம
 சவாஹனத் திவாநதுசோந்து, அவன் தவசசெயலாலினைத்து என
 புருவாயிருத்தல்கண்டு, இரக்கங்கொண்டு, கமண்டலநீரை மொண்டு,
 அவனமேற்புரோக்ஷிக்க, அதனால் அசுரன் பணிபோலாயின்ன வே
 தன் “வீரமாததாண்ட ! நின் தவசதிறகு வியந்தேன், இந்பபுலிகழ
 வெதிரவெனு முககாலததும் உன்னைப்போன்று தவமுஞ்றுவாரொ
 ருவருளரோ? விழைந்தனகூநின் வினாவிற்றருவேன்” என, அசுரன்
 “அண்ணலே ! திரிலோகத்திலும் என்னைச்செயிப்போ ரொருவரின்றி
 அரசாற்ற அவாவினேன், அவவகையவரம் வழங்கவேண்டும்” என
 யாசிக்க, கமலயோனி அவவாறே கடைநிதித்து அநதாததானமாயி
 ன்ன. அவவீரமாததாண்டன அலரோனளித்தவரத்தால் அகநதை
 புற்று, அளவிலாத அசுரச்சேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு அமாக்கோ
 லமாய அமராவதி நகரஞ்சாநதன்ன அந்தறிந்தஅயிராணிக்ளவன
 ஐராவத்ததிலேறி எதிராகக், இருவருக்கும் இடையறப்போ பலகா
 லம் நிகழ்ந்தது; கடைசியில் ஆகண்டலன் தோற்க, அவனை நகாகட
 கத்ததரத்தி இத்திரபட்டணத்திலேயே அரசுசெய்திருந்தன்ன, அவ
 வெற்றியால் மனத்திருபதியடையாமல் அடிக்கடி வந்தின்றுமுதலிய
 திக்ருப்பாலகணாத துன்புறுத்தியும், தேவமாதநாச சினைசெய்தும்,

பசுமநதைகளைக்கொன்றும், ருஷ்சிரோஷ்டாகள செய்யும் யாக கருமங்ளைச் சிதைத்தும், எண்ணிட லொத்தற்கரிய இடுக்கண புரிந்து வந்தனன

சுகலவகையிலுந் தங்களைச் சங்கடப்படுத்திய வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து அவனாலாகிய பாதைப்பொழிந்து உயிர்பிழைக்க, உம்பர்கள் ஒருங்குடடி, ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தவற்றை நாரதமுநீவராற கேள்வியுற்ற வீரமாததாண்டன சினைபிக்கொண்டு தேவர்களுையெல்லாரு செஞ்செய்து, பெருந்தயா விளைத்தனன. அது பொழுது அமரர்களுஞ்சியோட, வீரமாததாண்டன துரத்திக் கொண்டு பின்வர, தேவர்கள் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநாதிதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சுகந்தானத்தினுட பிரவேசித்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாகமமாக நமஸ்கரித்து, தமக்குற்றதுன்பத்தை முறையிட்டனா வானவா வழங்கியமாற்றத்தை, மனத்துட்கொண்ட மஹாதேவா “ அவனை யழிப்போம் , அஞ்சலி ” என்று அழைக்கரித்தது, வீரபத்திரரை விளித்து “ அவனையழித்தி ” என ஆஞ்ஞாபிக்க, ஆண்டவா அநுமதிப்படி அவ வீரபத்திரக்கடவுள் சிறிது சேனையை யுடனவரக்கொண்டு, தானவதானையைச் சடுதியிற்சங்கரித்து, வீரமாததாண்டனுடன் எதிர்த்தனா. அவனபலவகை மாயபுரிய, வளவல அதனை மாததினாபபொழுதில மாற்றி, அகனோடருமபோரா புரிந்து கடைசியில் வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து, தேவா துயரைத்தீர்த்தது, இவ்விராதிதேவர்களை அவரவா பதவியில் விடுத்தது, உல்கத்திலுள்ள உயிரகடஞ்சு ககவாழ்வளித்தது, வெள்ளிமலை யடைந்து தமது வெற்றிச்செயலைச் சிவபிரரணபால விண்ணப்பித்தனா.

தேவா துயா தீர்த்தது,அவாகடஞ்சு ககவாழ்வளிக்கவும், வீரமாததாண்டனைச் சங்கரிக்கவும்,சிவபுராணல் அனுப்பியகோலமே வீரபத்திரமூர்த்த மெனவிளம்பப்படும்.

வீரபத்திர மூர்த்தயே நம :

உ
சிவமயம்,
திருச்சிறமபலம்.

நாறபத்துமுன்றாவது அகோராஸ்தீரமூர்த்தி.

—o—o—o—

சிவபிரசாதத்தாற பல போகபாகியவகையும் பெற்று, தன
க்கொருவரு நிகரிலலா துதருக்குற சந்தத்தந்து எனபோன செலவச்
செருக்கால், தான அததலையேற்றினை யடைந்ததற்குக் காரணம்
சிவாசசனையென்பதை மறந்து மதியங்கி (தஷத்பிரசாபதியைப்
போலவே) தானோ வேளவியெய் வேடையுற்றவனாய், வானவா
இருடியா முதலானா வரவேண்டுமென வினித்து, மேருமலைச்சாரலில்
ஓ யாகஞ்செய்ய எததனித்து, பிரமதேவனைப்பார்த்து “நீ யாகஞ்
செயலிக” எனறன்ன. அருகிருந்த திருமாலவெருண்டு “மூக்கண்
ணான சேவடியில் விழிமுளரி பெய்தனனோ-சக்கரமு மலாததிருவுந்
தண்பபருஞ்செல் வமுமடைந்தேன - அக்கடவு ளுள்ளசிறிதுமடை
யாரேற மபத்ததி - லெக்கடவு டேவென்றாக கேமாபுற நிருக்கு
மால்” என்றும், பிரமதேவன் “யாகபுருஷனாகிய சிவபெருமான எழு
ந்தருளியிராத யாகம் இடையூறு படுமேயன்றி கிறைவேறுது” என்
றும், இதிரனமுதலிய இமையவா குழாமும் ஐஞ்சிய முனிவர்களும்
“இது தகாது ; சனையன்றி யாகஞ்செய்தல் நிஷபலம்” எனவுங்
கறித தடைசெய்தனர்.

அவ்வாறு அமரரும் முகிலரும் சாற்றக்கேட்ட சத்தத்தது சா
லவுங் கோபவகொண்டு, பறகணிகடித்து மீசைதுடிக்க, கண்களில்
செருப்புப்பொறிகள் கக்கினன். கமலாசனன இனி இவனால் யாது
நீங்கெய்துமோவென்று மனத்தினுள்ளி, ஒன்றுங் கடமாட்டாமல்
உடன்பட்டு, சங்கரனாரீங்கிய சகலதேவர்களையும் பல முகிலவாயும்

(க. சி. சி.)

43 கரகாஸ்தர் மூர்த்தி.

உடன்கொண்டு யாககாரியந் தொடங்கினன. இஃ திவ்வாற்றிருக்கையில், தரிஸோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவா சத்ததந்தது செய்யும் யாகசெய்யலை யறிந்து வினாந்து நடந்து வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து, திருநகறிதேவரது விடைபெற்றுத் திருச்சநிதானமுற்று, சிவபிரானைப் பலமுறை பணிந்து கைகூப்பி, தனது மகதியாழை யெடுத்தது, தயாநிதி களிக்கும்படி சாமந்தைமபாடினா. சிவபிரான் “நாரத முனிவரே! யாதுவிஷயம்” என ஒன்று மறியாப்போன்று வினாவு, நாரதர் “சாவஜகத சந்தரமுற்ற சமபு! கேவரினாயினறிச சத்ததந்தது செய்கின்ற யாகத்தை யழித்தலவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்து, சிவாறுகைஞ் பெற்றுத் தமது வீருப்பின்படி சென்றனா.

சிவபெருமான மண்டலத்தைத் தேராகவும், உலகத்தைச் சக்கரமாகவும், அகநிணிபகவானை விலலாகவும், சந்திரனை நானாகவும், வருணனைப் பாணமாகவும் வைத்து, குமாரக்கடவுளைத் தோச சாரதியாக நியமித்து, யுத்தக்கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்து, அருகிருந்த வீரபத்திரனா நோக்கி “நீ அக கொடியோனையும் அவன் யாகத்தை யும் அழித்து வருக” என்று ஆளுஞ்செய்ய, வீரபத்திரர் அகோர ரூபமுற்று அளவிலலாப் பூதசேனைகள் புடைசூழ்ந்து வர இரதாரூடராய முருகப்பெருமான தேனாச செலுத்த மேருமலைச் சாரலை யடைந்தனா, அது சங்கதி யறிந்த இரதிரன் -பழமன்-பஞ்சாயுதன் முதலானோ பதைபதைத்து நார பக்கத்திலும் ஓடத்தலைப்பட்டனா. பெருமான கணங்கள் கணக்கிலலாத தேவா முனிவா முதலானா முடித்து, இரதிரன் பிரமன் முதலிய இமையலாகையுஞ் சந்திர சூரியலாயும் பற்றிக் கொணாந்து முன்னிறுத்த, அவர்களைத் தமது திருவுள்ளத்திற கிளையந்தவண்ணந் தண்டஞ்செய்து, கையிலேந்திய வருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அந்த யாகத்தை யழித்தனா. சந்தநீதி சாலவுஞ் சினந்து சமாக்கோலமுற்றெனாவர, அவனை அகோரஸ்திர மொன்றினால் ஹதஞ் செய்தனா. முனிவர் வெருண டோடினர். இறந்த இமையவர் மனைவிமார் “எம்பிரானே சரணம்;

எங்கடரு மாங்கலயப பிச்சை யருளக” எனப் பிரார்த்தித்தனா. பெருமான கருணைகூர்ந்து திருவுள்ள மிரங்கினா அதனால, அவர்கள் அவ்வாறே உயிர்ப்பெய்திச் சாவடாங்கமாகப் பணிந்து தத்தம் பதவி சாரந்து வாழ்ந்தனா ஏனைய தேவர்களையும் செல்வவிடுத்த, தமது சேனாவெள்ளத் துடன் திருக்கயிலையை யடைந்து சிவபிரானிடமவண்ணப்பித்த வீற்றிருந்தனா

அகோராஸ்தரமொன்றினூ சத்ததந்தவைச்சங்கரித்து அவனமகத்தை யு மாயத்தமையால, பெருமான அகோராஸ்தரமூர்த்தியெனப் பெயரடைந்தனா

“தக்கனைப்போ லோரவேளவி தானசெய்யத் தேவொலலா
மிக்கவவி யுண்ணவந்த வேலையின்கண—அக்கணமே
விண்டமே தேராக மேதினியே வணடிவெனக
கொண்டிழுகும் வாயு குரகதமாய—மணமே
அனலே சிலையாக வம்புலியே நாண்ப
புனலே யசெரமாப பூட்டி—சினவடிவேல
சேனாதி பதிதானே தோகடவிச் செல்வவெதிர
வானோகன கண்டு மருண்டோட—வானாத
இந்திரனை மாலயனை யீராறு சூரியனாச
சந்திரனை மாதவனாத தாககியே—வெந்திறலசோ
அந்த மகமு மடாந்து வருஞ்சத்த
தந்தவையு மாயத்த தகைபோற்றி” —என்றா பிறரும.

அகோராஸ்தரமூர்த்ததயேநம.

20 0 300000 000

44 நாயன்மூர்த்த மாதரி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்,

நாற்பத்துநான்காவது

தகையஜ்ஞஹதமூர்த்தி.

சு கலலோகங்கனையுட பெற்ற தாயாகிய சங்கரிபா லா லீலா மாத்நினாய தககணபுதலவியாகத் திருவவதாரஞ்செய்தனா சிவ பெருமான தேவியானா மணந்த மறைந்தருள, அன்னையா பண்டு போலத் தவச்செயலிலிருந்து இறைவரால வெள்ளியங்கிரியுற்று வீற நிருத்தனா, *அதனை அவகமமையாரது தோழியறிதிலா சொல்லக் கேட்ட தககண மிகக் கோபமுற்று விடையூதியை மதியாதிருந்த னன.அமரா அஃதறிந்து “நககினைமதியாத தககண தனது தலையை யிழத்தல் சரதம்; அவன பணித்த வகையி லொழுதும் பண்ணவரா கிய யாமும் அவனுட னழியவரும்” என்று ஒருவகுஉடித் தககமா புரியைச் சாரந்து, அவனுக்குத் தகக புத்திமதிக்கி யறைய, அவன “ஆலா அதற்கென செய்வது” என, தேவர்கள் “திருக்கயிலையை யடைந்து சிவபிரானாயுந் தேவியானாயுஞ் சேவித்தவருக்” என, அவ னதற் கினங்கி, அவ வந்தரத்தவனா அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு வெள்ளிமலையையடைந்து முனவாயிவிற்புக்ககண்டகணநாதா சிலர் “கண்ணுதலை மதியாத கையோனே! உள செல்லா தொழி” என்று கடிந்து தடுத்தனா. தகூன அதனால் வருத்தித் தகூணம் திரும்பித் தனது நகரமடைந்து தனனைச் சங்கரனபா லனுப்பிய உம் பருக்கு ஆனருற்ற விசேஷத்தையுனாதது, “இமையவோ! இன்றைய முதல் ஈசனை மதியாதிருங்கள்” என, எல்லோரு மியைய,அநதரத் தவனாத தமது வீருப்பினபடி யேக விடையளித்து விடுத்தனன்.

* வித்தாரம் கௌரீலீலாசமர்வித்ததினகிழ் க்ணடுகொளக.

பிரமன ஓர் வேளவிசெய்ய வுத்தேசித்து தன் னேவலசெய்ய
புக தனயனா நோக்கி, தீருமால் முதலிய தேவர்களை அழைத்துக்
கொண்பவரும்படி யனுப்பி, தக்கன முன் சாற்றியது நிரூபித்த தா
ன்றகதினு மிறக்கவென்று திட்டங்கொண்டு, திருக்கயிலையங்கிரியைய
டைந்து, தீருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சநகிதானத்தினுட
சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பணிந்து இருக்காமுன் குவித்
து “எம்பெருமானே! யான் செய்யும் யாகத்திற்குத் தேவரீர் எழுக
தருள்வேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, நம்பா “நம முருவான
நந்தியை விடுப்போம்” என்றருள், பதுமன் பணிந்து சென்று, தக்
கனுக்குஞ் சொல்லித் தன்னது மனோவநீரகரமடைந்து, யாகஞ்செய
யத்தொடங்கினான் திருமால் முதலிய தேவர்கள் தக்கனுடன் யாக
சாலை சார்ந்தனர். திருநந்திதேவர் சிவானுஞ்ஞயின்படி தூறுகோடி
பூதங்கள் புடைசூழ யாகசாலையை பெய்தினா பிரமன் பார்த்தெழு
ந்து நமஸ்கரித்து ஆதனத்தமாத்தினன். தக்கன் அதுகண்டு யாவ
ரழைத்தனொன்று கருதி அமசவர்களை நோக்கி “நீ யாகஞ் செய
வதைச் சிவனுக்குச் செப்பினை, அவனு லனுப்பிய நத்தியைப் பணி
ந்து நமமுன்னிருத்தினை, பிதா வாதவின உன்னை வெட்டாது விடு
த்தேன்; பித்தனாகிய சிவன் அவிரப்பாகங் கொள்ளுதற்குரியனோ?
இதுகாறும் அறியாக்கள் செய்துவந்த வழக்கத்தை விலக்குக. விஷ்ணு
வே உயர்ந்தவா. அவருக்கு அவியைமுன்னே அளித்து, பிறகு ஏனை
யோருக்குத் தவுக” எனக் கூறினன். திருநந்திதேவர் சேறங்கொ
ண்டு தக்கன் முகத்தைப்பார்த்து “மூடரி பரமபதியைநீந்ததாய்;
நனைபன்றி யாகஞ்செய்வோர் தலையறுக” என்றும், “எம்பிறை
வனை யிகழ்ந்த உனது தலையொழிக, சிவநீரைசெய்யும் கினனோடு
சேர்ந்த தேவர்கள் தியோனாகிய சூரபன்மனாலுதுன்புறுக” என்றும்,
சாபமிட்டு, அவவிடமவிட்டுப் பூதக்கணங்களுடன், மாதபாக்காகிய
ஆகிராதனிடம் வெள்ளிமலை சென்று விண்ணப்பித்து வீற்றிருந்த
னர். நந்தியெம்பெருமான ஈனம் சாபத்திற் கஞ்சி. யாவரும் யாக
ஞ்செய்யா தொழிந்தனர்.

அவ்வாற்றிருக்கையில், தக்கன ஓயாகஞ்செய்ய நீனைத் த விசீ
க்வகன்மனால, கனகைக்கனாயில ஆயிரங்கோடியோசனை யகலமும்
யிக வுநதமுமான ஓர் யாகசாலை நிருமிக்கச்செய்து, சிவ னுதாக்கீ
நோகதி “சிவபிரானை நீவதிய தேவாக்களையெல்லாம் அழைத்துவாரு
ககன” என அனுப்ப, அவர்கள் கூற, அமரர்கள் யாவரும் ஆண்ட
டைநதனா நிருமால் - திசைமுகன - தேவேந்திரன முதலிய யாவ
ரும் அவகிருககையில், சாங்கனைச்செயித்துள்ள தீர்த்திழிவநீ வநத
னா. அவரது வருகையைக் கண்ட தக்கன தனக்கஞ்சி வநதனொ
னக் கருதி, “மாதவோ! வருக” என்று ஓர் ஆதனமளித்த தமாததி
ன்ன. முநிவா “எனனை யழைத்த தென்னகாரணம்?” என, தாக்ஷா
யணியையச் சமகரன வதுவைசெய்தபின் நிகழ்த்தன கூறி, “எனனை
இகழ்ந்த ஈசனுக்கு அளிகரும் அவிப்பாகத்தை மாற்ற ஓர் யாகம்
ஆற்றவேண்டுமாதலின், உமமை யழைத்தோம்” என உரைப்ப, தநீ
சிமுநிவா “சங்கரனே ஐக்கீசன அவ்வெம்பெருமானை விரோதித்து
யாகஞ்செய்யேயல்” என, தக்கன பலவகையாக விருவி ஆக்ஷேபி
க்க, “முநிவா அவவினாககட கேற்ப விடைகூறினா. அரிவைக்கு
அாததசீரமளித்த அரனே அனைவாக்கு முயான்த கடவுளாயிருக்கி
னு மிருக்க. அவனுக்கு யான அவிப்பாகக கொடேன. ஒன்று
முனாயாமற போக.” என, தநீசிமுநிவா கடுக்கோபங் கொண்டு
“இறைவனையின்றி வியற்றும் யாகம் இமைப்பி லொழியக்கடவது.
உன் தலையறக்கடவது. உன்னோடருகரும் உம்பா உயிரொழியக்கட
வா” என்றுசுபித்த, “முநிவாக்களே! உகன்குலத்தினியறகைவிலகி,
அரணையும் அடியாரையும் விபுதி உருத்திராகததையும் ஒழித்து
மோட்சமடையாமற்பிறந்துபிறந்திர்க்கக்கடவீ” என்று சாபமிட்டு,
பல முநிவா புடைகுழ்ந்துவரத் தம் திருககை சாங்கது சிவத்தியான
த்திருந்தனா. அதன்பிறகு, தக்கன அநதணருக் கன்னமிட்டு ஆடை

* இதன் விபரம் விரிவு கருதி விடுத்தால், நியாயபுரணம் தநீசி
புத்தரப்படலத்திற் கண்டுகொள்ளுவோம். **MAHAMAHO PADHANA**
... 115 SWAMINATHA IYER LIBRARY.
... 10045-41.

பொன முதலியன அபரிமிதமாக வளித்து யாகத்தை ஆரம்பித்தன.

ஆதனையறிந்த நாரதமுநீவர் திருக்கமீ லமலையை யடைந்த சிவபிரானைப் பணிகுறிக்க, பரமன “உலகத்தி லென்ன விசேடம பகாக” என, முநீவா “சங்கரா! தககன பல தேவருடன யாகஞ் செய்கின்றன” என விண்ணப்பித்தனா உமா தேவியார் உடனே எழுந்த உம்பாநாதனைப் பணிந்து “எம்பெருமானே! எதை யியற்றும் வேளவியைக் காண வேட்கையுற்றேன்” என, விமலா விடையளித் தனுப்ப, ஓர் விமானமேறிச் சிவசேடியருடன பிதாவினபாற் செல்ல, தககனகண்டு சற்றும் உபசாரம் செய்யாம லிகழ்ந்து “இப்போதே போக” என்று ஈசனையும் நிந்தித்தனன. கௌரி கடுகுகோ பங்கொண்டு கயிலையங்கிரியை யடைந்து கருணாமூர்த்தியைப் பணிந்து “தககன யாகத்தை யழித்தருளவேண்டும்” என்று விளம்பினா. முன்னோன அதனை முடிக்கமுன்னியவளவில, நிமலரது நெற்றி விழியினின்றும் ஆயிராதிருமுகங்களும் இரண்டாயிரந் திருக்கரங்களும் கொண்டு வீரபத்திரர் திருவவதாரஞ்செய்தனா அப்பொழுது அமமையாரது அளவிலலாச சினத்தால் ஓராயிரஞ் சிரமும், ஈராயிரங் கரமுங் கொண்டு உகிரமராகாளியுதித்து வீரபத்திராபககலிற் தேவியாய வீற்றிருந்தனள.

வீரபத்திரா விரைவுடன சிவபிரானையுந்தேவியையும்பணிகுறி “அடியேனுகு யாத கட்டளை” என்றறைய, நம்பா “நமமை மதியாத தக்கன யாகசாலைக்குப்போய் அலிப்பாகங்களேன், கொடுத்தாற் பெற்றுவா; தடுத்தால் அவன் தலையை யறுத்து ஆண்டெனோர் ஆலியை யகற்றி அவ யாகத்தை யழித்துவிடு, யாமும் வருவோம்” என ஆஜ்ஞாபிக்க, வீரபத்திரா விடைபெற்று, தமது திருமேனியில்தோன்றிய பூதப்படையும் காவியும் உடனவர, உலகமதிரவும், கவாசத்தாற் கடல்கள் கிடைத்துவகவும், பேரிறைச்சலால் திக்குகள் செவிபெடவும், கமையாற்றாது ஆதிசேடன் முடி குலுங்கவும்,

நடையா லெழுந்த தூளி சத்தசமுத்திரங்கையுந் தூரத்துச் சூரிய
வொளியை மறைக்கவும், தக்கன யாகசாலையை யடைந்து பூதசே
னையை அதன் வாயிலிலும் மதிப்புறத்திலும் காவலாக நிறுவி, காளி
யுடன் யாகசாலையுட பிரவேசித்து, யாகஞ்செய்வது கண்டு, நெருப்பு
பொறி பறக்க விழித்து, இடிபோற் காச்சித்து, வெற்றிப்பொருங்கிய
ஊதுகொம்பினை நாத்தஞ்செய்தனா அவ வோசையால் ஆண்டுள
ளோர் செவிடுற்று, அவரது சொருபக்காட்சியாற் கண்கலக்கவகொ
ண்டு மூச்சித்து விழுந்தனர்

தக்கன வீரபத்திரக்கடவுளைப்பார்த்து “இங்கு வந்த காரண
மென்ன” என, வீரபத்திரா ‘சங்கரன்னுப்ப இவ்வனம் வந்தனன்,
அன்னோன் அவியப்பாகத்தை யெனமுன் னளிக்க” என, ஆவிவழ
ங்க நிறகும் தக்கன “அவிவழங்கேன்” என்றனன், அதுகேட்ட
அண்ணல் ஆண்டோன் அமரனா நோக்கி “உம்பாகாள! உங்கள் சம
மதம் யாது?” என வினா, அவர்கள் ஊமைகள்போல ஒன்றுமுறா
யாதிருந்தனர், உடனே உங்கீரமூர்த்தி உலகம் நடுங்க நகைத்துத்
தண்டாயுத்ததாற் சாரங்கனை யடித்தனா, மாதவன் அதனால் மரண
வஸதைக்குச் சமானமாக மதியயவசி வீழ்ந்தனன், பிரமனைத் தலை
குலுங்கும்படி குட்டினா அவனும் அவனிமேல் அவசமாயினன்,
சக்திரன் கண்டு ஐரோவென நெழ்ந்தோட அவனுடல் தேயும்படி
காலினாலே தேயத்தனா, தேவர்கள் பலரையும் துன்புறுத்தினா.

வீரபத்திராவலால் வெளியேறின பூதகணங்கள் அவ்வெம்
பிரானது கட்டளை யேற்று, மதிலையிடித்துக்கொண்டு, போரொன்ப
புலக களிப்புற்று, சூரியவொளியும் பின்னிடச் சிரித்து, யாகசாலை
யிறிப்பூட்டி, யூபஸ்தம்பங்களை யொடித்து, சிலதேவர்களைத் தின்று,
சில முகீவர்களை மென்று, அமரா சிலரை அண்டமுகி சேரப் பந்
தடித்து, அட்டினைசகளிற் செல்ல அநேகரை விசி, சத்தமேகங்களை
யும் பிழிந்து தாக்க தணித்து, தம்பங்களிற் கட்டிய யாகப்பக்கங்களைக்
கட்டவிழ்த்துவிட்டு, இயக்கா - கிருரா முதலானா நா மூக்கு-விழி

கரம-சிரம - முழந்தாள முதலியவற்றைச் சேதித்துப் பல கொடு தொழில் புரிந்தனா. இதுகண்ட யஜ்ஞன் இனியாவதில்லை யென்று கலையுருக்கொண்டு காலாற காலபோற படரக்கண்ட வீரபத்திரா அக கலையினை கொம்பை முரித்து அம்பொன்றினால் ஆருயிர்மாயத்த னா. பூதா "நாத! அச்சதன ஒருவனை எமைத்தடுக்கின்றனன்" என, சிங்கவேறுபோன்ற வீரபத்திரா "எவருள்ளன், எவருள்ளன்" என்று சென்று, மங்குலபோல வடிவமைந்த மாயனைக் கண்டு, "நெ டியோய! கொடியோய! கொன்றை வேணியன் குளாகழலமீது ஆயிரங்கமலத்தால அருச்சனை புரிகையில, அன்னதி லொன்றினை ஐயன் மறைப்ப, அம்பக மிடந்தப்பி அன்னவனருளாற சுதரிசனம் பெற்றதை எதனால் மறந்தனை? யாகபுருஷனாகிய நீ தக்கனைக் காத் துச் செருசெய்வையோ? உயி ரிழப்பையோ? உளாகக்' என, தாமோதரன் "தக்கனைக் காப்பேன் சமாசெயக்" என்று கருடன் பேரி லேறினான். அழற்கண் வந்த அண்ணல் அதுகண்டு அண்டகோ ளகையும் அப்பாலுள்ள அண்டமும் மேருமலையும் சகரவாள்கிரியும் வெடிபடவும், எண்ணிசையுஞ் செவிபிடவும், மேகவண்ணனுக்கு ஓ ரிடிபோல தோன்றவும், கையிலிருந்த வெற்றிச்சங்கத்தை வாயவை தனுதிப் போர தொடங்கினா. இருவரும் பெருஞ்சமாசெய்தனா. கடைசியிற் கருடன் சிறகுகளை வெட்டி, கையிற் பிடித்த வில்லை முரித்து, ஏனைய ஆயுதங்களுக்கும் இமைப்பிற் சங்கரித்து, மாயனை மூச்சுசுப்பித்திப் பூமியில விழ்செய்தனா மூச்சுச் தெளிந்தெ ழுந்த முருந்தன் கையி லிருந்த சக்கிரத்தைச் செலுத்த, ஐயன் அதனைப்பற்றி அயிறைனன். விண்டு வாள்கொண்டு முனவர, உகிர மூர்த்தி உதகாரஞ் செய்தனா. திருமால் சித்தங்கலங்கிச் சித்திரம் போற செய்வ தொன்று மிலலாது கிலமிசை வீழ்ந்து கிடந்தனர். [அவா இச் சமரில் ஏனைய தேவர்கள் தண்டிக்கப்படாற போல, தனது உயிரையும் போக்கினதாக வடநாற் பிரமாணங்களால் விள க்குகின்றது. அவற்றுட் சிலவற்றை யினை தெளித்திருக்கின்றேன்.]

அதுபொழுது அமரரினானேகா மரிந்தோரும் மதியங்கிணே
ருமாய் மகசூலையில் வீழ்ந்துகிடந்தனா. தக்கன் வெருண்டு தன்
டாயுதம் தாங்கிவர, வீரபத்திரா அவன் தலையை யரிந்து யாகஞ்
ததிவிட்டு ஓமாகினிக் கூட்டினா; பலதேவர்களை யுங் கண்டு அவர்க
ளில், இந்திரனைத் தண்டாலெறிந்து மூச்சையாகி, அகினியின்
அஸ்தத்தை யறுத்து, அண்டமுக டதிரும்படி வீராட்டகாசஞ்செ
யது இயமனை இருகரங்களாற்பற்றிப் பிழிந்து அவனது வெற்றுடலை
நாற்றிசையிலும் வீசி, அவனது மேதியின் கொம்பை முரித்து வீழ்
ததி, நிருதியின் தோளை யரிந்து, வருணன் உந்தியை வாளினாற்றோ
ண்டி, வாயுவை உசுவாசத்தால் வருத்திப் பறத்தி, கோபத்துடன்
குபேரன் தோளைக் கச்சினாற் கட்டி, பூடா வென்னும் பரிதியைப்
போடாவென்று பலவூதித்து, பகன் எனனும் பகலோனது அம்
பக மகழ்ந்து, அரியமா வென்னும் ஆதவன் றோளை யரிந்து, சமீபித்த
தக்ஷபுத்திரா பதினமரை வானாற் சேதித்து, வசுக்க ளென்மனையும்
மருத்துவனாயும் வாயவழி சோரி வழியப் புடைத்து, பல தூலகளைக்
கற்றும் பரமசிவனே பரம்பொருளென்றனராது அப்பொருளமால்
வன்று மாலகொண் டென வானோ பலனாயும் வதைத்தனா

தக்கன் தலையிழந்துகேட்ட அவன் பிரதானபத்தினி வேத
வல்லி பாங்கியா சிலருடன் ஆற கடைந்தள்ள அவள் வருவதுக
ண்ட காளியம்மை அவளது காதின் யறுத்துத் தலையிற்போட்டு,
தக்கனது மற்ற மனைவிமா தலைகளை யறுத்துப் பந்தாடி, நாமகள்
நிருமகள் நாசியை யரிந்து, இந்திராணியின் இணைமுலை களைந்து,
அதிதியினது அதரத்தை அரிந் தெறிந்து, அகினிதேவன் மனைவி
யாகிய சுவாகாதேவியின்வலமுகமும் இடத்தனமும் நகத்தாற் கிள்ளி,
ஏனைய மாதரது செவி-நா-முகஞ்-முலை-முதலியவற்றைக் கொய்து
துன்புறுத்தினள்.

வீரபத்திரர் வெருளிமீக்கொள ஆகாயத்தில் அசரீரி “கோபத்
தணிக” எனக் கூறக் கேட்ட உக்கிரா சிறிது சினங்குறைந்தனர்.

சிவபெருமான உமாதேவியாருடன் இடபாருடராய ஆண்டு காட்சி யளித்தனா வீரபத்திரமூர்த்தியும் காளிகாதேவியும் அவ் விருவா முன்கென்று பணிந்தனா. உலகமாதாவாகிய உமாபிராட்டியா அவ யாகசாலை முற்றும் தேவா-அரம்பையா-மூரீவா-மூரீமாதா - தக்ஷவம் சத்தாமுசலானாது பிளோதவகனவீழ்ந்துகிடக்கக்கண்டு மனம்பொரு து“ எம்பெருமானே ! இவர்கள் யாவரும் இவ வேழையென் பொரு டழிந்ததோ பாதலின், இவர்களை யெழுப்பியருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, கருணாமூர்த்தி களிகூர்தவராய வீரபத்திரராலேயே அவர்களை யெழுப்பி உயிர்த்தருளினா. இமைப்பி லுயிர்பெற்ற இந்நி னாகேளவன்-எண்கண்ணன்-இமையவா-இருடியா-யாவரும் இமயவ லவியாருடன் இடபாருடராய ஆகாயத்திற் சேவைத்தந ஐக்கீர்த்து திருவடிகளை நிலமிசைப் பலமுறை வீழ்ந்து பணிந்து பரவிப்பயந்து நிற்க, பரமகாருணயமூர்த்தி “ அஞ்சாதீர்கள் ” என்று திருவாய்மல ராதருளித் தேற்றினா பதுமன் தன் தனய னாகிய தக்கனைக் காணு து பதைத்து, பகவானைப் பணிந்து “ கொடியோனாகிய தக்ஷனையும் எழுப்பிக் கொடுக்கவேண்டும்” என்றிரப்ப, சிவ கடாக்கூத்தினால் வீரபத்திரா தக்கன் சரீரத்தினமேல் ஆடுத தலையை யமைத்து “எழுக” என, அவனும எழுந்து உளம் நாணி அச்சமுற்று விமலனா நமஸ்கரிக்க “வெருவேல்” என்று அருளசெய்து, விடைபூசி வீர பத்திராருடன் வெள்ளிமலையடைந்து அவருக்கோ ருலகனித்து விடு த்தனா. பிறகு தக்ஷன் பிரமன் சாற்றிய புத்திமதியைக் கேட்டுச் சிவராசனசெய்து சிவகணங்கடருத் தலைவனுயினன்

சிவபிரானைப் பகைத்துச் செய்த தக்ஷயாந்ததைச் சங்கரிக் கெழுந்தருளிய மூர்த்தமாதலின் தக்ஷயஜ்ஞஹதமூர்த்தமெனப்பபும்.

ஏததேவஸபையோகாதரு காஹவாஸனூயஸய இதயாதிததுராத கி: - விஷ்ணுவாதயோவிஷ்ணொ. ஸிர பரத்பிரதயது-ததுமப்பாத- யஜ்ஞொமுகஸதஸமைஸசிரொ யதபரமகய - வஜ்ஜஸநீயுததுரா க்சி:ப்ரக்ருதயாமநந்தி-விஷ்ணொ ஸிர பரதிஷ்ணிதம்.—ஸ்ருதிகள்,

லிங்க புராணம்.

பபாதசததாபூமெளவிஸுஜஞ புருஷோத்தம - புருத்தாய
தஹுதுஸகரமுதயமயஸபரபு - வயஷ்டுபததீநாதமாகொண்ண
வஸதஸுஸிசு - உதிஷ்டுடெஜ்ஜுமிதஸதேநபாஷாணஇவநிஸசல -
தரிபிஸசகாஷிசஸ்தேநதவிதாபூதவைபரபோாதது - ஸாரங்ககோ
டிபரஸுகாசசசிசசெதஸுபிர பரபு - ததக்ஷணு தபததபூமயாஹிரஸ்
தஸயதராதல - வாயுநாபொரித - சைவகராணஜெநிநாகிநா - பர
விவேஸகக்ஷணுதேவததாஹயாஹவநீயக - ஸாரங்ககோடிபரஸுகா
சசகேஸவஸயமஹாதம - ஹிரஸிசசெதயரமாஸவீரபதரோமஹா
பல - யஜஞஸமஹிரஸஸசேததாபூஷ்ணுததவிநாஸக.

ஜடாதரஹரிதருஷ்டவாகரோதாதாரககலோசனம-தஸ்மாத
தெஸாதபகரமயகுபஜ்ஜாதாதாஹிதஸதித , வாமதபுராணம்.

ஸந்திபர்வம்.

நஸவாகலபயதபாகமதக்ஷோருதரஸயபாரத - ததஸ்ஸதேவீ
வசகாததக்ஷயஜ்ஜுமபாதரவத - ஸஸாஜஸுலலகரோதெநபரஜவலந்
தமமுஹா முஹா - தசஞலமபஸமஸாதகருதவாதக்ஷயஜ்ஜுஸவிந்
தரம ஆவயோஸஸஹஸகசசபதாயாஸரமமதிகாத - வேகநஹதா
பாதாபதநாராயணோபிச - ததஸதததேஜ்ஜஸபஜ்ஜுஷ்டா:கேஸாநா
ராயணஸ - பபுஷா முஜ்வாணுஸதுததோஹமுஜகேஸவாக - அ
தயபரப்ருதிஸ்நீவதஸ ஸுலாங்கோமேபவதயயம.

சகோணாதெதுவததேண ஸவிராடபரபூருஷ - மருகருபே
ணதாவதவிஹிரஸகததாகரோத - வாயுஸம்நிதை.

அதேவஸம்யோகாநு காஸவாஸுர்யஸ்யாமிதஸுராது: | வி
பூரதீஸிஷ்டா கி:ஸ்ரஹிஷ்டு | கஸம்ஸஸாத | யஜ்ஜுஷ்டு
பூஷ்ணுபிஷ்டு: | காஸஸம்யுதஸுராது:ஸ்ரக்யுமஸம் | ஷ்டு:
ர:ஸ்ரஹிஷ்டு:—சுபி

உ
செவமயம்.
திருச்சிற்றமபலம்.

நாற்பத்தைந்தாவது. கிராதமூர்த்தி.

துவாபரயுகத்திலே பாண்டுபுத்திரா சகுனியின் மாயச்சூதி
 ாடுகரங்களைத் தமது ஞாநியாகிய துர்யோதனனுக்குத் தோற்
 னவியுடனவனமடைநது வாழ்ந்திருந்தனா. பிதாமகனுடையவே
 ாட்சமூர்த்தி அங்கெழுந்தருள்கண்ணி பஞ்சவரும் பாஞ்சாலியும்
 அவரது பாததாமனையைப் பணிந்து தாம் படுப்பாட்டின குறைகூ
 யினா. முநிவா அவாகடகு அநேக அரசுத்திகளையும், நான் முதலிய
 ிபரரசர்களுள் காலவிததியாசத்தினுற கஷ்டப்படடனொன்ப பல
 ிவசரிதன்களையுட்கறி, அவாகள மனததைத் திடப்படுத்தி, செவெ
 தமான நோக்கித் திருக்கயிலாயகிரிச்சாரலிற் பெருநதவஞ்செய்து
 அவரது அறுக்கிரகத்தை யடையுங்கள் ” எனறருளிச்செய்து, தவ
 ியற்றுதற்கு முகூடத்தமுகூறித் தமதிசசையினபடி சென்றனர்.

அமுமுடிபுகவா ஆஜ்ஞாபித்தவண்ணம் கருக்கனன் சடை
 மடியும் மரவுரியுந் தரித்தது, அம்பரூத்தானியும் வில்லுந் தோளிற்
 ட்டி, வெள்ளிமலையின் மேற்புற மடைநது, அது பர்வதராஜபுத்தி
 யாராக உமையமமையா திருவவதாரஞ்செய்த புண்ணியஜெத்தி
 மென்று பணிந்தெழுநது, முததழல வளாக்கும் முநிவர்பாதங்களை
 மடிமேற் கொண்டு, இயக்கா விச்சாதரர் சாரணர் முதலானுரைக்
 ண்டி, சிங்கம-புலி-யாண-கரடி முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும்
 ிரண்பத்தை யகன்று, எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் புண்ணியவடி
 யைய மலையை எண்ணி, இதயதாமனையில் இறைவரை யிருத்தி,
 செவாகமங்களிற் கூறியவகையே திருவெண்ணீற்றினைத் தேக

முழுவதும் சண்ணித்து, அக்கமலை யணிந்து தவக்கோலங்கொண்
தாளொன்றினால் கின்று, மறொரு காலை மடித்து நின்ற காலை
தொடையி ஸ்நி, இருகரதையுஞ் சிரத்தின்மேற் சோத்துத லு
கறி, இருவழியிலும் இடையறுது நீததன்" யொழுக், மனததைப்
புறஞ்செல்லா தொடுகிற மறாதேவனைச்செதித்த அடவதவத் தமாத
தனை.

அவனது தவநெய்யாயி இத்தின் தனதனமன தனஞ்சயன
செய்யுந் தவநெய்ச் சோதிக்குமாய் அமரபை ஊவகி முதலியவ
தேவதானிகளையெயினன் அகளை சதகறிருகின் விருப்பினப
கூணமொன்றில் ஆமடயாட, ஸ்நலங்கிருதபாக், பரிமளமிரு
மலா குடி, பறகுன்ன தமஞ்செய்யம் பாணசாய்யயாடி, பலனை
வினும் தமதுகூத்தபு ஸ்நப்பபடானமயா ஸோடி, பகராதனை,
தேடி, நடவத் விருத்த தவகளை பயன்பெற்றிலயென் றுணையாடி
தமது பதிவிறகடிகளா மகப்பதி தனதுமைநன்னது ஸ்நதயின் வ
மைக்குககவித்தது, சங்கிற்ற சென்று சயவிபசாய்யைக கண்டு சி
தோஷித்தது, சாறுகசெனித்த மனவிருப்ப மறித்து "பங்கைபாக
ருவா, வரகளை பல தருவா" என்று ஊககமுண்டாகித் தன
ககிற்றுச்சென்றான்

இஃ திவ்வாறிருக்க, சில சேடியரால் அநுக்களன் செய்
அருத்தவததை யறிந்த அம்பிகை அானிட மறுகி "அண்ணகே
அருத்தவயியறம அஞ்சன்னகருளபுரியகெணமே" எனக உ,
அரன் "தவயியறறு மிகனைக கொலலுமடடி திவனாதி கயோ
னன் தனதுவனப ஸ்நக கரணியெயினன், அஹம் பனறிகடிவா
இவச்சலமடைகது சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; ஆ
வின் அவன் மீட்டியைகடெழக் கெடுதிபுரியுமுன், அததானகனை
சங்கரிக்ககெணமே" என்று திருவாயமலர்த்தருளி, திருவாதிதே
வை வினித்து "கரம் பனறிகெட்டையாடகென்றதவின, கன
ஸும் நீயும் கனமொன்றில் அதற்கேற்ற உருக்கொனக" என

நாபித்து, தாமும் வேடுவ வடிவு தாங்கினா. உமாதேவியாரும் அத
ரகேற்ப ஓவேடுவசெய்யியாதி, குமாரகடவுளைக் குழந்தையாகிக்
கக்கொண்டு பெருமான பின்புத்தனா, வேதங்கள் நான்கும் வேட்
மடவாய்க ளாயின கணங்கள் வேடுவராயின.

ஈசன் இடமகையாக யாவனாயுங் கூட்டிக்கொண்டு விலலை
ளத்து விஸ்து திசை வுக்கையில், மூகாகரணப்பெருமுழக்கத்துடன் அ
சகனனை விகி தகோழனை அகோர தவத்திருநத சருகுபுண்ணு
செய்யுந் கவேதவாகனன் ஆரப்பரித்துவரும் பன்னியைப்பார்த்து,
ஐவே தவதில் யழிபுமென நஞ்சி, விலலைவிடத்து நானேறறி
கிர மொன்றை அதன் முகத்தில இலக்குவைத்து விடுத்தான்.
வேடுவவுந்கொண்டு சேனாயிருடன் வராகத்தைத் துரத்திவந்த
மீமலா விலைசை காட்டி அமப்பொன்றை அதன் பின்புறம் எய்த
ஈர. அபவிண்டமபுந்ரும பாய்தன. மூகாகரணவிய ஏனம் கிலத்
தெனமேல வீழ்ந்து மூசையை இறத்தது வேடுவவடிவுகொண்ட
வேடுவங்கள் தவஞ்செய்யுந் தனஞ்செய்யைச் சமீபித்து "தவசியே!
பெருமெய்த பிருகத்தைப் பிறனெருவ மெய்யலாமோ" எனப்
பாரைகொண்டனா.

வேடுவவுருகொண்ட சிவபிரானும், தவசியாயிருந்த தனஞ்
யனும், பல கியாயங்களைப்பெரி ஒருவரோடொருவா சபதஞ்செய்து
கொண்டு பெருஞ்சமா செய்தனா. கடவுள் தனஞ்செய்து காண்ட
ததின் கண்ணுறத்தனா அதனால் அருசுகண் காணமடைந்து
புவேடாதலைவன் தன்மேல காணுறத் விலலாலடித்தான். அவர்
வலியாபியாதலின் அவவடி கவாககமத்திய பாதலமென்னுந் திரி
வாகத்தினுள்ள தேவா மாதா முதலிய கலலாருக்கும்பட்டது

“விண்ணிறைவானவரிவாரடிபடாதவா

விரிஞ்சனரீயேமுதலிஞோ

மண்ணிறைவானவரிவாரடிபடாதவா

மனுக்கள்முதலோகனதவக்

கண்ணிறுறைநாகர்க்கணிலாடிபடாதவர்கள்
கடசெவிமபெனமுதலோ
கொண்கிறபவயோனியிலுமயாடிபடாதன
விருகுதுழியிருகுதுழியரோ,

வேதமடியுண்டனவிரிந்தபவவாகம
விதவகனடியுண்டனவொளாம
பூதமடியுண்டனவிநாழிகைமுதற்புகலசெய
பொழுதொடுசலிபிலபொருளின
பேதமடியுண்டனபிறப்பிலியிறப்பிலி
பிறவகலரசனனமகனா
நாதனமலனசமரவேடவடிவனகொடு
கரணவையடியுண்டபொழுதே."

அருகணனடித்த அடியால் வேடாபதி வெருளிகொண்டா
பொலச சிறிதுநேரம் மல்யுத்தத் செய்து மகவான னைந்தனது வ
னனமைய யறிந்தனா அவன் அவ்வறப்புவதை யகற்றமபடி தே
வாகனம் இவ்விரனும் தோத்திரஞ் செய்தனா, கருணாமூர்த்தியாகிய
கண்ணுதல் உமாபிராட்டியாராடன சகலதேவர்களும் புடைருழுக கா
ட்சி யளித்தருளினா, பற்குண பலவகையாகப் பரமபதியைத் துதி
த்தனன, சிவபிரான் அவனைத்தேற்றி "மூகாகரனும் உன்னுயிர
பேராவண்ணம் வேடுவனாக வேடமுற்று வந்தேன, வேண்டிய வரம்
யாது" என வினாவு, சுவியசாசி "சனகரா ! தேவரீர் பெயர்கொண்ட
அஸ்திரமொன்று நிருவருள் செய்யவேணும்" என விண்ணப்பிக்க,
இறைவர் அவ்வாதே பாகபதாஸ்திரம் தக்கிரித்து "பாரதப்போரில்
செய்முதுக" என ஆரோவந்தித்து அத்தாத்தான மாயினா,

அருகணன தவஞ்செய்கையில், அவனைக் கொன்றும்படி து
ரயோதனனும் வித்தேத மூகாகரனைச் சங்கிரிக வேடுவ வடிவெற்றச்
சென்றமைபால், சிவபிரான் பிராதமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

பிராதமூர்த்தபேரம்:

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்தாறாவது குருமூர்த்தி.

ஆளுடையவழிகளென்னும் சிறப்புப்பெருமற மணிவரசகர்
பாண்டி. நாட்டில் நீரவள நிலவளமிருந்த திருவாதவூரில் ஆமாதநில
வேதியாருலத்தில, திருவவதாரஞ்செய்து தாழையாரால் திருவாத
வூரீ என்னும் பிள்ளைதிருநாமம் பெற்று வேதாகமமுதலிய கலைக
ளிற நோசசியடைந் திருக்கையில், மதுரையில் அரசபுரித்துவரும்
அரிமாததனபாண்டியன் இவரது பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்றுத்
தம்பல வருவித்த ஆதலிலேனோகி அமைச்சரிமையுந் தேவன்னவன்
பிரமராயன் என்னும் பட்டமுந் கொடுத்தும் சிறப்போடு வைத்திரு
த்தன. அமைச்சாபெருமான இருமனப்பெண்ணிப்போலும் அரச
காரியத்தத் தொழிலும் ஆளுடையார் திருவடக்கண்களே அறிவுமாக
வொழுங்கிருக்கையில், சீழ்க்கடற்றறையிற குதினா கொளரும்படி
அரசனேவ, அளவறப் பொருளோடுகு சென்றனா.

பரிபக்குவமுற ஆனமாக்கடகுத் திருவருளபுரியும்ஆளுடை
யார் இவரது சத்திலிபாதத்து உத்தமத்தலைமையிலேனோகி மாறுடத்
திருவுருவேற்றத் திருவாதி முகிலனவன மாணுகராயச் சூழ்ந்
தவா, தீதப்பெருந்நுறையிற குருமூர்த்தத்தொன் டெழுந்தருளி
வாதவூரையா வரவுனோகியிருத்தனா. இவாசென்று அத்திருப்பதி
பெய்கை யுட்க, அன்பும் ஆராமையும் தலைமீது, என்னுடையான்
இவருற்றாரோ என்னும் கருத்தோடு சென்று, ஆசிரிய பெருந்
தையைக் கருவிகளென்கை களித்தருகக் கனல் வசனொழுது
உரை குழற உடல் கையப் பரவின; பாடின; ஆனந்தக்கந்தா

முனா பரவசராய அசைவறதச சிந்திபொழுது கையேற்றிநுத்
 “எம்பெருமானே! இவ்வுடல் பொருள் ஆவி மூன்றனைபுக நிருவுள்
 ளம்பறது” என்ற குறைவாகத் குணக்குறையனவனா, எம்பெரு
 மாள் நிருவருனோக களித்து, அஸ்த மஸ்தக சையோகஞ் செய்து,
 அமையத் தடவித் திருவழகுடடி அனபூட்டி அறிவின மயமாகி
 ஐத்தெழுத்துணமை யசைவற உபதேசித்தருளினா; அதனால் அமை
 சசாபெருமானும் அமுதராயினா. ஆசிரியநாயகத் தருட்சாத்திரியில
 அன்புருவப்பெருந்தகையா அளவளாவலி, அடியார்கூட்டத் திவாகரத்
 த்கடவின மூத்தி அமுதமு தலவகாரத் தமிழகுட, பதநிபிச்சைவே
 ணமும் பரமபதி பவளவாய் நிற்த்து, தமது அருமைத் திருவாகால
 ‘மாணிக்கவாசக! இவ்விருக்க’ என்றனுகிரித்ததுத் தமமாணுகக
 ருத்”த்துடன் அந்நாததானமாயினா.

சிவநேயமுற்ற மாணுககா திலகராகிய மணிவாசகா மனமுருகி
 வருத்திப் பிரிகாற்றாதவராய உயிரீங்கக்கருதி, அஃதெம்பெருமான
 தென றமுதிக் கட்டளை கட்டவாறு, அங்கேயேயிருந்துகொண்டு, அவ
 ருடன் வாத பரிசனங்களை நோக்கி “ஆடித்திவகன்ற புரவிகள் வரு
 மென்று புரவலறருக உறுக” எனப் பணித்தனுப்பி, தாம்கொண்டு
 வாத அரிமாததன் னருமபொருள் முழுதும் ஆண்டவருக்கும் அடிய
 வருகரு மமைவத் ஆவய முதலிய நிருப்பணியில விக்யோகஞ் செய்தி
 ருக்கனர், பரிசனா சொல்லக்கேட்ட அரசன் அவ்வாறு ஆடித்
 திவக ளகனறும் அராவங்கள் வராமையால் அமைச்சர் வாழ்வுக்
 கோலவிலிபெய், அவரும் உடையார் சாத்திரித் சென்று அரசோடு
 வறிவித்த சிற்க “ஆவணிமூலத்திற் பரித்திரன் வருமென்று ஒளி
 விடுக்க” எனப் பெருமான அசரீரியாயக் கூறினா. ச்ரீமனதுடை
 யார் கட்டளைப்படி அவ்வாறே ஒர் நிருமுகம் வரைத் தனுப்பினர்.
 மணிவாசகர்துயில்கையில் எம்பெருமான தோன்றி “புரவிகள் பின்
 வருகும்; நீ மூன்செங்க” எனப் பணித்தமையிற், அமைச்சர் பெரு
 மான் ஆளுடையார் சாத்திரிப்பணித் தவிடைகொண்டு மதுரைவய

யடைந்து ஆலவாயுடையாரை வணங்கி, அரச னவைக்களத் துற்று அகமலரச்செயது, சோமகந்தரரைப் பணிந்து இருக்கை யடைத்து திருவருளுக்கிவீருந்தனா.

பரிபகருவமுற்றிருந்த மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவா சிவபிரானாதலால் அப்பெருமானுக்குக் குருமூர்தியெனப் பதோர் பெயர் வங்குணைந்து.

கவனிப்பு—குருமூர்த்தம்-அஸ்வாருடம் எனனும் இரண்டு சரி திரவங்களும், மாணிக்கவாசகர் சரிதமேயாதலாலும், அவை முறையே ஒன்றன்பின் னொன்றாக அடுத்த வருவதாலும், அவர் பிரபாவ தைதாண்டு முடிதநிலை. எஃசிய சரிதையை அடுத்ததுள்ள அஸ்வாருடத்தினைவிட்காளக இவ்வாதே அஸ்வாருடத்தின் முற்பட்ட சரிதத்தை இதருருமூர்த்தமெனவும் கொள்க.

குருமூர்த்தமேநம்

மகாமகோபாத்ராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடைபட்டது, சென்னை-20.

உ

செய்யம்.

திருச்செறமபலம்.

—

நாற்பத்தேழாவது

அசுவாருட மூர்த்தி.

மரீனிகைசோத மணிவாசகருப பந்துவாகமும், கட்டிமா
 வீரர் காரு வகையாக மதிஉறக கருதி, அரசகாரியத்திற செந்துள்
 ளாராவிருத்தலின், மன்னனாக குறுதியும் உறவினருக உணருகோ
 துமாக விருத்திலீனொனத தமக்குத் தோன்றியவழியெல்லாஞ் சொல்
 லக்கேட்டு “எமக்கு பாதுவரினுமவருக, எம்பெருமானை மறவேன்.
 ஊழாயிவ நீவினை வினைத்தாவ விலக்கற்பாலா ருளரோ?” எனக்கே
 ட்டகனறனர், அரசன அமைச்சா நாயகரை வருவித்து “குறினை
 கள்வத்திலவே” என, “இன்னும் மூன்றுதினத்தில இவ்வினாவரும்”
 எனப் புலவ, அப்போதும் குறினைக்கட்டடம் உராமை கண்டு கொற்
 தவன் சினத்துதண்டலாளரார்பவகையாகத் துன்புறுத்திசென்ற
 வீருத்தினன், மணிவாசகா தம துடதுவிரகட ரூபியராயிவ கரமபி
 னையப் பலகைப் பாமாண்களாற் தறிசெய்ய, அடியார்பாடலாக கக
 மகிழும் ஆர்த்தக்கடலாயிவ ஆலவாயுடைபா அல ரிகேகண்களைபத்
 திருவுள்ளக்கொண்டு, திருத்திதேவா முதலிய செவனத்தலைவா
 களை விளித்து “பாணடியனுக்குப் பரிமா செலுத்தவேண்டுதலின்
 வளத்தினுள்ள நீகினைப் பற்றிவந்துபடுகனாக்கி அவற்றைடத்து
 ன்சேவகாராக நீகை குருக்கொள்ள வேணமே” என்று கட்டினாயிட,
 அவர்கள் அவ்வாறே செதப்படுத்திப் பலகையாயிவ ஆடைமுதலி
 யவற்றிற் வேறுபாடுற்ற செந்த வடிவேற்றனர்.

தொண்டர்களது தன்பன் விளபுஞ்சோதி சூரியாயிவ செ
 பிரான் தரு மார்த்த காமமோஷ மென்னும் கற்புவுடையத்தம்

25- கங்காதரமूर्த்தி

களே நான்கு கால்கள் - ஞானகாண்ட கருமகாண்டங்களே இரு செவிகள்-பர அபர ஐணாசசியே விழிகள் - விநிமுகம்-நிஷேதவால-தந்திரங்கள் புறவணி-சபதகோடி. மந்திரங்கள் சதவகைமாலை- ருரிய சந்திரா பாதம் வைகறியிடங்கள்-தாரகபிரமமாதிமே கழவாளமா கககொண்டு இவற்றைப் போன்ற பிற அவகங்களு மமைந்த ஓர் சிறு கத புரவிமே லேறித் தாமே அவற்றிற் கிறைவராய ஈழந்தருளி வர, பாண்டிமன்னன் பரிமா வரவறிந்து அவற்றின் சிறப்பையும் தலைவ னது சிறப்பையும் அன்போடு கண்டு களித்தது, பரிசு பல செய்தனு ப்பிப் பழய மதுறைவிற கட்டப் பணித்தனன் அப்பரிசுளும் பாதி யிரவில பண்டைய நியுந வேற்றுப் பல குதிரைகளை யூறு செய்து, வளத்திற் கேக, யூழியன் கேளவியுற்று மனம் புழுங்கி ஆமாததி யரை யழைத்தது தண்டலாளாகச் மொப்புவித்தது "அப்பண்டாரப் பொருளமுழுதும் கொண்டுவீடுக" என, அவர்கள் ஐயணாச சிறைப் படுத்தி வைகைப்பாற்றிற் கடுங்கோடையில வருத்தஞ்செய்ய, வருச யில்லா, வள்ளலா திருவடியில் மண்ணு செலுத்த, அருடபெருந தலை அவலைகளைப்பெருகச்செய்ய, மதுரைமுற்றம் வெள்ளமாக அரசனூண்யால் மண்ணடைப்பாராவினா, மந்திரியா ஆலயஞ்சே ராதனா.

அரசமயத்து வந்தி யென்னும் மூதாட்டி தனக்கு விடுத்த னா அடைப்பினறி வருத்த, பெருமான உலியாளாயவகது பிட்டு னுடு, கடனைட அபரணா விடிய நீவித்தெத்த துயிலுபுகார்பொ லிருக்கக்கண்ட பான்டிபன் பிரமபாலோசை *அஃது யாகர்மேறும் படச்செய்து அடைப்பாரினறி யடைகையாக்கி மறைத்து ஆராய வானியால் "அமைச்சரைத் தேற்றி" எனக் கூறுவித்தருளினர். வேந்தன் பெருனாடோடி ஐயணாக்கண்டு "வந்தாராசே எனபிறை, பொறுத்த இத்திருவைபெய்வாம வேண்டிப்பாறு செப்தருங்க"

* பெருமான சங்கியாபி யாதலின் அவரை அறிமீத்த னன் பிரம்பா வடித்தபொழுது அவ்வடி யாகர்க்கும் பட்டது.

என, ஐயா “வழுதியா கோவே! திருவருளவழி சிறக” என்று சிறு
தமிழ் புறப்படடுத திருப்பெருந்துறை யடைந்து பதிகமோதித் துங்
தது, பல திருப்பதிகளைப் புனுகு சென்று பனிகது, தில்லையைச் சோந்து,
ஈழத்தினின்று வந்த புத்ததை தில்லையாழந்தனா விருப்பின்படி
வாதில வென்று அவாகடருச சிவசினன மனிதது, வளவாமகளை வா
யதிறப்பித்து, திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மனறுடையாரோ
யெழுதிக கைச்சாத்திட டருளுமபடி மணியாய மலாந்தருளினா,
ஆமாததியருள்தீபத்தை அவவேதியா கோகதி “திருவாசகத்தில திரு
வுள்ளகவிடை திருவருள செய்யவேண்டும்” என்றிரப்ப, அழகன
முறுவலசெயது அவவந்தணரொடு போன்னம்பலத்தோந்து “இவ
வாசகப்பொருளாவா இவரோ” என்று திருவாய்மலாந்து திருசிற
மம்பல முடையானாக குறியாது குறிப்பித்து, மெபெருமாளிடத்
திரண்டறக்கலந்தனா

திருவினையாடற்புராணம்.

“பாண்டியன் முதுதிற பட்டது செழிவன
பன்னிய டுடமயினிற் பட்ட
தண்டகை யமைச்சா மேனிமேற் பட்ட
தாசினன குமாரமேற் பட்ட
திண்டிய கழற்கால் வீரமேற் பட்ட
திருவினமேற் பட்டது பருமம்
பூண்டவென கரிமேற் பட்டதெவ வுலோக்கும்
போதனமேற் பட்டதத் தழுமடி.

பரிதிபு மதியும் பாம்புமகன கோளும்
பன்னிறம் படைத்தநாண பீது
யிருதிலம் புனல்சா வெளிகெய் கனங்கா
னென்னுமைம பூதமும் காருஞ்

சுருதியு மாறு சமயவா னவருளு
 கராகளு முகீவருந் தொண்டின்
 மருவிய முனிவா கணங்களும பட்ட
 மதுரைநா யகனடித் தழுமபு
 மானவா மனிதா நாகுபுன விலங்கு
 மாகுண்டு இதலெறு ம்புதி
 யான்பலசரமு மீலமரங் கொடிபுல
 லாத்ய மசரமும் பட்ட
 ஞ்னடை கருவும பட்டன் தழுமீ ரா
 தென வயிரிலோ வியமூ
 தன்னடி பட்ட சராசர சடங்க
 டமக்குவி ராவினென நழுமபு

துணென்ன மாயோன விழித்தனன கமலச
 சோதியும் யாதென வியாதாள—”

சிவபெருமான, அரிமாத்தனனது அளவிலலாப பொருளைச்
 சிவபணிவிடைவிற செலவுசெய்த மணிவாசகா கீழித்தமாய் கரிகண்ட
 பரிகளாகித் தாமே பரித்தலைவராய்ச் சென்று புரவிகள் ஒப்புவித்
 தமையால் அஸ்வாருடமூத்தியென்பதோர் திருநாம மெய்தினா.

அஸ்வாருடமூத்தியேநம.

உ

சிவமயம்.

நிருச்சிற்றமபலம்.

—

நாற்பத்தெட்டாவது

கஜாந்திகமூர்த்தி.

—

சொல்லுதற்கரிய வலியமைந்த ரூபனமன துதொகதரவைச
சமியாத ஓத்திரன் தன்மனைவிபுடனமறைத்து கோழிப்பநிபிறசிலா
சசனைசெயது காலங்கழித்திருந்தன அதுகாலத்தில, அமரா சிலா
ஆண்டலனைக கண்டு "அரசே! அகரா துயரம் ஆற்றலிலோம்"
எனக் கூற, வசசிராயுதன் "வானவாகனே! மகாதேவனை வழத்தி
அததுயர் தீர வெள்ளிமலை யடைவோம்" என்று இந்நிராணியை
அரிகாபுத்திரர் காவலில் விடுத்தது, தேவா ருமுவுடன் நிருக்கயில்
யடைகது நிருச்சகிதானத்தினுட செல்ல, நிருக்கிதேவரை உத
தாரமுதவுமபடி பிரத்தனா அதுசமயம் ஜககனுதியாகருச சகிகரா
ரூரோபதேசஞ் செயதுகொண்டிருந்தவின, காதியெம்பெருமான
நாகாபரணா கட்டளைப்படி தடுக்க, அத நிருவாயிவிலேயே அடுக்க
கான அமர்த்திருந்தனா.

அக்காலத்திற்கொடுக்கோல்செயதுவந்தரூபனமன் தன்கை
யும், காவலினை உலிநிற் புணாபவருமாயி வசமுடி பெண்பான்
துள்ளுமிபுடன் கோழித்தலத்தைச் சோத்த, ஆகருப் பொற்கொடி
பொல விளங்கும் புலோமசையைக் கண்டு தன் முன்கேணைச் சோ
த்த வாழும்படி யழைக்க, சரி தடுக்க, வனமைபுடன் கையாற்பற்றி
அகனவதுமபடி இழுத்ததுக்கொண்டு சென்றன. ஐயருர் ஏவலான
ராயிய வீரமாகாணா விராதுசென்று "செல்லாதே" என்று தடு
க்க, அசமுடி ஓர் குவத்தைச் சுழற்றி விட்டான். அதனை வீரமாகா
ணர் கானால் பெட்டி மாய்த்தனர், அசமுடி துண்ணென்று துள்ளுமி

நகயிலிருந்த சூலத்தை வாகனிகொண்டு, அவனாகையில அயிராணி
நயயளித்து வீரமாகாளாமேல் அச சூலத்தை விட, அவர் அதையு
ழித்தனா அரசகி மலையொன்றைப் பலன்கொண்டெறிந்தான்.
அவா அதனையும் வாள்கொண்டுமாயத்தனா, மேல் முகமுள்ளவன்
மேலொன்று செயயமாட்டாதவளாய, துன்முதி நகயிலிருந்த இக்
நிராணியைத் துணுகருந்த துகளிகொண்டு விண்வழிவேகமாய்ச்
செல்ல, வீரமாகாளர் வெருண்டு அவன் அளகத்தைப் பிடித்துக்
கொண்டு உடைவாய்புருவி ஒரு கையை வெட்டி, இந்நிராணியை
விழித்தது, துகருணங்க ளமைந்த “துன்முதியை நோக்கி “நீயுத்
தொட்டினையன்றோ?” என்று, அவனையு மோ அதை மரித்தனா,
வருந்தியழுது புரண்டு சோகமாகி யெழுந்த அசமுதி அகம் நானித்
துன்முதியுடன் மகேந்திரபுரிகருச சென்று தன் தமயனோடு சிகழ்ந்
தன் உறித்த துகித்தனன் குரன் உலக நலங்கச் சிறித்து உலகாரரு
செய்து கோபித்தான், அதுகண்ட அவன் ஜேஷ்டருமாரன் பாது
கோபன் “என்னை விடுத்தால், இந்நிரன் இந்நிராணி இமையகா
யாவனையும் இமைப்பிற் சிறைசெய்து வருவேன்” எனக் கேட்டு,
என்றென இயைந்து ஏக விடுத்தனன் அவன் தன் வீடுசென்றான்,
குரன் பிரமணக் கொண்டு அவலிருவ ரத்தத்தையும் பண்டுபொற்
படைப்பித்தது, வாபு-நிசைக்காவலா முதலிய தேவனாயும், சிவமன்ன
னாயுந் தண்டித்ததுப் பிரமன் வேண்டுகோளின்படி விடுத்தனன்.

பரதகோபன் பவகைப்படையும் புடைகுழ இரதாருடனா
ய், துன்முதி வழிகாட்டப் புகவிக் கிறித்புருத்த இந்நிராணியை வெங்
ருத் தேடித் காணுது, அமரபுரியாயிய அமராவதி படைத்தனன்,
அதனை யறித்த அநதரத் சபத்தனுடன் சாரந், கயத்தன் “தந்தை -
தாய்-ஆசிரியன் என்னு மிகாகனில யாரும் ஈன டிலா, தினி பென்
செய்வது? விதியை விளக்க முடியுமோ? உத்தது வருக” என்று
ஜராவதத்தின்மே லேறி, ஆகாபவாகிகள புடைகுழ, அகரச்சேனைக்
கெடிலிவ அருஞ்சும ராற்றக் கருதி முன் சென்றனன், வானவரும்

நான்வரும் போபுரிய ஆரம்பித்தனா அவ்வாறு செய்த செருவின
தேவர்கள் தோற்றோட, அவுணர் அவர்களைத் தொடர்ந்து பற்றி,
தோன்றி கயிறாறு கடடியிழுத்ததுகொண்டுபோயினர். சயந்தன
சாலவும் வெருண்டு தன் விலகல்களைத் துப்பலவனைப் பண்ணுகளைப்
பூட்டித் தான்வத்தலைவரைப்பற்றிதுகூட்டி யோடசெய்து வெற
றிகொண்டனன். பாங்கோபன் அவனை யெழித்ததுபயத்தேவாஸ்திர
கதிகை மாடுகளை இவர்க்குமாடனும் வண்ணிலார் அம்புகளை வதி
வித்ததனன் இவ்வாறு ஒருவ வீட்ட அஸ்திரத்தை மதெழுநா
ரழித்ததுகொண்டு இருவரும் பெருந்தர புரிந்தனர் சயந்தன்
பாங்கோபனது விலகல்களை நானியை யறுத்தனன் பாங்கோபன்
கோரோ நாண்டிடி மனம் காணி, சயந்தன் மாபில அஸ்திரம்கி
வருபுத்தனன், சயந்தன் சகலநிரஸ்திரங்களால் அவனது தேரை
புது குதிரைகளையம் கொடுக்கனன் தயோன கேரோ கோதிக
கணக்கல்லாத கண்களை ஆகலா உண் தன் ஆகத்திற பாயோகி
தது அவனை மாணமெல்லையே ச்சைசயர்க்கினன்.

சயந்தன் அகசமானது கண்ட அல்லாதிவாக கின்ற ஐராவ
தம் பகை ன் பீதிரி பலமுடன் பாயாது, அத னுறுப்புக்களைச்
சிறைத்தது, அவன் மார்பிற கோற்புரிபுங் கோடுகள் நான்காலும்
கன்றுப் புடைக்க, அதன் கொம்புக ளுறையு சடசட வென்னும்
தூலியுடன் முற்றதன் பெயோன் வெள்ளையானியின் கவுளில
வெருளியோட்டிக்க அத வந்துவி அவரி வீழ்த்தது, அவுண் னாகி
ணையால், தைத்தியா அகோ சயந்தனைச் சூழாது தோன்றிளம்பு
பூட்டிப் பிணித்தது, சிறைப்பட்ட தேவருடன் சோததனா, அகோ
அமரரது தோன்றியூட்டிய கயிறதைக் கைப்பற்றிகொண்டுதாதுச
சென்று, அப் பொன்னுலகத்தை நீயூட்டினா பாலியாகிய பாது
கோவன் மனமெழுச்சியுடன் சிலவுலகைதே மகேந்திரபுரில்தத்
தைமுன் சென்று பணித்த "எகதையே! இவதிர்ணிபையும் இங்
திர்ணியும் காணென். தேவர்களையும், தேவமாதையும, அவர்கள்

இவ்வாகம இத்திரன் மைந்தனுமான சயங்கனையுஞ் சிறைசெய்து
கொண்டிருக்கின்ற அமரருவனாக இனி அமரபொதுவண்ணம் அக்ஷ
ணிக் கூட்டமுனை 'என, ரூபனமன யனங்களிதது, மகனைத்தழு
விகொண்டி, தேவ களை விவரு பூ டிச சீஸையி விட்டனன
தேவ மாதரை அகர மாதருக்குப் பணிப்பெண்களாகப் பணித்த
னன சிறையி கூடப்பட்ட தேவாகூடம், அடிமைசெய்யும் அரம்பா
ஸதிக்நம, எப்பொழுதுஇததுயா நீருமென்று ணைணி சிவாரி
னது நீருவருளைச் சிவத்ததுகொண்டிருந்தன இதுநிற்க

புறங்கொடுக்கி பே செய்துகொம்பொழிந்த காற்கொடு
ஐராவதம், தனது தய மாதருமல வருகதி, சிவத்தியானத்தாடன
யிலை அங்கு கீகதி மனதுல கடைகது, ஸவேதாரணயம் எனனும்
நேவேண்காடு சென்று, அங்கு முன்னொருகாலத்தில இவ்விதமுறை
துகிக்கப்பெற்ற பிரமவித்தியா காங்கியானா இடப்பறமமாததிய ஸ்ரீ
ஸவேதாரணயேகாரது துதித்தறகரிய திருவடியைமனதிற்பதித்தது,
நாயதித்தம ஸே மந்தாததம் - அகநீத்தம எனனும் முந்தாததத்
திலும் முறையே காலை-உச்சி-மாணியெனனும் முப்பொழுதும்முழுதி,
நேரப்பள்ளித்தாமக கொத்து, சங்கமாயி குடங்களால் திரும்புசன
காட்டி அருச்சித்தது, ஒமேமனதாய உமாபதியை உள்ளத்திற்கொண
நொகத்தது. அரவாபரணா அததியின பத்திகருச சித்தவகளித்தது,
நேவருளசெய்யுச சேவைத்துஐராவத்தின் சிரமேற நிருக்கருள
குட்டி அதை நோக்கி "உனக்கென்னவாமவேணமம்" என, "தேவ
மயகா! தேவரீனா இவ்வகையே அருச்சித்ததுகொண்டிருக்கவே
ண்டுமேன்" என விண்ணப்பிக்க, விடைபூதி "கீகாரபதி
கடைகையில், தேவநியப்பொழுதே உன்னை இவ்விதானுக்கு வாகன
மாக விடுத்ததாதலின, கீ அவ்வாதே அமரா துயரொழிந்தபின் அம
ராவதியை யடைகது காமுக எம் மடியனுதிய இவ்விதான கீயேவாக
மமாகித் தானருதல எமக்குச் சமமதம். சிவகொம்புகள பண்பிபேர
மாக" எனத் திருவாய்மலாந்தருளி அந்தாத்தானமாயினா. ஐராவ

தம ஆண்டவ றைகமெடுத்தநண்ணம் கொம்புள்ள வளரப்பெற,
ஆண்டு அனபோடு ஸிவியகாரச்சனை செய்துகொண்டிருந்து,
குமாரககடவுள் குரபன்மருநிய அகரா துயா நெரீதைது அம்
சிறைவிடுததயின்னா இடநாணுக்கு மாகனமாயப் பணம்போல அ
ராவதியில் வாழ்ந்திருக்கிற

ஸ்திராவதமாநிய ய ினநினைவேணுகொளுக கிரங்கி அதனை
சமீபித து அதுகிரகர் மெய்யடைபாலு, கடவுளுயகனாக கர்நாந
ஸ்தாததி மெனக கழறாயிற்று.

திருஜாநகர்ப்பந்தழித்தகவாமிகள் தேவாரம்

“சககரமாநிதோனுபுசபததினே பள்ளசதாநு
மககநாமேஸஸசத்தாநுமஸடாபுபராவதமபணிய
யிககதநுகருளசகருபபுஸகாமுமலின தூக்கு
முகருளநன்குமடயாபுமுககநுஸடயிறையவனே
களளாரெசவகமலத்தலைகடபுகிடகதானெனவிவாக
னெள்ளளானமைகொளறக்கமுடியாததாமுகதமுணாவரியான
வெள்ளாளனைதவஞ்செய்யுதெதருவெணதாட்டானென
நுள்ளமுயருகாதுருணாவுடைமைமுணரோமே.”

“மறந் துணை மணியணி மாநிலைச்
சேறந் தமலகரி சென்றுமுந் துக்கலும
பொறநை வினகட புழுததிகை குடிலி
னிற்ற லாலத னீரிந் தத்தமும.

காலிய கொளிகெழு கனத்தி வேகியே
முடிம தாகிய முகணமு'ததியை
மேலான தாதுவின மேகச செயற்பின்
லெமொ' டருசசனை செயறு கைகிறே.

அறிவுள் மாலகரி யமலன் றத்திச
முறையது காடியே முநிசு முன்பினுள்
மறைபுந் வழிபடந் துருகு மெலவிலிற்
ருறையந் காறபெருந் பேச்சும் வந்ததே." கந்தபுராணம்.

சதுர்திசைமூர்த்தமேவ:

49. ஐதேவர சுவாமி.

உ

விவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸுலந்தாவதமூர்த்தி.

தேவோதிரன் ஒருகாலத்தில் திருக்கயிலாயமிகிரியையடைவ
செபெருமான வடிவு மாறி வழியில் நிற்கக்கண்டு, "நீ யாவன்?
யாதொழிவு செயலோன்" என, ஒன்றை கூறுதிருப்பக கோபி
தத்த தன்னைக் கொடுத்ததைத் தோன்றி ருக்க, அது பொடியாக வுதி
ர்த்தது உடனே பெருமானுக்குக் கோப முதிதது, ஒருநாதிருவடி
வேறக, இந்திரன் வெருக்கொண்டு, உரை குழற வுடலசையக் கை
கட்டி வாய் பொத்திப் பலவகையாகத் துதிபூர்வ, இறைவா மனம்
பொறுத்தது தன் கோபத்தா முண்டாகிய விமாவை நீரை வழித்
தெரிய, அத்து மேற்றிசைக்கடல்வீழ்ந்து ஓர் புத்திரவடி வாயது,
அந்நிசை கழந்திராகன் மகனடைகொண்டு வளாததுவதனை,
அச்சிறகன் பிரமனால் சலந்தர னென்று நாம மிடப் பெற்று,
கான்பருவமுற்று, அவுணருடன் கூடி ஆற்றல பிருத்தவனாய்த்
நானவத்தச்சுனாகிட மயன் என்பவனால் ஓர் அழகிய நகரஞ் செயலி
தது, காலதேயீயின் புத்திரி விநூந்தையைமணந்து சிறிதுகாலம் வசி
த்திருக்க, மேருமலையிலிருந்த தேவர்களோடு பேராபுரிவக் கருதிப்
போகையில், தேவர்கள் விஷ்ணுடைவேண்ட அவா கருடாரூடாய
இருபதினவிரவருடக கமேபோர புரிந்த அவனை வெண்துக நிற வில்
லாராயப் புகழ்ந்து சென்றனர், அதுகண்ட இந்திரன் அவவசானால்
யாது தீங்கியதுமோ வென நலக்க னூற்றத் திருக்கைலாயமிகிரியை
யடைத்திருந்தான்.

இந்திரன் துசெய்தியைச் சிலதுதுவரியமய அனாராத கலந்த
ரன் ஆங்குச் சென்று அவனையெதிர்ப்பான் கருதிப் புறட்கைவரித்

விசேஷிதத் கற்பிணியுடைய விருகதை யென்னும் மனைவி வேண்டாமென்று தடுப்பவும் மன மயங்காமல், சேனா முத்திரத்தாடன திருககையைச் சமீபித்தலைச் சத்கிருதுகண்டு சஞ்சலனகொண்டு சநிதானத்தாட்சென்று சங்கராமுன்னே நின்று தனக்குறறசங்கடத்தைச்சாற்ற,தயாநிதி “வசகிரபாணி ! வருகதாதே” என வனுக்கிரகித்தது தேற்றித் தனபின வடிவுமாரிவரக கட்டணியிட்டு, நலாதத்திருவுருவமும் ஊனறிய தடியும், தெரங்கிய கமண்டலமும் தளராத நலையு முடைய ஓர் விருத்தமுநிவடி வேற்று, இந்நிராதி யிமையவாமறைந்து பினரொடரச்சென்று,சலந்தரணைக்கண்டு “நீயா”யாதுகருதிச்செல்கின்றினை” என வினாவு, “யானசமுத்திரராசன தனயன், சலந்தரன்னன்னுநாமமுற்றேனை சிவனுடன் செருசெய்யச செல்கின்றேன்” எனச்செப்ப, மமபெருமான “நன்றுகடறினா” என்று நகைகோட்டி, “கண்ணுதலைப் பொருதக கருதின கணத்தி லுயிரகழிவாய; உயிரப்பிசைச்சேனமன திருமபியோடிப்போ” என, சலந்தரன் “இமைப்பொழு திவகிருந்து என ஆறநிலை காணுதி” என, ராசன் “யானசிவிரானுக் கிரண்டாவது. உன் வல்லமையைக் காண வந்தேன்” என்று திருவடியால் ஓர் சககரம்போற்றி “இவகிலைத்துதைச் சிரமேலேற்றுத் தாங்கவலையா” என்றவுடனே, சலந்தரன் இறுமாப்புமிருந்து “இததானே பெரிது” என்று இருகையாலுமெடுத்த மாப்பிலும் புயத்திலுந்தாங்கிச் சிரத்தினமேல வைத்துக்கொள்ள, அசகக்கரம் அவனை அக்கணமே இருபினவாகப்பிளந்து சிவபெருமான திருக்கரத்தெய்தியது. அவனுடன்வந்த அகராகட்ட முற்றும் பெருமானது விழித்தயிறை சாமபராயின, பினனா பெருமான் தமது கீஜவடிவு காட்ட இந்நிரனமுதலாயினா வாழ்த்திப் பூமழை பொழித்து ஆரத்தக் உததாடிப் போற்றித் தத்தம் பதியியடைந்து வாழ்க்கிருந்தனா.

அமுரணாத தீராததுயர்வினததுவந்த சலந்தராசனைச் சக் கரமொன்று தாளாற்றித் தலைமே லெடுக்கச்செய்து சங்கரித்தமை

யால, சிவபிரானுக்குச் சலந்தரவதமூர்த்தி யென வோர் திருநாமஞ்
சாற்றப்பட்டது.

கந்தபுராணம்.

“புகழவாயாராயுமபுரநகண்டேனவரு
கவகையையடைத்தனனகாக்கொளவேலையி
லவகியையவித்தனனரியைவென்றன
னிநகிதுதாநருவதரிமீதோவெனா.
புரத்தழலகொளுவியோனபொறித்தநேபியைக
கரத்திடைமெய்தெதனனகனநகொண்டெயதவி
னூரத்திடைபபுயத்திடையுயிர்த்துத்தாநகியே
சிரத்திடைவைத்தனனதேவராககவே.
செழுஞ்சுடாபபரிதியைச்சென்னிகோடலா
லொழிந்திடுசலந்தரனுச்சியேமுதற
கிழிந்ததுமுழுதுடலகிளாநதுசோரி
ரிழிந்ததுபுவிதனிவிழுமெனோசையால.

கந்தசிப்பராணம்.

‘இருகருகச்சலந்தரணியிறத்தமாட்டியவவழிவ
ருகேதோன்நச்சதரிசனமனைகத்தலத்தினமிசையேந்தி
நருகாக்கெக்கைத்தனனநம்பூநொடையல்வாகைமுடிவீளாகத்
ருவார்காட்சியனித்தருளுதேவாகோமானறிருவுருவம்.’”

ஜலந்தரவதமூர்த்தியேநம :

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றறம்பலம்.

ஐம்பதாவது. எகபாத தீரிமூர்த்தி.

ஆதிமததியாகநாதிராய அமலராயப பரிபூரணராயச சூக்ஷ்ம
ராய ஏகராசிய பரமசிவம் உலகங்களை ஆக்குதல்காரணமாய்ச் சுதத
மாயையின அதோபாகமான அசுததமாயையினிடத்து அவயகதமா
கிற மஹானையுண்டாககி, விஞ்ஞானகலா - பிரளயாகலா - சகலொ
ன்னும் மூலருக்கும், ததுகரணபுவனபோகங்களுக்கு உபகரணமாய்,
பிரம விஷ்ணு உருத்திராகள மூலமாயப பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம்
படைத்தல்-காததல-அழித்தலாகிய முததொழில்களையுஞ் செயவித
து மவற்றிறறோயாதவராய்ச் சுததமா யெழுந்தருளுவா, இஹனம்
நாமலமாயிருப்பினும் அவாகொண்ட திருவுருவம் அஜகேஸாவதி ஆ
ளமாககளின அதுககிரககாரணமேயன்றி வேறன்ற. அவரது திரு
வுருவமும் அதுககிரகமேயாகும்.

ததுக்தம் வாதுளே.

அங்க்ப்ரதயங்கலாகளுக்குசோ பாகங்குச்சதுரோபவேத்-பிரோ
வக்தரஞ்சஹருதய மகஞ்சேதிப்ரகோதிதம் - வகூ:கண்டஸதலென
பாஷுநாபிபுறமயோதரகததா - நேதரம் நாளாஸ்யகாணெனச பா
ணிபாதம் ததாருவி-ஊருசஜாதுஜகஞ்ச ப்ரத்யகஞ்சேதிகத்ய
தே - மூர்திகாரஞ்ஞருபநது ஸாகஞ்சேதிப்ரகோதிதம் - ருணசகி
கமிதிஜ்ஞேயம் ததருணரஸாதாபவேத - ருணம்ஸத்யம்பரதாபஞ்ச
தூபேத்யாதகரஹாததா- ருத்திமாயாவிலர்ணஞ்ச காதம்ஸம்ஹருதி
ரோவச - ஏதேதஸருணு:ப்ரோக்தா: தேஷாம்ஸகூணமுசயதே - தரி
ருணம்ஸாஹவியித்யுத்தம் ஸத்யம்பஸா-ரிஷ்யதே - கட்கமீஸப்ரதா

50. ஏகபாத தரிசுமர்த்தி.

களினின்றும் பிரம் விஷ்ணுகளை பிறப்பாக்கள். தக்ஷிணவாமலலா
டநேதிரிகளிலிருந்து சூரிய சோமாக்கினிதேவா தோனறுவா,
பிராணனிலிருந்து வாயுதோனறுவன். கண்டத்தினின்று கணேசரா
ஜனிற்ப்பா. ஹருதயத்தில் ஸகாதர் உதிப்பா, நாயியினின்று இதிர -
யமவருண் குபேரருதிப்பாக்கள். பிரதயங்கத்தினின்றும் பஞ்சாசத்
கோடி தேவாக்கள் பிறப்பா. உரோமகூடங்குறி பலகோடி ருஷிகளு
ம மற்றுமுள்ள பல தேவாக்களுஞ் சனிப்பாக்களென்று வேதசிவாக
மங்குறி பழக்கப்பட்டுள்ளன.

வாதுளாகம்.

காமேஸ்வரஸ்துறையாசாரி மஹேஸ்வரஸ்துறையாசாரி - மஹேஸ்
 ஸ்வரஸ்துறையாசாரி நாத நாதேஸ்வரஸ்துறையாசாரி - ஏதமமஹேஸ்வரஸ்துறையாசாரி
 யம்ஸாரி பரஹ்மவிஷ்ணுஸ்துறையாசாரி - தக்ஷிணாகடபோபாஜமா ஹ
 ரீராவாமாகநம்பல - ஹருதயாகநீலநாதஸ்துறையாசாரி சுவஸ்யசுவஸ்யஸ்துறையாசாரி
 ஞக - கேதோஷஸ்துறையாசாரி மோதவே ஸ்துறையாசாரி கந்திரஸ்துறையாசாரி -
 ப்ராணவாயுஸ்துறையாசாரி ஸ்ரோத்தோஸ்துறையாசாரி - ஆஸ்யேஜ்ஞாஸ்துறையாசாரி
 ஸ்துறையாசாரி கணேஸ்வரஸ்துறையாசாரி - ஷண்முகே ஹருதயேஜ்ஞா
 தோ நாபெனதேவாஸ்துறையாசாரி - பஞ்சாஸ்துறையாசாரி கோழிதேவாஸ்துறையாசாரி ம
 ஹேஸ்வரஸ்துறையாசாரி - ரூபயஸ்துறையாசாரி கோடயோ ரோமகட்பாத
 ஸ்துறையாசாரி - மனோகமக்யாஸ்துறையாசாரி கௌரீஜாதம் இதிஸ
 மருதம் - ஸ்ரீஸுந்தரஸ்துறையாசாரி உமாசைவபரபாதா - ஸர்வஜ்ஞே
 ஷ்டாசலக்ஷ்மி ததைவாஸ்துறையாசாரி - ஏதாவை கோழிஸ்துறையாசாரி
 ஸ்ரீ கௌரீதேவஸ்துறையாசாரி.

அதர்வசுரிகோபநீஷித்து

ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்நோத்தர ஸ்ஸமப்ரஸூயத்தே - காரண
காரண துத்யேய - ஸ்வைஸ்வரீயஸம்பாத, சமபூராக்ஸாமத்யே

బ్రహ్మవిష్ణుదుండ్రేంద్రా స్సంప్రసూయంతే । సకారణంకారణం తు ద్యే
యః । సర్వైశ్వర్యసంపన్నః శంఖరాకాశమద్యే । ఆధర్వణిభోపనిషత్తు.

கூடம்புராணம்.

ராஜஸீமாமகிளாகதி கரோதிஸகலமஜகத-ஆஸதாயபரஹ்மணோ
ரூபம் மகமாயாஸமபரவாதிதா - அநயாசஸகதிஸஸதவாடயா ஸஸ
தாபயதிமேஜகத - பூதவாநாராயணோநகதோ ஜகநாதோஜகநமய:-
தருதியாமஹதிஸகதிா கிஹநதரீஸகலமஜகத - தாமாஸமேஸ மாக்யா
தா கோபாதருதராக்யரூபிணீ.

கூர்ச்சுராணம்.

ராஜஸீமாமகிளாகதி: கரோதிஸகலமஜகத - அநயாசஸகதிஸஸதவாடயா ஸஸ
தாபயதிமேஜகத - பூதவாநாராயணோநகதோ ஜகநாதோஜகநமய:-
தருதியாமஹதிஸகதிா கிஹநதரீஸகலமஜகத - தாமாஸமேஸ மாக்யா
தா கோபாதருதராக்யரூபிணீ.

கூர்ச்சுராணம்.

தமஸாகாலருதராக்யம் ரஜ்ஸாகநகாணடஜம் - ஸதவேகஸாக
கமவிஷ்ணும கிரகுணதவேமஹேஸாவரம,

தமஸாகாலருதராக்யம் ரஜ்ஸாகநகாணடஜம் - ஸதவேகஸாக
கமவிஷ்ணும கிரகுணதவேமஹேஸாவரம,

கூர்ச்சுராணம்.

ஸதஸமாதிசுமிருதித ததவந்ததவிதநிராகரம - தஸ்ய
வஸாதயஸிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

ஸதஸமாதிசுமிருதித ததவந்ததவிதநிராகரம - தஸ்ய
வஸாதயஸிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

கூர்ச்சுராணம்.

ஸதஸமாதிசுமிருதித ததவந்ததவிதநிராகரம - தஸ்ய
வஸாதயஸிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

ஐயம் லோகாஷ்டா தமீஸுவர: - ஹ்ருதயாதகாலருதராகடம ஸாவஸ
மஹாரகாரகம.

அநுசாஸனீக பர்வம்.

ஸபகவாஸுத்ரு: சர்வத்யாபிர்வய: | ஸீஸ்யத்யூதாங்கா
பூத்யூதா லீகஸம்பவம் | வாமபாஸ்யாத்யூதாபிர்வய: | லீகரக்யூதாபிர்
வய: | வாமபாஸ்யாத்யூதாபிர்வய: | லீகரக்யூதாபிர்வய: ||

மதங்கஸ்தேதஸமபூதௌ பரஹ்மநாராயணவிமௌ - ஸ்கந்தம்
தஸ்திணாகபவோபரஹ்மா லாமதஸசஜநாததக லீகபூதாணம்
ஜாதோதஹ்மஸ்யவாமாதகே பரஹ்மஸைவாஸ்யதஸ்திணே - கஸ்திணாக
ஸ்டம் விஷ்ணுவாக்யம்.

மதங்கஸ்தேதஸமபூதௌ பூத்யூதாபிர்வய: | ஸீஸ்யத்யூதாங்கா
பூத்யூதா லீகஸம்பவம் | வாமபாஸ்யாத்யூதாபிர்வய: | லீகரக்யூதாபிர்
வய: | வாமபாஸ்யாத்யூதாபிர்வய: | லீகரக்யூதாபிர்வய: ||

ஆதித்யபூதாணம்.

யதாஜ்ஞபாஜகதஸரஷ்டா விரிஞ்சி பாவகோஹி
ஸந்திராதகாலருதராகயோ நமஸ்தஸமைபிநாதினோ

பதித்யூதாணம்.

யதாஜ்ஞபாஜகதஸரஷ்டா விரிஞ்சி பாவகோஹி
ஸந்திராதகாலருதராகயோ நமஸ்தஸமைபிநாதினோ

இதநிபாதி தியாபகவகதத கதபகவகததோதஹ்ம, சிவபெருமான்
அநேககோடி. பிரமவிஷ்ணுருதநிரக்தி அலவகா களின பாலவீகதத
நினைக்கதநினைப்போருட்டி அனுத்தன்மைநினைசெவமாததனமையரு
ததமது நிருஅங்கத்தினிடததத சிருட்டிததத, மீண்டுத்தமமிடததில்
தடுக்கிக்கொள்வர். “யாதேருதரபிதர்மருதாந ஸுமங்கமேது,” என்

ஐம் சுந்தி பரமானத்தின்படி, அதேவாகனைக் கற்பனகனதோறும்
சுருட்டித்தும், மீண்டுந் தமமிடத் தொடுக்கியும், தாமழிறப்பிலராய்,
முமமூத்திழ்தலாகிய தேவாகன்களும் பிறபட்டமாய்த் தனித்துநிற்ப
ராதலின, சிவபிரானை கபாததரிமூத்ததியெனப் பெயரெய்தினா

காஞ்சிப்புராணம்

“அபெபாக்கருளுமொருதாளமமபொற்கமலவிழிமுனற்மு
படபபாமபணிகதபுயகானருளுலபபடையுமேழிலவயங்க
விடபபாலரியைவலத்தயினையெழுநாற்கோடியுருத்திரனா
நபெபாற்றேற்றறியையநதுவடிவமுடனூலமபிறக்கி

புகன்றவிடபபாற்கருதியினைப்புகுதித்தலத்திறபுகுதியினை
யகங்காரத்தினுறுதனமாதநினாயிறபொறியினவவவற்றைத்
தருந்தாளருயமுந்நிகளநலையிறபாரீரனலவளிவான
மிருஞ்சோவியியினிடத்திரவிலெண்கேழமதியைப்படைத்தருளி.

அடியினடங்குங்குமூலகமனைத்தும்டியினுறத்தோற்றி
முடியினடங்குமேலகமுழுதுமுடிப்பாலளித்தருளிப
படியில்கருணைபிழம்பாபெபரசுமடியாரகவினககாயக
கொடியமலகோயரட்டொதுகருங்கோணைப்பெருமீனறிருவுருவம்”

ஏகபாததரிமூத்ததயேநம:

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறுமபலம்.

ஐம்பத்தொன்றாவது தீரிபாத தீரிமூர்த்தி.

திவ்விய மஹன் ஸ்வரூப ராசிய சிவபெருமான மகேசகரராக
கின்று, தம்மிடத்திருந்து அசில புவனங்களைபும், அப்புவனஞ் சிபா
களையும் முறையே தோற்றுவிதது, அத் தோற்றிய அடைவே தம்
மிடத்தி லொடுக்கிக்கொளவா. அவ்வொடுக்கம் சித்தியமநையித்தியம்
பிராகிருதம் ஆத்தியாநிகம என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள்
முதலிற் கூறிய நீத்தியம் எனபது ஆனமாக்கள அவாகட் கறுதியி
ட்ட ஆயுளி னிறுதியில், தத்தவகாரணத் தொடுகருவதாம். இரண
டாவதாசிய நைமித்திகம் எனபது பிரமாவின துபகலகழிய, உலகஞ்
சுலததால்மறைதலாம். மூன்றாவதாசிய பிராகிருதம் எனபது பிரமதே
வனது காலவளவை பொழிய உலகமெல்லாம் மடிந்து பிராகிருதியில்
ஒடுக்கமுறுதலாம். கானகாவதுவ கடைப்பட்டதமான ஆத்தியநீதி
கம் எனபது ஆன்மாக்கள விரித ஞானத்தினால் முத்தியடைதலாம்.

அவற்றை முதற் கூறிய சித்திய மென்பது வெளிப்படை.
இரண்டாவதாசிய கையித்திகப் பிரளயத்தின் முடிவில், சூரியன்
நுறுதேவவருடமட்டும், சுவாக்க மத்திய பாதல லோக மனைதும்
முதலற, ஆழங்கநிபாரப்பி, கடலாற சூழப்பட்ட பூமியும், அதைச்
சூழ்ந்த பெரும்புறக்கடலும் வறண்டு பொரிந்து போகும்படி தீப்
பொறிகளைச்சித்தி அக்கினி தேவனுடன், கொல்லுத தொழிலசெய்யும்
யமனைப்போலக் காலத்தோடு கலத்து, பூலோகம் புவாலோகம் சுவர்
லோகம் மகலோகம் பாதலலோகம் முடிவுவகையினுள்ள சராசரமெல்
லாவற்றையு மெரிப்பன். இங்ஙனம் செய்ததின் பின்னர் நுறுவருஷம்

51. వేంకటేశ్వర.

மேககூட்டங்களுக்குமுமி யானைததுதிகைகயினின றுமகோசொரிதல
போல நீததானாபொழிந்து மினனி இடிததச ருரியஉஷணமுதலி
யவற்றைத் தமமிடத் தொடுககிகொண்டு பெருமழை சொரியும்.
இவ்வகைய னைமித்திகப்பிரளயகாலத்தில பிரமன யோகித்தினை
செய்வன. இப்பிரளயத்தோடு கூடிய கற்பத்தை வராககற்ப மென
வுங் கூறுவர்

பிராகிருதப்பிரளயத்தைச் சிறிதுவிரிப்பாம். பரமானுஇரண
ம்கொண்டது அஹு. அதுமூன்றுகொண்டது திரிசரோணு அது மூன்
றுகொண்டது துடி. அது மூன்றுகொண்டது வேதை. அது மூன்று
கொண்டது லவம் அது மூன்றுகொண்டது சீமிஷம். அது மூன்று
கொண்டது கணம், அது ஐந்துகொண்டதுகாடடை. அது பதினைந
துகொண்டது வரு அது பதினைந்துகொண்டது கன்னல அல்லது
கடிகை. அது இரண்டுக்கொண்டது முகூததம். அது பதினைந்துகொ
ண்டது பொழுது அது இரண்டுக்கொண்டது நாள. அது பதினைந்து
கொண்டது படசம். அது இரண்டுக்கொண்டது நிங்கள். அது இரண
ம்கொண்டது. இருது. அது மூன்றுகொண்டது அயரம். அதுஇரண
ம்கொண்டது ஆண்டு என்று சொல்லப்படும். ஆண்டு அல்லது வரு
டம் நூறுகொண்டது மாநாடாஆயுள்காலம். மேற்கூறிய மாநாடாநாள
முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோர்க்கு ஒருநாள். அவ்வகைத் திங்
கள் பன்னிரண்டுக்கொண்டது தேவர்களுக்கு ஒருநாள். அவ்வகைய
நாள்களகூடிய ஆண்டு பன்னிராயிரம் கழிந்தால், தேவர்களுக்கோ
ணழியாம் நாலவகையுழி யாயிரஞ்சென்றால், பிரமனுக்கொருபகல்.
இதற்குள் சவாயம்பு - சவாரோசிஷன்-உத்தமன்-தாமசன் - இவை
தன் - சாகருஷன் - ஷவவசகதன் - ருரியசாவாணி - தக்ஷசாவர்ணி -
பிரமசாவாணி - தருமசாவாணி - உருத்திரசாவாணி - லாசசியன் -
பௌசியன் - மனோமுகி - பதினாறு மதங்களும், விபசகிதது-சகாந்தி-
சிவி - மனோசகன் - புராதன - மாவலி - அற்புதன் - சாகதி -
விருடன் - இருதராமன் - நிவற்பதி - மனோமுகி - பதினாறு மதங்க

ராகளும் நீங்குவா- அப்பொழுது பிரமன் இருட்டி நீவித துஞ்சுவன். இவையே பிராகிருதப்பிரளயமென்பா. இத்தகைய பிரமா ஒருகோடிய நிறப்பின் திருமாலுக்கு ஒருபகலாம். இவ்வகை விஷ்ணுவின் காலவ ளவை கழியின் விஷ்ணுவு மீறப்பா.

இவ்வாறிறந்த பிரமவிஷ்ணுகளும் உருத்திரரும் தாமதோன றிய அடைவே மகேசசுரனிடத்தில லயமாவா அமமகேசசுவரரோ அகேக கோடி சூரியப்பிரகாசமாயப் பிரமாண்டங்கனையெல்லாம் நெ றறிக் கண்ணாலெரித்து, அவ்வாறு எரியுண்ட புவனபதிகளின் அங் கங்களைக் கருணையாலே, தமமிடத் தொடுக்கிக் கொள்வா பிரமா - விண்டு - உருத்திரனென்னு மிவ்மூவரும் ஒடுங்கும் சமயத்து மகே சுவரொழுகதருளிய அவசரம் தரிபாத தரிமூாததமெனப்படும. அதா வது மூன்று பாதமூாதகின்ற மூமூாததிகளும் மகேசுவரரிடத்தில லயமாதலாகிய அவசரம் என வுணாக.

எல்லாப்பொருள்களும், தத்தம் பிறப்பிடத்திலேயே ஸயப்ப டும் எனபதற்குப் பிரமாணம்.

“யாதோவா இமாத்புதாவிஜாயந்தேயே ஈஜாதாநி ஜீவந்தியத் ப்ரயாதயயிஸு விஸ்தித்த விஜ்ஜுரா ஸஸவததபாஹம்” —கந்தி.

சிவஞானபோதம்.

முதற்குத்திரம் - உதாரணம்.

“இவயித்த தனனின் லயித்ததா மலத்தா
விலயித்த வாறுளதா வேண்டு - மிலயித்த
தத்திதியி லெனனி னழியா னவையழிவ
தத்திதியு மாதியுமா மாகு.”

தரிபாத தரிமூாததயேகம்

శ్రీ వేంకటేశ్వర స్వామి

ஐம்பத்திரண்டாவது ஏகபாதமூர்த்தி.

கண்முதலிய உறுப்புகளினறி, கருத்தினுக்கெட்டாதாதிவண்
ண்முவ குணமுமினறி மாறலாப்பொருளாய ஆதிமத்தியாகந்தரகித
யச சயஞ்சோதியாயச சாவானமாககளுந் தோ ளயிக்குமிடம்
ள சாக்ஷாதசிவபெருமான ஆனமாகக ள் ஆணவகேவலத்திலமுந்
தித் தமமையறியாது கிடப்பதை யறிந்துச சத்தியை ஷோபித்து
ஞானத்தை யுதிப்பித்து அவ்வானமாகக ள் ஆணவாதிமலபந்தங்க
கீங்கித் திருவழியை யடையத் திருவுள்ளங்கொண்டு சிருட்டியாதி
யைக கருதி, மீண்மே படைத்தும், அவற்றைக்காத் தும், சுககரித்தும்
திரோபவித்தும், அறுகிரகித்தும் வராநிற்பா

சாவசமஹாரகாலத்திற சத்தியில அனைத்துயிரும் ஒடுங்க, அக்
காருண்யசத்தியா தமயிடத்தொடுங்க, சிவபிரான ஒருவனோ அழி
யாதிருந்தருளுவா, எனவே சிவாகமாதிபுராணங்கள் பரதிபாதிக்கும்.
இவனோ சாவகாருண்யராகிய பகவான், அணிமாதி அஷ்டசித்திகரும்
முதற்காரணா, பிரணவவாச்சியா ; பாககபகவத் சப்தவாச்சியா; இவ
னோ தனிப்பொருளாய கிற்பவா. இவற்றைப்பின்வரும் உபகிடதாதி
முஹாவாகியவங்கள் வெளிப்படுத்தும்.

ஸருதி வாக்கியங்கள்.

ஸராகஸ்ஸங்கோருதர: | ஸிவஏவகேவல. | ஏகஏவருத்ரோநத்
வீதியயாபதஸ்தே | த்யாவாபூமிஜகயக்தேவஏக: | ஸஹிவகோதே
வ: | தமேகம்பருஷம்ருத்ரம் | யங்கோருதரஉசயதே | ஏகமேவாத்

பாகவதம் சதூததஸகதம் பிரமணாகதியம் “நாஸம்நயஜ்ஞாநசய
ஸயபூயம்-யேதேஜோவாஜாநுஸந்தம்- விது பரமானம்பல
வாயயோவா-தஸயாதமதமதர்ஸஸாதபிதிதஸேத” என்றும், ஸ்ரு
தி “நஸநசாஸநஸிவஸ்கேவஸு” என்றும், காட்டிய பிரமாணாக
ளால யசோகுணமுடைமை நிரூபிக்கப்பட்டது. “அதவாசேஷக்ஸ்
யாண குணைககனஸாவர.ஸிவஇதயுசயதேஸதபி:ஸிவததவாதவே
திபி என்றும், இராமாயணம் “ஸரீமத:ஸிநிகண்டஸயகோதிநிதரதி
கரமா” என்றும், ருக்வேதம் “ஸரோஷ்டஜாதஸயருத்ரஸ்ய ஸரிபாஸி
தபஸத மஸதபநாஃவஜரபாஜேறா” என்றும், வினககிய பிரமாணாக
ளால ஐக்ஷவாயமுடைமையும் யசோகுண முடைமையும், அநத கல
யாணகுணமுடைமையும் காட்டப்பட்டது ஸவேதஸூகதரோபசிஷ
தது “ஏநாவருதம் ஸதயபிதம் ஸாவஜ்ஞ: காலகாலோகுணீஸாவவித
யய” என்பதாற செலவமுடைமையும் ஞானவைராகதியமுடைமை
யும் சாற்றப்பட்டது பின்னும் காமபுராணம் “வஸதுயோகம்ததா
மோக்ஷ மிசசேதஜ்ஞாநமுததம் ஸோதயேதவை விருபாக்ஷம்”
என்றும், ஸமிருதி “ஸூவராதாதஜாநமீப்ஸேத” என்றும் காமா
ரிசபதம் வைராகயகுணத்தைக்கூறிற்று பாகவதம் அஷ்டமஸகந்தம்
“விரக்தஸதவதருதேபுமா” என்றும் இவ்வாறு ஷாட்ருணயஸம்
பததியும் சிவபிரானிடத்தே அநநயசாதாரணமா யுள்ளன.

அுன்றியும் மந்தரோபசிஷதது “தாமாவஹம்பாபகரம்பகே
ஸ” என்றும், வேறோ மந்தரம் “ஸாவாநஸிரோக்ரீவ: ஸாவபூத
ருஹஸூய: ஸாவவயாபீஸபகவாந் தஸமாதஸாவகத:ஸிவ:” என்றும்
பகவதஸப்தவாசசியம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனிச சிவபிரானே
பிரணவாசசிவமொன்பதைவிளக்குவாம். ஸ்ருதி “யோவேதாதேனஸ்வ
ர:பரோக்த:” என்று பிரணவசப்தவாச்சிபததுவம் மஹேஸ்வராக
சிஷ்டமாய்த தெரிவித்தது. பின்னும் ஸ்ருதி “ப்ரஹ்மாஸிவோமே
அஸ்துஸாதாஸிவோம்” என்றும், வினக புராணம் “ப்ரணவோ
வாசகஸ்தஸ்ய ஸிவஸ்யபரமாதமக:” என்றும், ஆதித்யபுராணம்

“வாசக பரணோயஸ்யஜ்ஞாததேநுமாபதே ” எனறும், கடவுளையே மனதாகிய நமசிதம் என்றும், அப்படிப்பட்ட சிந்தனைகளால், பிரணவம் பரிசுவதமாக உருவாகவே பிரஜாதிகம்பட்டது.

இனி வேதங்களாற் கூறப்பட்ட பரிக்காதிசபைப் பொருளா
வார சங்கராஎன்பதற்கு ஆதித்யபுராணம் “பாகோ விஸவஸ்யபரணாத
விஸவயோநீருமாபதி. தஸ்ய ஞாநம்யஸக கிபாயாசகிளிஸிவா” எ
னறுகூறிய ஏதுக்களால், சில பெருமான்களுவதே மறந்ததேவர்களுக்
கு அருளபுரிந்து முதலிலும் கடையிலும் தனித்துநிற்பா என்பது
பெறப்பட்டது.

இதயாதிபிரமாணங்களாற்போகத் தரமபதியாயே சிவபெரு
மான சாவஸம்ஹாரகாலத்தி, யாவரும் வயமடைய எல்லாவுலகு
தமது திருஷடயிற்பொருத்தநீர்பதால் ஏகபாதமூர்த்தியென்று கருதி
யாதிகளாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டனா

విశ్వరూపస్య సముద్రస్య వీర్యస్య యశఃసక్తియః । జ్ఞానై రాగ్యయో
 తైచ్చివ మజ్ఞానభగవతీరతః ॥ శ్వేతాశ్వతరోపనిమత్తు । తమీశ్వరాణాం ప
 రమం మహేశ్వరం ॥ సర్వస్య ప్రభుమీశానం ॥ తైత్తిరియ్యం ॥ యః పరస్సమ
 హేశ్వరః । అధర్వ శిరస్సు ॥ సర్వైశ్వర్యసంపన్నః శంభుః । సాప్తిక పర్వం
 మానం సదేవం దేవానాం ఈశ్వరైశ్వరమవ్యయం ॥ నిఘంటుః ఈశానః ఈశః
 ఈశ్వరః మహేశ్వరః ॥ శృతి ॥ మృగన్నభీమ ముపహాత్రుముగ్రం ॥ భాగ
 వతం ॥ నాహం నయజ్ఞానచయస్య యూయం । యేదతోవాచామస యశ్చ
 సత్వం । విదుః ప్రమాణం బలవీర్యయోవాః । తస్మాత్కృతం త్రశ్చ నడిద్ధిధిత్సై
 త్ ॥ క్రుత్రినసన్ నచాసన్ శివఎవకేవలః ॥ అథవాశేషకల్యాణగుణైకభున ఈ
 శ్వరః । శివ ఇత్యుచ్యతే సద్విః శివతత్వాధికావేదిభిః । రామాయణం ॥ క్రీమతః
 శిశుం తస్య కీడికాహిణాదురతిక్రమాః ॥ ఋగ్వేదం ॥ శ్రేష్ఠజాతస్య రుద్రస్య క్రియా

సేతపస్తమస్తపనాంవజ్రబాహుః॥ శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్తు ॥ ఏనావృతంస
త్వమిదంసర్వజ్ఞః కాలకాలోగుణీసర్వవిద్యుః॥ కూర్మపురాణం ॥ యస్తుయో
గంతథామేక్ష మిచ్ఛేత్తజ్ఞానముత్తమం సౌధకాయేద్వైవిరూపాక్షం ॥ స్పృ
తి ॥ ఈశ్వరాదాద్వానమీషైత్ ॥ భాగవతం ॥ విరక్తస్త్యదృతేపుమాక ॥
మంత్రోపనిషత్తు ॥ దర్శావహంపాపసరంభగేశం॥ సర్వాననశిరోగ్రీవఃసర్వ
భూతగుహేశయః ॥ సర్వవ్యాపీసభగవాక్ తస్మాత్సర్వగతఃశివః ॥ శృతిః
యోవేదాదౌస్వరఃప్రాకః ॥ బ్రహ్మశివోమెలస్తుసదాశివోం ॥ లింగపురా
ణం ॥ ప్రణవోవాచకస్తస్యశివస్య పరమాత్మనః ॥ ఆదిత్యపురాణం ॥ వా
చకఃప్రణవోయస్యజ్ఞానమూర్తైరుమాంపతేః ॥

இலங்கைப் புராணம்.

“வெயயதிரிகுலமவிழைவோடினிதினேகதது
கைகளொருநான்குமலாகண்களொருமுனறு
செயயமலாவெனறவொருநாளுமுறுதேவை
யொய்யெனவமைததவாளமுததியுமவாறே.

ஏகபாதமுத்தையேநம:.

உ

செவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்துமூன்றாவது கௌரீவரப்த மூர்த்தி.

மக்தரபர்வதமானது மஹாதேவனானோகிப பலகாலம் தவ
ஞ்செய்து, அப்பரம்பதி தன்னிடம் வாழும்படி வரம்பெற்றமையால்
செவபெருமான் தேவியாருடன் அதில் சிறிதுகாலம் வீற்றிருந்தனா.
அவ்வாற்றுகளையில் அம்சவாகனஞ்சிய அலரோனை நோக்கி அநேக
நாள் அருந்தவ மாற்றிய அகரஞ்செய்த உமையமலையா உடலி
னின் றுதித்த ஒரு பெண்ணால் உயிரொழிந்தாலன்றி, வேறொரு
வராலும் இறவாதிருக்க வரமேற்று இமயவரை யலைத்து வந்தனை
அந்த அவதிகைய யகற்ற வழியாதென்று வருத்திக் கருதியமலரோ
மக்தர மடைந்த எம் பிராணப்பணிந்து “இறைவனே! இமய
வல்வியாகிய எமதன்னையிடம் ஓர் கன்னியைத் தோற்றுவீதது அவ
வகாண யழிகவேணமே” என விண்ணப்பிக்க, இறைவா அவ்வா
றே யாகுக” என்று விடையளித்த தனுப்பினா.

பின்னா கானகண்டராகிய கண்ணுதல் லீலாமாதனியாய்த்
தேவியாரைத் திருவோக்கஞ்செய்து “ஏ காளிவருக” என, இறைவி
“கருப்புவில்வியாகிய காமனைக்காய்ந்து கலலாடையுஞ் சடைமுடியுந்
தரித்த கடவுளாயகா! தேவரீ ரிவவாறு திருவாய்மலாந்தது யாதுகா
ரணம்? விருப்பில்லாமனைவி மகனிருட்பதடியாவ ளாதவின், இக்கா
ருகூக்கிக் கவுரியாம் வண்ணம் கருணைபூத் தருக்க” என்று, கன்னி
னையில் முத்துக்கன்போல் நீர்த்துளிகள் சிந்தினன். கருணாமூர்த்தி
பெண்ணே! சர்வான்மாத்களையும் காத்தலே நமது கடனாதவின் ஓர்

53. செளவாஸ்த மூர்த்தி

கரும்பொருட்டாய் இவ்வாறுகழறினோம். மனங்கலங்கற்க. அதனைப் பின்னரறிவாய்” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள், அம்பிகை அண்ணலை வலமவந்தபணிந்து விடைபெற்று, இமயமலைச்சாரலை யடைந்தது, ஆக கோ சிவவிநாயகப்பிரதிபடைசெய்து, ஆகமவிநிவழாது பூசித்து அருந்தவத்திருந்தனர்.

அச்சுர செய்புகழ்மையில் அவதிப்படும அந்தரத்தவா, சதுருகளை முதலாகக்கொண்டு, சாமபவிபால வந்து சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து “தாயே! தமது திருமேனியி னின்றோ சத்தியை யுதிப்பித்து, தானவா குழாதடைச்ச சங்கரித்து, வானவருக் கருளவழங்கவேணும்” எனப் பிரார்த்தித்துக் காத்திருந்தனர். மலையரச புத்திரியா ராகியவீமலை, மஹாதேவரது திருவருளாற் கௌரகிறமாகக் காலஞ் சமீபித்தது. அப்பொழுது அன்னையா தமது காளகீர்த்தை விலக்க, அதுவே ஓர்க்கையென்னுஞ் சத்தியாயப் பிரமஞாற்கொடுக்கப்பட்ட சிவகவாகனமேறி உமையம்மையார கட்டளைப்படி, கிருதனாக்கொன்று விரதமிரில் வீற்றிருக்கின்றனர். பரமேசுவரியார புராரியின திருவருளாற் பொன்னிறமுறங்க கௌரியென்னும் பெயாபெற்று, மந்தரமலையை யடைந்தனர். திருநந்திதேவா முதலிய சிவகணநாதர்கள் திருவடிபரவத் திருச்சகரிதானததி னுட்சென்று சிவபிரானைச் சேவித்துத் திருக்கரங் கூப்பிடுகின்றனர். மங்கையைத் தமது செங்கையா வெடுத்தல் சங்கரர் தமது திருத்தொடைமீதி விருத்தினர்.

சிவபெருமானோக்கி உமையம்மையார் தமது கருமைகிறத் தாலெய்திய காளியென்னும் பெயாக்கிவிட, பொன்னிறமாகிய திருமேனியும் கௌரியென்னும் காரணத் திருநாமமுமெய்தக் கையேற்றுச் சச்சிதியில் வரங்கொண்ட மூர்த்தமே கௌரிவரப் ப் மூர்த்தமெனப்படும்.

கௌரிவரப் மூர்த்தபேறு :

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

ஐம்பத்துநான்காவது.

சக்தாநஸ்வரூபமூர்த்தி

உலகமுழுதும் ஒரே செங்கோலினு லரசுபுரிந்துவந்த நுபன் எனலும் மனன்கை காரணமாகத் திருமால், தந்திமுநீகரை யெதிர்த துச சமாபுரிந்து சங்ககமுடியாராயத் தமது சகராயுத்ததை அமமுநீ புநகவனமேய் பிரயோகிக்க, அது அமமுநீ சிரோஷ்டரது வசசிர யார்க்கைவிறறுக்கி வாயமடிந்து மீண்டது. அதுகண்ட அச்சத்தை அச சமுறறு, மாயாரூபமொன்று தன் போலுண்டு செயதனன். முகீவா முனிகது தமது காறபெருவிரலை யகைக்கக கண்ககிலலாத விண்டு மூர்த்திகள வெளியே தோன்றினா அந்நா அலா தவவலி மிருந்த வொன்றும், அவரை வெல்லத் தக்கவல்லமை தன்னிடத் திலையென றும் சாங்கன தெரிந்து, அமமுநீகரைச் சரணசெய்து மீண்டு தன னுடன் போந்தவானவரை நோக்கி, “யானதீயரைச்செருத்து உலகை ப்புரக்குந் திதிகடவுளாதலின, எனக் கித்தகைய சகரம் இன்றி ய மையாதது. இதுபோல யேறொன்று யாணிப்பெறுவேன்” எனறி ஸசத்துவருந்த, இமையவா “சலந்தானென்னுந் தானவத் தலைவனைச் சககரண சுககிகருமாறு திருவடியாறநீறி கிருமித்த கதரிசன மெ ன்னுஞ் சக்கரப்படை அமமகாதேவன் பாதுகனது” என மறுமாற் றங் கூறினார்.

அதிதேட்ட திருமால் சிவதை கனித்துச்சிவாச்சுணியா வத ணையடைவேனென றுள்ளததமைதது, ஓர் சிவலிங்கக்குறியை ன்நா பித்துப் பாசுபத் விரதம்மூண்டு சற்கற்பஞ்செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து அக்கமால்குடி, தேவர்கள் பூசைக்குரிய உபகாணககளைச்

• சிவ சகலகாரணவருடைய மூர்த்தி.

சித்தரு செய்துகொடுக்கப் பரமபதியைப் பதமமலா ஆயிரத்தால் நா
டோறும் பவன் முதலிய திருநாமங்களோடு அருச்சிக்கத் தொடன
கினா. அவ்வாறு நிகழ்ந்துவருகையிற் பதிவிலையிற் படுவோராகிய ப
ரமேச்சுரன் அவர்தனபின் முகாசசுவைய ஆகலிருமுத அவனிமாக
கட கரிவிக் ஆயிரங் கமலத்தில ஒரு சலசத்தை மலர்வாக்கினா.
விண்டு வுணராராகப் பண்டுபோல பவனமுதலிய சகஸ்திரத திருநா
மங்கனையோடு ஒவ்வொரு கஞ்சமாகவெடுத்த பூசிதடவந்து கடை
சியில ஓர் திருநாய் கிறகு மலா காணுராய “ இத்தென்னையாளாக
வுடையார் திருவிளையாட்டு” என்றெண்ணி, தமது பூசை முடபெப
டாவண்ணம் விழிப்பாணைப் பிடுங்கி மலராகப் பாவனைசெய்து
அருச்சித்த முடித்த ஆணந்தக்கடலு ளமுந்நினா

உடனே பிறைகுடியபெருந்தகையா சளிகூர்தவராச்சிசோ
திமயமான பேருருவுடன் தெரிசுந்தர, திருமாவ அட்டாங்கபரு
சாக்மாகப் பலமுறை பணிந்து வேதவாக்கியங்களாறு தித்ததுகை
பேற்று நிற்க, கருணைவளவல் “கமலக்களவல் உனது பூசைக்கு மன
வகனித்தோம் உனது கண்ணையளித்தோம் கமலக்கண்ணன் என
நாம் மடையக்கடவாய” என்று திருவாயமலாந்து தமது திருக்கரத்
திவிருந்த சுதேசனம் எனனுரு சக்கராயுத்ததைப் பிரசாதஞ்செய்து
தத்தகைய வலியிராயினும் நினை பெரித்தோனா இஃது இமை
யள்விறு கொலலும் ஆற்றலுடைய தென்றற்க கிரகித்தனா. திருமா
ல இவ்வரங்கனையும் சதரிசனதையும் பெற்றுப் பலமுறை பணிந்து
அருவியாறுபோற் கண்களில் ஆரத்தபாடிபருகித்தப் பலவகையாகப்
பாடி ஆரத்தகடத்தாடி எம்பெருமானது திருவடியை முடிவிற்குடி
வைருந்தததநாடி இடையறுச சிவபகதிபுடன் வீற்றிருந்தனர்.

ஸ்காந்தபூரணம்

தநிசிகாநிஜிதஸ்தவமஸ்கராமேஸமருதகண:-கணயேமாயகஸ்பி
ரஸி கதமத்தவிஸம்ருதமதவயா - சக்ரமவிகரமஸாஹாயயம்சக்ரபா
னேதவப்ரியம்-ருதகருதரேதேயச்சதவ யாததபிவிஸமருதம்.

దధిచినానిర్జితస్తవ్యంసంగ్రామిసమరుద్ధణః | కంఠూయమానశ్శరణే
కథంత్యిస్తుతంత్యయా | చక్రంవిక్రమసాహాయ్యం చక్రపాదేతవత్రియం |
మతఃకృతంకేనయచ్చత్వయాతదపివిస్తుతం ||

இந்திய புராணம்.

ஸுதாஸநாக்யம்யசச்சரமஸ்தவாஸதகதம்ஹரி ! மஹாதேவா
த்பகவதஸஸுததததவ்ஹுமாஹஸி ! இதயாதி ! ஹிமவதபாவதமகதவா
பூஜ்யாமாஸஸங்கரம் விஹகததரபரதிஷ்டாபயஸநாப்யகாதோதகை
ஸஸாஸை : ஸ்ருதபுஷ்போஹரிஸததரகிமிதத்தவிதிநிதயக ஜ்ஞா
தவாஸ்வதேரமுததருதய ஸாவதரதராவஸமபநம பூஜ்யாமாஸதே
ஸேஸம் ! இதயாதி ! ஏவமுகதவாததௌசக்கரமஸஸுயாயுதஸஸமபர
பம் நேதரஞ்சபதமஸதருஸாஸிஷணகேபரபவிஷணவே லோகேது
புண்டரீகாக்ஷுதிக்க்யாதிருகதோஹரி ! இதயாதி ! மயிபகதிதருடா
ஸிஷ்டேஸுபவிஷயதிதவாகக ஆஜேயஸஸதரிஷா லோகேஷுமதபரஸா
நாத்பவிஷயஸி.

ఆదిత్యపురాణం.

సువశానాభ్యయచ్చక్రంబుభవాంస్తత్కథంసారిః । మహాదేవాద్భగ
వతస్సుతతద్వక్తుమహాసీ । ఇత్యాది । హిమవత్పర్వతంగత్వా పూజయా
మోసశంకరం । లింగంతత్ర ప్రతిష్ఠాప్యన్నాపగంధోదకైశ్శుభైః । హృత
పుష్పీహరిస్తత్ర కిమిదంతితిచింతయత్ । జ్ఞాత్వాస్వనేత్రముద్భృత్యసర్వతం
త్రావలంబనం । పూజయామోసదేశేం । ఇత్యాది । ఏవమన్త్రావదౌ
చక్రం సూర్యాయుతసమప్రభం । నేత్రంచపద్మసమ్యశంబిల్లైః ప్రభావిల్లతే ।
లోకేతువుండరీకామ్ ఇతిభ్యాశింగతోహరిః । ఇత్యాది । మయిభక్తివృత్తా
ధావిష్ణుభావిద్యుతితవాసనుః । ఆత్రయశ్రిమలోకేమతుత్రసాదాద్భవిష్యసిః ॥

வாழ்ந்த புத்தகங்கள்.

அதாப்பேத்யஜகக்ஷா தமஸுதஸ்ரபிரஸம்ஸிபம்-ஆராதயமாஸு
 ஹி: ஸ்வயமாத்மாமாத்மகா-ஸாங்கவரீஷஸுதஸ்தத் துபாதாங்குஷ்

மல்லாத ஆதி காலத்தும் சிவபூசை செயதுள்ளாரா எனப் பரியா
லோகிசுமபகூத்திவ, சிவபிரான பூஜிதனொறும் வரதனொறும்,
திருமாலே பூசுகருமசிவவரலபத மஹா'ன்னொறும் தெரியவேணமும்,
அவற்றிற்குச் சில நியாயம் காட்டுவோம்

நக்வேதம்.

தலாரியேமந்தோ தூலயந்தேருதாயததேஜ்ஜிம்சாருசிதரம
பதமயதவியுணோபமநயதாயிதேந.

ఋగ్వేదం.

తవశ్రీయేచరుతో దుఃఖాయంత్రయత్రైజనిమచారుచిత్రం పదం
యద్విష్ణురుపమస్యధాయిశేష ॥

பாஸரபுராணம் ஷோடசாத்தியம்.

ஸௌதரவிக்ரமமஹாவிஷ்ணுடைய சாருஸிநாமம் - சாருசி
 தரமஸம்பயாச்யஸ்பதவாக்ரபரமமபதம் - ஸாசலக்ஷ்மீஸஸமாச்யாதா
 மஹாவிஷ்ணுஸ்துவல்லபா - ஸஸ்யஸ்திவிக்ரமஸம்பயாச்ய ஸபூஜ்ய
 ஸாவசேதகை. - எனப் பிரதிபாதிக்கும் வேதபுராண வாக்ரிகங்களில்
 ஆதிவிஷ்ணுவென்றும் மஹாலக்ஷ்மியென்றும் கூறப்பட்டதாகை
 யால் அவதாரங்களில் மட்டுமல்லாமல், அநந்தரம் அச்சதன அரண்ம
 நையாவர, பாரதம் துரோணபாவததில் வியாஸாவததாமஸம்
 வாதததிலும் வராஹபுராணத்திலும் இன்னும் பல இடங்களிலும்
 பிரமாணங்கள் விளங்கிக் கிடக்கின்றன. விஸ்தாரமயத்திற்கு வெருவி
 விடுத்தோம்.

పరాశరపురాణం.

రాద్రలింగం మహావిష్ణుభక్త్యా చారుశిరామయం । చారుచిత్రం స
మభ్యవశ్యాంబువాకపరమంపదం । సాచరిత్రీస్సమాఖ్యా రామహరిష్టాస్త
వత్తథా । యస్యలింగంసమభ్యవశ్యాసమాఖ్యః సర్వచేతనైః ॥

இனி அவா ததிகிழகிவா மேற்பிரயோகித்த சக்ராயுதம் பண்டைக்காலத்தி லபபதமநாமனுரு எவ்வாறு கிடைத்தது என்பதை பபறியுஞ் சிறிது ாணுகூற வேண்டிவ தாயிற்று.

அக்ர தொத்தரவைச சதியாத தேவா வேண்டுகோளுக கிரவகி அவாகணைசசங்கரிக்கத்தக்க ஓர் ஆயுதம் தனக்கு வேண்டுமென்று கருதிய திருமால் இமயமலைச்சாரலில் ஓர் சிவலிங்கப் பிரதிடடைசெய்து நாளொன்றுக்கு ஆயிரந்தரமணா மலர்களால் அநேக காலம் சிவாரச்சினை செய்துவந்தனா. ஒருநாள் உமாபதி அவா பத்திமுதிராசியைப் பரிசோதிக்குமபடி படிமமொன்று மறைக்க, மாதவன் தன்கண்ணொன்றைக் கமலமாகப் பாலித்து அருச்சித்தனா. அப்பொழுது அருளவளஎஸ் இடபாருடராயத் தரிசனந்தந்த ஓர் சக்கராயத் முதலீயிதனா அக்ரராயழித்தி என்றருளி, கண்ணையும் முனபோறகடாக்கித்துச் செந்தாமராக கண்ணென்பபெயருங் கொடுத்தனுப்பினொன ஆகித்தபுராணத்திற்படிக்கப்பட்டுளது.

முனனோ ஆததியநதிகப் பிரளயமகன்ற சிறிதுகாலத்தில் பரமேஸ்வரா மீண்டும் பிரபஞ்ச நிரமாணத்தில் திருவுள்ளங்கொண்டு அபராகருத பராகருதஸருஷ்டிகள் சிறிதுசெய்து பிரமவிஷ்ணுகளைப் பிறப்பித்து, “நீங்கள் இருவருங் கிரமமாகச்சிருட்டி ஸ்திதிகாதநாகளா யிருங்கள்” எனத் திருவாயமலாந்தருளினா. அப்பொழுது விஷ்ணுவிமலாப்பணிகது “சுயம்பிரகாச ! துஷ்ட சிவாரணத்தினபொருட்டுத் தருதியான ஆயுதமொன்றைத் தயவு செய்தருளவேண்டும்” என விண்ணப்பித்துக் கொண்டனா சிவபிரான அவவாதே தமது தேதர தரயத்தாவ ஸூர்ய ஸோமாகரிகளின் தேஜஸ் பொருத்திய சக்ரமொன்று கிருமித்து அதனாலேயே கதைப்பொன்று பிறப்பித்தக் கொடுத்தனா. அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்த பராசத்தியாயிய உமா பிராட்டியா தமது திருமுகத்தினால் ஓர் சங்கீதம் திருதேதிரத்தினால் ஓர் பத்மமும் பிறப்பித்து, அவற்றைத் தாங்குதற்கு முன்னிருந்த இ

ருகரத்துடன் நூதனமாக இரண்டத தனகளை யுமுண்டு செய்து பிரசாதித்தனா. இசைரிதம் ஸ்கந்தருக்கும் அகஸ்திய முகிவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையிற் சாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸ்காந்தபுராணம் ஈராநஸம்ஹிதை.

இத்யுத்தோபகவாகஸாவோஹரிணூவிஸவமுாதநிநா | தமாஹமே
கநாதேநஸாவேணஹரிஸிவர: | ஆபுதம்சாஸ்யதாஸயாமிதபோவிக
காபதுத்தயே | தேவாரீணாசஸமஹதையரக்ஷாயைஜகதாமிஹா | இ
தயுகதவாபகவாகவிஷ்ணுதேவதேவமபதி ! ஏகாகரமநஸாதயாகம
கமதபரமேஸ்வர: | தயாயதஸ்தஸ்யதேவஸ்யபராதுராஸ்ததமோஹ
தம்ஸிராருகேதரதயாதஸ்ய ஸஹஸ்ராதிதயஸநநிபம் | அகநேஸூ
யா சசஸோமாசசதநயாலலோசநதரயாத | தரிதேஜோமயமதயுகர
மஜுனாகாஸதரமவஜரபஜ்ஜரம | நாபௌஸோமாமருதமயோஹயோ
ஷுபகவானரவி | பராஸ்தேஷுபகவாககரிசு சகரஸ்யஸயாசசிவர
தவந:—ஸசக்ரமதிமாந்யதவாகிரோமீதயபாஷத | க்ருதாஜ்ஜலிக
ரஸ்தஸ்தௌபஹுபாஹுஸதரிலோசன. | தஸகரமபாணிராலமப்
யவிஷ்ணவேபரததௌஸிவ. | விஷ்ணோவைக் க்ஷிணமபாஹுமப
ஜத்ஸோபிஹாவித: | ததோதேவஸ்யஸைஸமபோாகதாகக்ராதவி
சிஸ்ஸருதா | ஸததயதாபஹராகோராஸாவரதநவிசிதரிதர | ஷட்
சாஸதரஸுபிணீதிவயாஷடதாராஸதரிஸவருபிணீ | ஆஜ்ஞப்தாஸம்
புஷாசாபிவிஷ்ணுமேவஸமாஸரிதா | வாமமஸரிதயஸைபாஹுஸி
ஷ்ணோஸ்தஸ்யஸ்திதாபவத | ததோதேவீஜகததாரீபவாரீஸாபரா
த்பரா ஸிவாகஸாஸதிதாதத்யௌ விஷ்ணோடேஸாஸஜ்ஞயா |
தஸ்யாவக்தராத்ஸமுத்பந்: ஸவகராஜ்ஸாஸாரீபர: | ஸாவதேவம
ய:ஸாகத:ஸாவஸாதருசிபர்ஹண: | ஸோப்யாஜ்ஞப்தஸ்தயாதேவயா
விஷ்ணு:பாஸ்யவமதாகமத | தேவயாகேத்ராத்ஸமுத்பந்மம்புஜா
ஸாப்யம்ஸாப்யம் | ரமாலயமகோஹாரி ஸர்வலோகவிபூஷணம் |
தஞ்சவிஷ்ணுமஹாத்மாகமஜ்ஞயாபத்மமுததம் | ஸமாஸ்யேத்
ததோவிஷ்ணுர்விஸ்வயம்பரமம்யபௌ | பூர்வம்தத்திபுஜோவிஷ்

ஊர்க்காரச்ச் சூழலாடித் ததாஸம் புனாஜ்ஞப்த : ஸதுசிந்தாம
வாபஹ | தவிபுஜோஹஸ்தமதவதய ஆயுதநாமசதுஷ்டயம் | தரி
ஷயாமயம்பயாதததாவுபெஸுநகாமபுஜாவபி | எவஞ்சிந்ததஸ்தஸ்
யவிஷ்ணு தேவயா, பரஸாதத . — பராதூரஸ்தாம கொளபீடுள
தாபயாந்தெளசாபயதாரயத | ததோவிஷ்ணு : பரஸநாதமாஸங்க
சக்ரகாதர . | நமஸகருதயபரிவராநதம கருதாதோஸபி தயபா
ஷத் ! ததோஜலதகம்பீரகோஷேணபகவானகில : ! விஷ்ணுமாமம
ஹாதமாநகருதாதோ ஸ்திகேஸுவ இதயுத்தமாமதாததேதேவ : ப
ரமாதமாஸதாபரிவ . ||

స్కాచపురాణం.

ఇత్యుక్తాన్తర్వాకశరోహరిణ విశ్వమూర్తిః సా । తమాహమేషు
నా దేవ సర్వేణాహరిమీశ్వరః । ఆయుధంచాస్యదాస్యామి తపోఽహ్మపను
త్రయే । దేవారిణాంచ సంహత్యైరక్షాయైజగతామిహ । ఇత్యుక్త్యా భగవా
న్విష్ణుండేవ దేవతమాపరిః । ఏకాగ్రమనసాధ్యానమగమత్సరమీశ్వరః ।
ధ్యాయతస్తస్యదేవస్య ప్రాదురాసీత్ మేనుదం । బారునేత్రత్రయాద
స్య సహస్రాదిత్యసన్నిభం । అగ్నేఃసూర్యాచ్చసోమోచ్చతస్తయాల్లోచన
త్రయాత్ । త్రితతోమయమత్యుగంధానాశ్రుంవజ్రపంజరం । నాథాసో
మామృతమయో హ్యశేషుభగవాకరవిః । ప్రాంతేషుభగవానగ్నిచ్చక్ర
స్యస్యాచ్చివాత్రసః । సచక్రంమరిమాకథూత్వా కింరోమీత్యభాషత ।
కృతాంజలికరస్తస్థా బహుబాహు శ్రీలోచనః । తంచక్రంపాణినాలంబ్య
విష్ణుప్రపదరోచివః । విష్ణుర్వైదక్షిణంబాహు మభజత్సరిహషిః । త
తోదేవస్యవైశంభోగేవాగక్రాద్వినిస్సృతా । దైత్యదహహరాభూరా
సర్వరత్నవిచిత్రితా । వట్సాశ్రురూపిణీదివ్యా వడ్ధారాశ్రీస్వరూపిణీ ।
కర్ణప్రాశంభునాచాపి విష్ణుమేవసమాక్రీతా । వామమాక్రీత్యవైబాహుం
విష్ణుస్తస్యస్థితాభవత్ । తతోదేవజగద్ధాత్రిభవసీసాపరాత్పరా । శి
వాదేసంస్థితాదధ్యోవిష్ణోరర్చకేసంజ్ఞయా । తస్మాదవక్త్రైర్నమతుత్సన్నః ।

శంఖరాజశ్శిష్యుః । సర్వదేవమయఃశాంతః సర్వశత్రునిబహుళాః । సో
ప్యాజ్ఞః ప్రస్తూదేవ్యావిష్ణోఃపాశ్వేనమధాగమత్ । దేవ్యానేత్రాత్మము
త్పన్నమంబుజంసుప్రభంకుభంరమూలయమనోహరి సర్వలోకవిభూషణః
తంచవిష్ణుంమహాత్మానమాజ్ఞాయాపద్మముత్తమం । సమాశ్రయేత్తతోవిష్ణు
ద్విస్తయంపరమయయా । పూర్వంతుద్విభుజోవిష్ణుగేహాంచక్రంచహ
షీతః । దధారశంభునాజ్ఞప్తః సతుచింతామవాపహ । ద్విభుజోహంకథంత్య
ద్య ఆయుధానాంచతుష్టయం । ధరిష్యామ్యంబయాదత్రా వృథోశంఖాంబు
జావపిసించంతయం ప్రస్యవిష్ణోఃదేవ్యాఃప్రసాదతః । ప్రాదురాస్తాంకరా
వీనాతాభ్యాంతోచాభ్యధారయత్ । తతోవిష్ణుః ప్రసన్నాత్మాంఖచక్రగదా
ధరః । నమస్కృత్యోపేంశాంతం కృతార్థోస్తీత్యభాషత్ । తతోజలదగం
భీరఘోషణభగవాన్కృష్ణవః । విష్ణుమాహమహత్తానయతార్థోసరికేశవః ।
ఇత్యుక్త్వాంతర్ధాదేవః పరమాత్మాసదాశివః ॥

சாண டெட்டுத் துதகரித்த பிரபல பிரமாணத்தானே நிருமால் ஆதிகாவதிலேயே சிவாறுக்கிரகத்தால், சுகராயுத தண்டாயுத களும், சாமபவியின நிருபையினால், சங்கமும் முன்னிருந்ததுடன் இரண்டு கரங்களும் பெற்றனவொன்பது புலப்படும். அவ்வாறு சிவ கடாக்ஷத்தாற் சுகரம்பெற்றதை மறந்து விஷ்ணு ஒருகாலத்திலே இறுமாப்புக, அஃது மறைந்துவிட்டது. அச்சமத்திலும் அதைப்பெறும்படி சிவாச்சரின் செய்து மறுபடியும் பெற்றனவொன் வேறோர் உபாச்சாரமும், ஷை ஸகாக்ஷபுராணம் ஸாராஸமறியதை விளக்குகின்றது. [விரிதல் கருகி இதுவரையும் சிறுத்தப்பட்டது.] இவ்விவாதிவியாயங்களால் கானருமுறையிலே காராயணன சக்ராயுதகிரித்தமாய்ச் சங்கரோபாச்சரின் செயதவற்றை நிலைநாட்டப்பட்டது.

“சலமுடையசலத்தரனநனுட்திந்தகல்லாழி
கலமுடையகாரணற்கனறுளியவாடுன்னே.
கலமுடையகாரணன்றையனயிடத்தரனழக்கி
முலாகவிடவாழியருளினன்கான்சாழிலோ.” திருவாசகம்.

கூர்மபுராணம்.

மாயோன நேமிபெற்ற அததியாயம்.

“வைபவம்பொதிந்த செங்கனிவாயமாயோன னபுகருணமகிழவுற
றையனகையாற புறநீவியடித் தபுனைந்த மலாககண்ணு
மெயதரூபிச் சதரிசனமென்னுஞ் சுடராதியுமீந்த
செயயகமலகண்ணென்னுமபெயருஞ்சிறப்பினொமேனிததான”

உபதேசகாண்டம்.

“என பபோற்றந்முடிம தொடழிபுகப்பணிகதானெழுநூகதி
மின்னுசசடையோனரிருவருளகநதருகாரினா னவிழுகமலக
கனனிககிறைவனகருத துணாகதுகதிராயிரமபோனொளிபரப்பும்
பொன்னநதிகிரிபுரிந்துபின்னுமெதுவேணெவதுபுகவென்றான

கின்பா னுருகினைதழுகழேடுகெடுகணசாத துநீலையுலக
மனபாலறிவானெனகதிருகணம்பொருத்த தினருளகெனனா
மின்பா னுகாதோன்தருளிகெண்டவேணமெவரகெடுததான்
பொன்பானமருமத்திகிரியினுடைந்தானமரபுடைபோற்ற.”

காஞ்சிப்புராணம்.

‘ஆவகவினயெநிரோககிநின்பூணைக்ககமகிழுகதே
முனகதிஞ்ஞானறு
தேவகமலவிழியளித்தோம்ப துமாககென்னுமபெயரிற்
றிகழவாய்வலா
பாவருபெறுதிருமாறபேறெனப்பொலிகவென்றருளிப்
பானுகோடி.
தாங்குகதிராசகதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படைபு
முதவியெவகோன.”

திருமால் வீரபத்திராபேரில் தஷ்யாகததில் சக்ரத்தை விடு
ப்ப, அவா தலைமலையி லொன்று அதனை விழுகவியது. பின்னா விக
டகூத்தாடி அதைச் சிறிக்கச்செய்தனா; அதனால் சக்ரம் கழவி
வாயினின்றுவிழ, ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுள மீண்டும் அக்ரடங்காணவிரு
ம்பி எடுத்து மறைத்துவிட்டமையால் அவா மகிழும்படி அவவாறே

உததாடி அவர் திருவருளாற் பெறனொனக காஞ்சிப்புராணங்
கூறும்.

“போராழியதனவாயிறகழிநதுபுவிமிசைவீழப்
பொருக்கெனறங்கை
யேராணமுக்ககடவுளதுகவாரதங்கறியானபோன
நிருபநோகிப
பேராணமைப்படைததிலவனிளிச்செயலெதெனறமுங்கிப
பேதுறந்தச
சீராளனநிருமுனபுனைக்கண்டவிகடநடஞ்
செயதுவேண்ட.

ஏக்கறவானவரியறறுமவிகடநடநெடுமபோதெம
பெருமானோக்கி
மாககருணைசுரந்தருளியாழியவனநனக்களித்தான—”

சிவபெருமான தமமிடத் திடையரூத அனபுகொண்டு அருச்
சித்த திருமாலுக்குச் சகராயுத முதவினமையால, அபபெருமானுக்
குச் சகரதாநஸ்வரூப மூர்த்தியென ஓர் திருநாமம் வேதாகமபுராண
ங்களில் விளம்பப்பட்டது.

சகரதாநஸ்வரூபமூர்த்தயேநம:

=====

55. கௌரீலிங்கமணித் தூதர்.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்

ஐம்பத்தைந்தாவது கௌரிலீலாசமந்விதமூர்த்தி.

திருகலைலாயகிரியிற் சிங்காதனத் தெழுந்தருளியிருந்த சிவ
பெருமானது திருவடிகளைத் தேவியா ரொழுந்த பணிந்து நின்று
' இறைவனே! ' எங்கும் நிறைந்த தேவரீரது உண்மையையையுப்
தேசித்தருளவேண்டும் " என விண்ணடிக், சுயம்பு " உமையே !
செயல் குண வருவங்களைப் பொருந்தோம் , சாவவியாபகமாக விள
ங்குவோம் , உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருந்துவோம் "
என்று திருவாயமலாரதருளினா உமாத்தேவியா " உருவமுடையே
மலம் மென்றும், பல வருவமுடையேமென்றும் உரைக்குத் தன்மை
யாது " என வோத, ஐயன் " அவை நம் தருளவடிவம் " என்ற
றைய, அன்னையா " ஆயின, அவை யெனவடிவங்கள் " என்றிசை
த்தனா. நம்பா " நம்மெதிரில் உன்னை வியந்துகூறினே, உன்னிடத்
திலும் ஏனையோரிடத்திலும் யாமே நின்று தொழிலபடுத்துகற்றோம்,
அவ்வாறு தொழிலபடுத்ததல் நீங்கினால் அகிலசராசரங்களும் அறிவு
முழுவதும் ஒழிந்து சடமாயிருக்கும்; அதனை யறிக " என்று மறு
மாற்ற மருளி, திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவரது உள்ளத்தி
ற்பொருத்தி அறிவினை யளிகருஞ் செயலை நீங்கிக் கண்பொழுதிரு
க்க, அகிலானமாகளும் அறிவிழந்தவர்களாயத் தமதுமுறை தல
றிச் சடமாயிருப்பதைக் கேளீகண்டு, கங்காதானது கழலபணிந்து
" எம்பெருமானே! எளியே னிசைத்ததை யெண்ணாமலவையு
மெழுப்பியருளவேண்டும் " என்றிரப்ப, இறைவா கருணை பூத்து
யாவனாபுமெழுப்பினர்.

விண்ணி முதலான பண்டைய வுணாவற்ற துயில் நீங்கினா போலத் துண்ணென நெழுந்து அண்ணலப் பணிந்து “எளியேவ கள எண்ணிலகாலம் அறிவடங்கிச் சடமாய்ச் செய்கடன மறந்தோ மாதலின், அப்பாவம் அகலும் வாகையை அருளசெய்யவேணும்” என விண்ணப்பிக்க, உத்தமன் “உம்பாக்கீ! அப்பாவம் உமையி டத்ததன்றி, உங்களித்தத்தல” என ஞேதியகற்றி, சாமபவியை நோக்கி “நீ * தக்கனமகளாயத் தரணிமேற ஞேனறுதி, யாம வந்து மணஞ்செய்கோம்” என ஆருரூபிக்க, விமலை விடைபூர்தியைப் பணிந்து விடைகொண்டு, காளிநீதிநீதியிற் கமலமலரினமேல வலம் புரி வடிவாய்ச் சிவநாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு, சிந்திநாளிருந தன்ன. மாசிமாதத்திற் மகநகரத்திரத்தில் தக்கன தன்மனைவி வேதவல்லியுடன் ஸநானஞ்செய்து திருமபுகையில், இறைவியாரது வலம்பூரிச்சங்கவடிவைக்கண்டு கைகளிறறாங்க, குழந்தைவடிவேற மமையாற களித்து மனைவி கையி லளித்து, உடன் கொண்டு ஊராயடைந்தன்ன வேதவல்லி மாதேவியை வளர்த்து வந்தன்ன.

அமமையா ஐத்துவயதடைந்து “சிவபிரான தன்னை மண ஞ்செய்யும்படி தவஞ்செயவேன்” எனத் தந்தைபாறகூற, தக்கன தன் மகளாயித் தாஷாயணி சாற்றியதற்குச் சாலவுங் களித்து அந் காப்பறத்தே ஓர் கன்னிமாட்டு செயவித்துச் சில கன்னியரோடும் அதிலவிடுபட, பரோ அரனை நோக்கிப் பன்னீராண டடையு மெவலை யுந் தவத்திருந்தன்ன. அவவாற்றுகையில், சிவபெருமான தக்கமா புரியில், தாஷாயணியின் தவச்செயலகாண விரும்பி, விருத்த வேதி யராய எழுந்தருள, எம் மனையாரா கண்டு, இவா பெரியொன்ற ட கொண்டு, எதிரசென்று பாதம் பணிந்து நிற்க, மாதேவா “மாதே ! உன்பா லொரு வேடகையால வந்தேம் ; கொடுப்பதாறிக் கூறுதும்” என, அம்பிகை “அஃ திசையுமாகிற நருதம், அறைக” என, ஐயா “உன்னை வதுவைசெய்ய உள்ளவகொண்டுவந்தோம் ; இசைக”

* இவ்வரலாற்றை இச்சரித்தநி னிறுதியிற் காண்க.

என, இறைவியா “இருகரங்களை மூன்று செவ்விதொளையைப் பொத்திப் புராரியை மறைக்கத் தாம புரிவேனுக்கு இவ்வாறு புகன்றனை; போ! போ!” என்று அங்கிருந்து விலகிச் செல்ல, பரமா அருகிருந்த பாவகிய ரியிக்கு தமது க்ஞாடினைப் பாராபதிக்குக் காட்ட, அமமை அளவிலா மகிழ்ச்சி கொண்டு, யனைப் புகழ, அதுகண்ட தேடியர் சிவா “இவன் மாயம் வலத்தான்” என்று மனத்துடன்கொணர் விரைந்துசென்று தக்கனிடையே சொல்லினா அவன் தன் தரிவாய அரனென்றறிந்து அக்கனனிமாடயடைந்து, கடவுளையுரைத்துப் பணிந்து “தேவரீ” என நகிற கெய்த டேணமும்” என்று தாஷாயணியுடன் சங்கரரைத் தனது தக்கமாபுரிக்குக் கொடுப்போந்து, முதறப்பெருங்கடவுளை ஓர் முழுமணித் தவிசிலிருத்தினன். வேதவல்லி தன்மகனைப் புலவி, நன்னீராட்டி, பொன்னணி பூட்டி, மலாருட்டி, எமபிரானருகில்விட, இறைவியா ஈசனிடத்திலிருந்தனா.

சமஸ்ததேவர்களும் அது சமயத்திற் அங்கடைந்துகின்றனா. தங்கன் தாஷாயணியின் திருக்கரத்தைச் சங்கரா திருக்கையி லளித்து வேதவல்லி கையிறுங்கிய கரகநீரைப் புரோகூழிக “என்தன்னைபும், தவப்புதலவியு மாகிய தாஷாயணியைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தேன எனக் கூறினன். சிவபெருமான சகலதேவருடன் உடனே மறைந்துவிட்டனா தேவியா மனமவருக்திப் பண்டு போல, தவச்சாலையிலிருந்து பின்னொருபகலிற் பெருமான காட்சியளித்து இடபாருடராய அழைத்துக்கொண்போக, வேளளிமலையடைந்து விமலருடன் வீற்றிருந்தனா.

சிவபிரான திருமணஞ்செய்த தேவியாரை நீக்கி மறைந்ததற்காகவும், தன்னை மதியாமைக்காகவும், தக்கன் மிக்க கோபமுற்று அதுமுதல சிவபிரானை மதியாம விறுமாந்திருந்தனன். இச்சரித்திரத்தின் மற்றவிஷயங்களை முன்சென்ற தஷாயனுஹதமூர்த்தத்திற்குக் கண்டுகொள்க.

கௌரியாபி உமா தேவியாருடன் லீலாமாத் தினாயாகச் சிவ பிரான வினையாடியமூர்த்தமே கௌரீலீலாசமா விதமூர்த்த மென்ப படும

* பண்டொரு பகலிற் பதுமன் தனது சந்தையவுலகத்தி் விருக் கையிலு, அவனது மாந்தபுத்திர பதினமரில், உக்மன தந்தையனோ க்கி “எந்நையே! பெருநீரே உர மூர்த்தம் தருகவும, எல்லாவு யிருக்கும் உயிருமா உள்ள உன் யாவை” என முவினாவு, சமுத்கன் “தனய! சங்கரனே நீ விருவிய முகலவன்” என மதயாத்நகூந், தக்கன் “சுருட்டியாதி மூலவகத் தந்திழ்ந்த சங்கர மென் நீனை யியற்றஞ் சங்கரன் ஏனைய விருதொழில் புரியு முகூட கலையனாத லெக உனம்” என, எண்கலன் “சாவசங்கர கரிலுதிவ் கல்லாயந றையுந் தன்னிட மெடுகங் பீடமும் படைப்போனாந்நல்லும், எம் முள் அநதாக்கதமாகவிருந் து யருட்டி தித்கன்ச செயவிடபவ னாத லாலுடி, இறைவனான” எனத் தேற்றினன் அது கேட்டு மனத் தமொற்றம் கீககி மாந்ததீர்ததக்கனாய் ஆயிரவருடந் சங்கஞ்செயத் தக்கனுக்குச் சிவபெருமான காட்சிதருந்நி, “உன் மனதில் விரும பியதென்” என, தக்கன் பணிந்து “சரிவேகங்குறும் என கட்ட னையில் நிற்கவும, தேவரீரைப் பணிவேரா என்னைப் பணியவும, உமா தேவியா என புதலவியா யதிக்கவும, தேவரீர் வேதியவழவாய வக து மணம்புரியவும, வரமருளவேண்டும்” என வேண்டினன், சிவபி ரான அவவாதே யருள் செய்து அநதாததானமாயினா.

தன்குன் சிவபிரசாதததாற் பிரமணைக் கொண்டதேக்கமாபுரி யென் வோ நகர மியற்றி, ஆங்குக் கொலுவீற்றிருந் து இந்நிராதி தேவா பரவ அரசசெய்துவருகையில, வேதவல்லியை விவாகஞ் செ யது, ஆயிரமபுதலவனா யீன்று, அவாகட்டு உபநயனமியற்றி, வேத முணாததி, “நீங்கள் சிவபிரானே கோக்கி மாந்ததீர்ததக்கனாயில தவருசெய்து, “சுருட்டிசெய்ய வரம்பெற்று வருநா” என விதேத னன். அவர்கள் அவவாதே ததததிருக்கையில, நாரதமுநிவ் அவ

களை வினாவி ஞானோத்தேசஞ்செய்ய, அவர்கள் தவஞ்செய்து முதலி
பெற்றனர். இச் செயல் ஞானதிருவடையாஸ்திரத தக்கன மீண்டும
ஆயிரமபுதலவரைப் படைத்து முன்போலவே விடுப்ப, அவர்களும்
நாரதமுநீர்ததுபதேசம் பெற்றுத் தமமுன்னோ போலவே மோகூத
முற்றனர் இதை யு மறித்த தக்கன வெகுண்டு முகிவரை “எனருந்
திரிக” எனச் சபித்து, விரைபத்துமுன்று மாத களை யின்று தருமன
முதலான முநீராக் கு மாரா ணத்தி, இப்பத்தேழு பெண்களை ய
ளிகுத்துச் சந்திரனுக்கு மணம்புணர்த்தினன சந்திரன் அவ்வனிதை
யாகளில், காதலிக்க உரோகணி பெண்ணு மாத ரிருவரை யன்றி
ஏனையோரை முநீரோக்காளுமின்ன பவநாள மனம்பொறுத்து மற
றைய மாத தலைபாலுற்று முறையிட, தக்கன சந்திரனையழைத்
து மகிழ்வி விடுதலன்ன திவகன் அதனாலும் மனநிர்மலபாமைதெ
ரித்து சிவவடாநது ‘தினமோ கலபாகக் குறை’ வெனச்சபித்
தன்ன அகனால நாள்க்கோக்கியாகக் குறைதல்கண்டு, தக்கன
கொடுத்தகாபத்தினின்று விட்டு விருமபியசோமன சிவபிரானைப் பி
ராததித்து, பெருமான நளரல வளரவும் தேயவுமவரம்பெற்றனன்.
அக்கனையறித்த தக்கன கடுவனோபவகொண்டு புலகழநீவர் புகன்ற
புத்தியாறகோப நீங்கி யிருந்தனன்

கௌரீலீலாசமரவிதஸூத்தையேகம்

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறநம்பலம்

ஐ ம ப த த ா ரு வ து

விஷாப ஹரண மூர்த்தி.

பண்டொருபகலில் அமரருக்கும் அஷ்டருக்கும் நேரிட்டபோ
ரில், இருதிறத்தவரிடும் பலா மடிதலால், அவர்கள் கமலாசனத்திரு
ந்து பலகோடி யானமாகையுமபடைக்கும் பிரமதேவனைச் சத்திய
லோகஞ் சென்று கண்டு ‘ தலைவ ! யாங்குளிறவாது நெடுநாள் போ
புரியக்கருதினோமாதலின் பாற்கடலைக்கடைந்து அமுத லீக்கவேண்டு
ம் ” என வேண்ட, பதுமன் “ கமலேசேளவனபாற்கட றிக் கருதியது
முடிப்பிப்பேன ” என்றுரைத்து, அவர்களுடன் கீர்ப்பதியடைந்து
சேஷசபனத்திற சங்குதியா பரவ யோக்கித்திணாபுரியுந் திருமா
லைவணங்கி அவர்கள் விருப்பையறிவிக்க, விஷ்ணுமூர்த்தியதற்கி
ணங்கி, “ அவவாறே யாகுக ” என்று, மந்திரமலையை மத்தாகநட்
டுச் சந்திரனை அடைநுணுகி அட்டநாகங்களு ளொன்றாகிய வா
கீயென்னு மரவைத் தாமபாகப்பூட்டி, தேவா ஒருபறமும் அகரா
மறுபறமும் ஈராகுமபடிக் கட்டினையிட்டு, தாம் கூர்மவடிவேற்று
மலையின் அடியையு முடியையு முதுகினுண்கைகளாலும் பறநிசிற
க, தேவாகரா கீயெய்தக் காலம் பல கடைநதமையால், கயீரு
கிய வாகவெருத்தமார்த்து, உடல் பதைத்து கோத துடிக்கத் தனது
ஆயிரம்வாய்களாலும் விஷஞ் சிறதியது

ஆவலிஷம் என்கும் இருளெய்தும்படி யொல லெனப் பரவ,
தேவா முதலாயினா பயாதோடினா அது கண்ட விஷ்ணு அமராக
னைக் காப்பே னென்று ஆறநல் கூறி, அவர்கள்மேற் செவலிம் ஆல
த்தைத் தா மெகிசென நடாததனா, அவலிஷம் அவா திருமேனி

56. விநாயகரான முர்த்தி.

யை கருநிறஞ் செய்ய, அவரும் நீட்டற கஞ்சி யோட்டெடுத்தனா. அப்பொழுது யாவரும் ஒருங்குசென்று திருக்கையகியிரியை கண்ணி, திருநந்திதேவ ரதுளையால்திருச்சுந்திதானத்தினுட சென்று கருணாநிதியாகிய கண்டாண்டித் தரிசித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றனா சிவபெருமான திருமாலை நோக்கி “மாதவ! உருவம் வேறுபட்டுத் தேவா குழுவடன வந்ததெனின?” என நறியாப்போல வினாவ, விஷ்ணு “பரமதியே! தேவரீர் கட்டணியின்றிப் பாரகடலை மதித்தமையின அமுது பெறுது விஷம்பெற்றேறும், அடியேன்களைக் காத்தருளபுரியவேணமும்” என நிரந்த நிகழ்ச்சவையிசைப்ப, சிவபிரான தம திட்டப்பாகத் துள்ள பாரமதியை நோக்க, உமைமம மையா “இவர்களைக் காக்கவேணமும்” என்று விண்ணப்பித்தனா.

சரவான்மாக்களின் இடுக்கணை களையுஞ் சம்பு சம்பித்திருந்த சுந்தரராப பாரதது, “சுந்தரர்! அவ்வாலத்தைக்கொணாக” என்றாக் ஞாபிக்க, அத திருவாணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவ்வாறே அவா தம துள்ளவகையிற் றாங்கிப் பெருமானிடந் தர, மகாதேவா அதனை வாகித் திருக்கரத்தில வைத்துக்கொண்டு “தேவர்களே! இதனை யுண்ணவா? விட்டுவிடவா?” என, தேவர்கள் “தேவரீரது திருக்கரத்தில வரவே இதனுருவம் சிறுத்தது, விட்டால் உலகை யழிக்கும். எவ்வெவற்றினும் முற்பாகந் தேவரீர்தே யாதவின, விஷ்ணுபிருப்பினும் இதனைத் தேவரீர் கொண்டருளல வேணமும்.” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான அவ்வாறே சமமித்ததுத் திருவமுதுசெய்கையில், அது கண்டத்தளவு செல்ல அதனை யாவருந் கண்டு, “எம்மை யுயிர் காத்ததற்குச் சான்றாக இவ்விஷத்தைக் கண்டத்திலேயே தரித்தருளலவேணமும்” என்று வேண்ட, எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அங்கேயே ஒருநிலைமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டா நிலகண்டா கேண்டர் முதலிய திருநாமங்களைப் பெற்றனா. பிறகு பெருமா னருள்பெற்றுக் கடல்கடைய அமுதமும்

பல பொருளும் பிறந்தன திருமால் மோகினி வடிவேற்று அசுரனா
வஞ்சித்து அமராக் கழுதளித்து, அவரவரிருகைகக கேகவிடுத்தனா.

திருப்பாறகடலிற றேனறிய விஷத்தாற சாவானமாககளுந்
துண்புறாவகையாக, தேவமுநிவா வேணடுகோளுந் கிரங்கிப பாணஞ்
செய்தமையால, சிவபிரான விஷாபஹரணமூத்தி யெனப பெயரொ
யதினா.

பாகவதம்.

யேஸமாந்தரியபகவாந பவாநீமவிரவபாவந | ததவிஷங்கசது
மாஸோபே பரபாவஜ்ஞோநவமோதத | தத கரதலீகருதய வயாபிஹா
லாஹலமவிஷம் | அபஞ்ஞயநமஹாதேவ கருபயாபூதபாவந | நிர
மயகாமதச்சமபேர தேவதேவஸயமீடுஷ | பரஜாதாக்ஷாயணீப
ரஹமா வைகுண்டஸஸஸரஸிதே ||

ஞாநவத்புராணம்.

யேஸமாநம்பூதயவாந் ஞவாநீமவிஷ்ணுவாந : ||
ததவிஷங்கசதுமாநீத ப்ருஞவஜ்ஞீஸ்யமேதத |
தத:கரதலீகருதய வயாபிஹா
லாஹலமவிஷம் | அபஞ்ஞயநமஹாதேவ கருபயாபூதபாவந | நிர
மயகாமதச்சமபேர தேவதேவஸயமீடுஷ | பரஜாதாக்ஷாயணீப
ரஹமா வைகுண்டஸஸஸரஸிதே ||

பிரஹமாண்டபுராணம்

இரண்டாமத்தியாயம் - பிரமன் வாக்யம்.

தஸயவிஷ்ணுரஹமவாபி ஸாவேவாஸுரபுநகவா:
நஸத்தவநதிலைஸோமம் வேகமநயதரஸநகராத
விலேஷேனோததிஷ்டமாநேக காலாஸஸமதவிஷா
நாதத்தோரத்தகௌராவக : க்ருத:கருஷ்ணோநாதந:!

బ్రహ్మాండపురాణం.

తస్యవిష్ణురహస్యవాపి సర్వేవాసురపుంగవాః ।

నశిక్కువంతిపైసాధుం షేగమస్యశ్రేణికరాత్ ।

విషేషో తిషమనేన కాలానంశమత్విషా ।

నిదఁగ్నోర క్తగౌరాంగః కృతఃకృష్ణజనాదనః ॥

வரமதபுரணம்

திர்தருஷ்டவாரதத்கௌராங்கு கருகுகருவணம்மூநாதநி
பீதாஸஸாவேவயுதேவா ஸதவாமேவசரணங்கதா :

వామనపు గాణం.

తంద్రస్వర కగౌరంగం కృతింకృష్ణజనాదనం ।

భీతాస్పర్శేవయందేవా స్త్వామేవకరణంగతాః ॥

ராமையஜேத்தர காண்டம்.

தூலாஹலமவிஷ்ணுஸாமிம ஸுதகா? ஹாமருதோபமம.

రామాయణో తరకాండం

మౌలాహులంవిషంసర్వం సజగ్రాహస్యితోపమం ||

காஞ்சிப்புராணம்

“அருகாலமி துவென்ன விட மெழுவூ ன்ளிவெருவி யயனமா லேனோ, கொடுகாலன நனைகருமைதத குணாதழநீழை சரணபு குதக கொதிததுவாழநாள, பிடுகாம லருளபுரிந்த பிரானறிப் பி னையுமோர பிரானுண்டென்ன, கடுகாதார தமைக்காண்ப பெற றிடினு மென்னுள்ள கடுங்குமாதோ.”

விஷாபஹரணமூர்த்தியே நம:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிறநம்பலம்.

ஐம்பத்தேழாவது. கருடாந்திக முர்த்தி

—❦—

திருமகன விளங்கிய மருமமும், திசைமுகன முதலாவதிலமுதி
ழ்த்த முண்டகமும், தண்டம்-சுதரிசனம்- சாரங்கம்- கதை-சங்குட
னைமபடை தாங்கிய காமும், தினகர நிருவாசோந் தொளிசெயல
போற நிருச்செவிக் குழையும், பன்னகப்பாயலும், பாற்கடற்றயில
வும், அவுணை யழித்தலும் அமரணாப புரத்தலும் அமைந்துலகளி
கரும் ஆதிநாரணன், முனனொருபகலில ருக்கணாததொழ் எண்ணி
ன்னாதி, வண்ணநற்கருட வாகனமேறி வானெறி வழிக்கொடு கண்ணு
தல வீற்றிருக்குந் திருக்கலைலையச சமீபித்து, தனது வாசஸ்தான
மாகிய திருப்பாற்கடலபோல வெண்ணிற முடையதும், பலபுறங்களி
லும் அருவியாறுக ளிறங்குவதும், சங்குகண்ணன் - வானன் - குண
டோதான முதலிய கணநாதர்கள் நாற்புறத்திலுங் காவலசெய்வதும்
இடையரூது இமையவர் குழாவகள் “ஹரிஹர சங்கராஜகீர்த்தி” எனப்
பலவகையாகத் துதிசெய்யும் பேரிறைச்ச ஓடையதூமாகிய வெள்ளி
மலையின் சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கைகூப்பி, மலைச்சாரலைச் சமீபித்
துச் சிவததியானத்துடன் திருமலைமேலேறி, திருக்கோபுரவாயிலைய
டைத்து, வாழ்மனமாகிய கருடனபேரிருந்திறங்கி, தவாரப்பித்தேசத்
தில வாகனத்தை விறுத்திவைத்து, நந்தியெயம்பெருமானது களின்
பாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவர் அருணைஞ்செய்த தேவதேவரைத்
தரிசிக்கத் திருச்சுந்திரானத்தி னுட்கொன்று, காளண்டமும், ரூரிய
சோமாகிணியாகிய திரிதேதிரங்கனும், மானமழ வரதாபயமு முற்
றுவிளங்கஞ் சதுர்புலங்களும், கலையுங் கொன்றையுந் திங்களும்
ணித்த செஞ்சடைபும், பாவதி தேவிபாகமுமாக ஸ்ரீசிவபெருமான்

சென்னை

நவரத்தினக்ஷித மண்டபத்தில், இரகிராசி இமையவரும், நாரதாதி முநிவரும், அட்டவச்சக்கூடும், யக்ஷகிருநாதி பதினெண்கணங்களும் புடைசூழாது நிற்கவும், அரமடைமுதலிய தேவதாசிகள் நடிக்கவும், சாவாடம்பர பூரமமாய எழுந்தருளியிருக்கும் நிருக்கோலத்தைக் கண்களாரத் தரிசித்தது, வாயாடவாழத்தி அனந்தக்கடலிலமிழந் திருந்தனா. இதுநிற்க,

விஷ்ணுமூர்த்தியின் வாகனமாயும், அவரால் வெளியேயிருக்க ஆளுனாற்பெற நுள்ளதும் கருடன் சிந்திரேம பார்த்தது, திருமால் வினாவாகத் திருமலிவாரமையால், தாழ்ம திருச்சகந்திதானத்தி னுடசெல்ல விரும்பி, உள்ளேபோலகயில, திருநந்திதேவர் லெரு ண்டு “வைந்தேய! உள்ளேபுகாதுநீறி, மாதவனவருமளவும் பாண டிருந்தி” என இரைத்தனா அதுகேட்ட கருடன் கடுஞ்சினங்கொ ண்டு “என்னேத படுக்க நீ உடையினினை, நீயோ பிசைசெய்யுபப வன வாகனம், உன்னை விஸாவி லுயிவர”ழிப்பேன” என வுரைத் தது விடைத்தேவர் பிரளயகாலாக்ஷிநுத்திராபோற பெருஞ்சின முற்றுப் பேகத்தொன்றுமிவராய அகருடனடோர்ல, தமது கிசவா ச உகவாசங்களைச் செலுத்தினா கருடன் அககிசவாசத்தாற ககன மாகக்கத்திற் கொதுரம்போயும், உகவாசத்தால் நகந்தேவரது நாசி காபில்ததை யடைந்தது கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, ஊழிகாலத்துதி தத் பிரசண்ட வாயுக்கத்தி ல்லயுஞ் சிறுதருமப்போலத் துன்புற றுத்தனதுவல்லமையால் உயிர்பிழைக்க உபாயமொன்று யில்லாமல் விஷ்ணுமூர்த்தியை “மாதவா! கேசவா! மதுரத்தன! அபயம், அப யம், எனது அஞ்ஞானத்தால் ஸ்ரீநந்திபகவானுகருணடாகிய கோபா வேச உகவாச கிசவாசங்களில் உயிரொழியுந்ததியி லிருக்கின்றேன. அத்துன்பத்தை யகற்றி அடிவேளைக காகக்கேணமே” என இறை சசலிடடு முறையிட, சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்த திருமால், அதுமுறையிடும் இறைசசலைச் செவியேற்ற, சிவபிரான சமு கத்தில் திருவிண்ணப்பஞ் செய்தனா.

சிவபெருமான, தமக்கு மனைவியும் சததியும் அமையும் பரமபதத்
ருமாகவுள்ள வீண்டு மனமவருநதி வாயவிண்டு விண்ணப்பித்தவற
றைத திருச்செவிசாததி, “மாலே! மாலுராமல நமது கட்டளையெ
ன்று நநதிபால நவின்று கருடனை விடுத்தி” எனத திருவாயமலாந
தருளினா உவண்கேதனை உளளவகளித்து ஓடோமவிடைத தே
வாபாலவரு விமலாகட்டளையை விளம்பி, “ஐயனே! அதன அநி
யாமையை மணனித்து அருளபுரியவேண்டும்” என்று பிராததிக்க,
நநதிகேஸரர “என முன்னே இறைவனா இகழ்ந்துநிய இக்கரு
டனுயினா இமைப்பொழுதி மாயப்பேன்” எனசசினத்ததுன் செ
ப்ப, காரணை நகிக்கெயதி, மீண்டும் விடைபூதிபால விண்ணப்பி
க்க, சிவபிரான் நெருநதியெமபெருமான விளித்துத தமதுகட்டளை
யாற கருடனைவிசிவித்து உயிரகாத்து, மாயனை மகிழ்வித்தனா

கருடன் கருபவகமுற்றுக கமலகேனவனைச சமநது பழயப
டியே பதமநாபனுடன் பாறகடல சேர்த்து ஈண்டு நநதிதேவரால
துன்புற கருடனுகுச்சமீபித்தருளசெயத காரணத்தால், கடவுளு
க்குக் கருடாநதிகழாததியெனப பெயரெய்தியது

ருத்ரகோடி ஸ்தலமஹாத்மியம்.

உசவாஸேநஹருதஸ்தூணம யோஜநாகாலாதாகத
ந்சவாஸேநஸமாகருஷய வருஷநாஸாதரமவிஸத் இதயாதி
ஏநாமுகதிமஹேஸருதவா வருஷோவசனமபரவீத
அநேகாகாரிகோலிநத் ஸிவநிநதாமஹாததரா
ஹரிஷயேவைநதேயாஸு நிதிவேகாதவருஷோபரவீத இதயாதி
ஸ்குதவைவராமவருஷபஸ்யோகதிம மஹாவேகாதநியமபக :
கருடமமுஞ்சமுஞ்சேதி வருஷபஸவகரோப்ரவீத
வருஷோமுகதவாதகருடம் வேகாதுகதம்விபோப்புர :
தஸ்மாந்மஹிபவத்தோஷ : இதிநிநதாஸமாகுல :

ముద్రకోటినుహత్త్యం.

ఉ ఛాన్సేనహృతస్తూత-౯ యోజనానాంశతంగితః ।

ని ధ్యానేన సమాక్రమ్య వృషనాశాంతరవిశత్ || ౨౯౫ది

ఎ. ము కి శుశ్రూషా వ్యవహారమబ్రవీత్ ।

అనేనాకారిగోవింద శివసిందూషహ తరా ।

హరిష్చంద్రేన తేహానా నిరపగాద్వ్యమోబ్రవీత్ ॥౨౫౬॥

శ్రుత్యైసాంప్యపరిస్థితిం మహావగాత్రియంబరః ।

గి.గుడంమంచిమండేలి వ్యవభంశి కిరీటద్రవీతి

ప్రజామిత్రాభివృద్ధి - వేగాదు క్షయభోజనము.

అస్మాన్మహాభవద్వోఽ యతీదింతానమాకులః ।

பட்டுஞ்சாநீர் தீருழறை

1. சாரமலிசிறகின் கருடனைக்காயத்தனை

அன்னஉதிரங்குப் பின்னருமருளினே.”

கருடாந்திகமூர்த்தயே நம:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றப்பலம்

ஐம்பந்தெட்டாவது ப்ரஹ்மசிரச்சேதமூர்த்தி.

முன்கொருநாளிற் பொன்னமலயாகிய மேருநீரின் மேலுள்ள ஒரு சிகரத்தின் பிரமதேவனும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் வீற்றிருக்கையில், கணக்கில்லாத தேவரும் முனிவரும் வந்து உணவகை கைகுவித்து “நிரிமூர்த்திகளில் முகனமையற்றோரும், ஆதிமத்தியாதமற்றவரும், சமஸ்தஜீவானமாக்கனிந்ததும் அநதரியாமியா யுள்ளவரும் யாவா? நீங்களிருவருமாக இயம்புங்கள்” எனப் பிரார்த்திக்க, ஆதிதேவனருளானநிப போதவில்லாத மலையின் பிணிப்புற்று வருந்தும் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் கனமகசத்தால இறமாப்புறநனா, அப்பொழுது அயன் ‘அதத்கையபிரமம் யான’ என, நான் “நானே யுண்ப பெருமேனாதவின் நான்தான் பிரமம்” என, ஒருவரோடொருவர் உரைத்து எண்ணிலகாலம் இகலமொழிபெரி வரிசிகத விழித்தது தருக்கஞ்செய்யக் கண்ட தேவா முகிவா “நமமாலிவா இத்தகைய பகைமைகொளவானேன்” என்று தத்தமிட்டு சாரநனா.

தேவா முதலியோர் சென்ற பின்னும் இருவரும் மமதை மாறாதவராய வழக்கிடஞ்ச சண்டைசெய்கையில் வேதமும் பிரணவமும் வெவவேறுருக கொண்டுவந்து “பிரமவிஷ்ணுக்களே! வீணவாதெற்றுக்கு? சாவபரிபூரணராகிய சிவபெருமானே பரம” எனத் தனித்தனி சாற்றவுங் கேளாதவர்களாய் மீண்டுஞ் சண்டைசெய்கையில், ஆண்டவா அவர்கள் வழக்கை யொழிக்கச் சோதியருவாய் நிற்க, இருவரும் ஏதோ கடொன்றிருக்க, எம்பிரான் அதனகடுவே உமாதேவி

58 பிரம்மலிங்கம், சேத முத்தி.

யாருடன் திருக்கயிலாயத்தில் வீற்றிருப்பதாக வடிவுகாட்ட, விண்டு கண்டு விடையூர்தியென றுட்கொண்ட நிலமிசைத்தாழ்ந்துதித்து நின்றனன் மலரோன மலமுதிர்ச்சியால் மதியாமல நடுச்சிரத்தால நகலின் யிகழ்ந்துபேசினன், எல்லாவுகங்களும் இனம்பயில எரியு மேயென்று கருதி, சிவபெருமான சிறிதுஞ்சினங்கொண்டிலா, என் கண்ணன் இறுமாப்பொழியவும் மறையையானவா மதாபபு நீங்க வும் மகாதேவன் மனதில பைரலக்கடவுளை வைரச்செய்தனா, “சிறு வஞ்சிய பிரமன் சிவங்களைத்தல நடிமையிக்குந்த நடுச்சிரத்தை நகறுதியாற கொய்து கரத்திலேநதி அவனுக்கு உயிர்ப பிரசையளி த்து, தேவாழகிவா நகரங்கடோறுஞ் சென்று, உகிரப்பலியேற்று இரத்தப்போக்கா வீறத்தோரை யெழுப்பி யாவரகந்தையை யு மழி த்து அண்டகடாகத்தின்மே லடைந்திரு” என்று ஆஜ்ஞாபித்த பர மன் சோதியிருக்கடிப பண்டுபோல வீற்றிருந்தனா.

மாவதைபாகனருள்பெற்ற பைரலக்கடவுள் வருதல லோகிய

மாதவன் வடுகதேவன் மலரடிவணங்கி வைருந்தமடைந்தனன், பிர மன் மரம்போல நிற்க, பைரவா சின்னது தமது நகத்தினால் நாதன் கட்டளைப்படி அவனது நடுச்சிரங்கெ ய்தனா உகிரவெள்ளம் உல கெலாம்பரத்தலின் உயிர்பபுரீங்கி மலரோன மாயந்தனன், மேருவை சுகறிய சோரீரீனா றுதலவியுயாலுலாததிப்பிரமனையெழுப்ப, நித்தி னாதெளிந்தோலைபோல நிலத்தினினறெழுந்த நிமைலராகியபைரவ னாவனங்க “மலைவிலலிக்கு யானசெய்த அபராதம் வரைடனாயில லை, எனபேதைமையைப்பொறுத்தி பெருமானே!” என்று திருவடி யிலவணங்கி “என சிரசைத் தேவரீர் திருக்கரத்திலேயே வைத்திரு க்கவேண்டுகிறேன் ; தேவரீரால் அஞ்ஞானமொழிகதேன்” என்று பிரார்த்தித்தனன். பைரவா “இனி நான்முகனென்னநானிலத்து றைதி” என விடுத்தது, மேருமலையினிற்றங்கித் திருவுள்ளகருநிப் பின்படி சென்றனா. தலையிழந்த பிரமன் சதாமுகத்தொடு சத்திய லோக்கு சாரந்தனன்.

தானே பிரமமெனத் தருக்குற பதுமனது ஐந்தாவதுதலை
யைநகதுதியா விரிந்தமையின் சங்கரருக்குப் பரஹ்மஸிரசசேதமாத
தியென வேரா பெயா வழங்குகின்றது.

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

ஸஸாஜ் ஸ்வாதமந் விஸ்சித் பைரவம்லோகதாஹகம்
ஸவ்யம்ஸாஸ்பாநமஹாதேவ சக்ஷணாதவைகாலபைரவ
சகாதகரஜ்ஜகோண பரஹ்மண பஞ்சமம்ஸிரச:

ब्रह्माण्डस्य कारणं.

ససజాస్వాస్యసంకల్ప ద్భైరవఃలోకదాహకం ।
స్వయంసాక్షాస్యహదేవః శ్చక్షణాద్వైకాలభైరవః ।
చకథకరజాగ్రణ బ్రహ్మణఃపంచమంబీరః ।

வாமநபுராணம்.

தசருதவாக்ரோதயக்தேந ஸங்க்ரோணமஹாதமநா
நகாக்ரோணஸிரஸிநம் பரஹ்மமபரூஷ்வாதியத்
தசகிரஸுரங்கரஸஸைவ ஸவ்யேகரதலேபவத்
பநிதேநக்தாமிதது தசசங்கரகராசகிர | இத்யாதி
ஸகருத்வாஸுமஹிதபுத்தம பரஹ்மண காலபைரவ .
சகாததஸ்யவதநம் விரிஞ்சஸ்யாதபஞ்சமம்

वामनपुராणं.

தசுருதவாக்ரோதயக்தேந ஸங்க்ரேணமஹாத்மநா
நகாக்ரோணஸிநம் பரஹ்மமபரூஷ்வாதியத் ।
தசுருதவாக்ரோதயக்தேந ஸங்க்ரேணமஹாத்மநா
நகாக்ரோணஸிநம் பரஹ்மமபரூஷ்வாதியத் ।
தசுருதவாக்ரோதயக்தேந ஸங்க்ரேணமஹாத்மநா
நகாக்ரோணஸிநம் பரஹ்மமபரூஷ்வாதியத் ।
தசுருதவாக்ரோதயக்தேந ஸங்க்ரேணமஹாத்மநா
நகாக்ரோணஸிநம் பரஹ்மமபரூஷ்வாதியத் ।

ப்ரஹ்மஸிரசசேதமாததயேகம்:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது கூர்மச்ம் ஹார முர்த்தி.

—❦—

பண்டொரு பதும்பத்தில, நிதிமைந்தரும் அதிதிமைந்தரு
மாகிய தேவரும் அகரரும் தீரப்பகையாற பலகாலஞ் சமா புரிந்த
னா. இருதிறத்தவரிலும் எண்ணிலலா இறந்தனா, அதனால் அவர்
கள் ஒருங்குடடி, ஸ்ரீராபதி மாததனஞ்செய்து அமுதுண்டு அதிக
நாள ஜீவித்து அரும்போர் ஆறறவேண்டுமென்று, அதத்துட கொ
ண்டு, பதும்னுடன் கூறி அவனைப் முடனபடுத்தி, அழைத்துக்கொ
ண்டு அச்சதனபாறச்சென்று அறைய, திருமால் “அவவாரேயாகு”
என்று, மந்தரமலையை மததாகவும் சந்திரனை அடைதூணாகவும், வா
கிணையத்தாமபாகவும் அமைத்து, இருதிறத்தவரையும் இருபுடைகிள
று மாறிமாறி யீரக்கச்செய்ய, மந்தரமலை சாயந்தது அதுகண்ட ஐம்
படைகிழவன் பெரிய யாமைமலடிவுகொண்டு பாற்கடலிற பாயந்த,
தனமேற்புறத்தை யிலக்கியோசீனையிடமாகி வீழ்ந்த வெறபை பெ
ழுப்பி முதுகினமேற ழுகி கின்றனா. அந்தரரும் அகரருங் கடைப
அவவசலம் மீண்டும் சாயந்தது. அதுகண்ட கமட வுருக்கொண்ட
கமலநாபனுக்குக் கரங்க ளாயிரக் தோன்றின. கரங்கள் பல ஓங்க
வின் உச்சியைப் பற்றி பூன்றின. பல கரங்கள் பக்கத்திற் சாயாமற்
பர்வதத்தைப் பத்திரமாயப் பற்றிகின்றன. சில கரங்கள் தேவாகரா
கடலகடைந்து கீண்புறமல அவாகட் குதவிபாய கின்றன. அமரர்-
அகரர்-அச்சதன முதலானுர் பாவரும் ஒருங்குடடிக் கடைந்தமை
யால் அம்மந்தரம் அதிவேகமாகச்சுழன்று பாற்கடலைக்கலக்கிப் பல
செறு திவிலகித் தேவருலகமட்டு மெறிந்தது.

இவ்வாறு பாற்கடல கடையப்புக்கோ பரமசிவன்பால் விண்ணப்பித்து அவர் கட்டளை பெற்றமற் செய்த அபசாரத்தால், தாமபாகிய வாசுதி வருத்தந் தாங்காமல் தன் வாயவழி நஞ்சு கசகியது வானவருந் தானவரும் வெருவி வாயுவேகமாகவோடத் தலைப்பட்டனர். திருமால் அதுகண்டு “தேவாசுரர்களே ! சிறிதுமஞ்சனமின்” என்று அதனைத் தடுக்க முயன்று, விடவேகத்தால் உடல் கருகித் தானுந் நிற்கற்கஞ்சித் தேவர்களை நோக்கி,—

“என்னை யொப்பவ ராயிர கோடிய றொன்னு
முன்ன ருங்கொடு விடத்தினை யெதிரப்பவ ருளரோ
பின்னல் வேணிபன நிருவரு னுள்தெனிற பிழைப்பே
மன்ன திலிபே லெவ்வனம் பிழைத்துமென நறைந்தான்’
என்றபடியே “எனபோன்றோ ஆயிரகோடிப்பொனிலும், கினைத்த
றகு மரிய இவ்விஷத்தின் நோகிறபா ருளரோ” சடைமுடி தரித்த
சங்கரரது திருவருளிருந்தாற்பிழைப்போம், அஃதிலிபமாகிற பிழை
த்த லருமை” என்று கூறினா அதனால் அமரர்-அசுரர்-அயிராணி
களவன்-அம்புயனாடியோ அஞ்சி, அச்சத்துடன் வெள்ளிமலையை
விநாடியிலடைந்து, விடைத்தேவாபால் விடைகொண்டு விமலா சந்
நிதிசோந்து “அரஹ சங்கர ! அபயம் ! அபயம் !” என நலநிபழி
தனா, உமாபதி யொன்றுமுணரா போன்று “உம்பர்கள ! உங்க
ருக்குற துன்பம் யாது?” என வினாவு, இமையவா யாவையும் விண்
ணப்பித்தனா, இறைவா இமயவல்லியைக்கடைக்கணித்தனா ஈசன்
வரியா “ஈசனே ! எவ்வாற்றாலும் இவர்களைக்காக்கவேண்டும்” என
றிசைப்ப, முன்னேன தமமுன் சினற சூந்தரால் அவ்விஷத்தை
வருவித்து உள்ளவகையிலேற றுட்கொண்டு, உம்பா ஓகாலத்தும்
அகத்தை யடையாமல், தமது திருக்கண்டத்திலேயே அவர்கள் விரு
ப்பின்படி அவ்விஷத்தை யமாதினா.

நீலகண்டரென இககாரணத்தா விப்புகதிருநாம மேற்ற சின்
மலர் “உம்பர்கள ! உங்கள் உள்ளக்கருத்தின்படி, பாற்கடலை யினி

மதித்த அமுதுண்பீராக" என விடையளித்து விடுத்தனா. திருமால் பீரமன இவ்விரன் வானவா தானவாமுதலானோ பெருங்கனிப்புடன் ஆவாரித்து ஸ்ரீராபதியை யடைந்தது, விண்டு கமடவுருக்கொண்டு மந்தரதலைப் பண்டுபோற சுமக்க, தேவரும் அசுரரும் அஃது சுழலும்படி உட்கூற்றினார் முதலியுழைவிதோன்றினன்; அவனை அருணனுக்களித்தனா தண்டுகமண்டலத்ததுடன் தன்வந்தீரீயென னுத்தேவமுருதுவன் தோன்றினன், உலகமுழுவதற்கும் மருததுவாக விடுத்தனா. அறுபதுகோடி அம்பாஸ்திரீகள் பிறந்தனா அவர்களை இவ்விரன்கத்திறு கெகவிடுத்தனா கிணை தோன்றியது, அதனை வானவருண்டனா, தானவா நீத்தனா, அகளுவ அவர்கள் சுரனென்றும் அசுரனென்றும் பெயர்வையினா, உச்சகைச்சீரவம்என்னும் புரவி புதித்தது புரவியைப் புரந்தரனுக்களித்தனா. கவுத்துவமணி பிறத்தது அதனைக் கமலநாபன் மாபிலணித்தனன், பஞ்சதருக்கள் - காமதேனு - சிந்தாமணி இவைபிறந்தன இவற்றை இவ்விரனுக்கேதனா சந்திரன் ஜனித்தான, அவனை ஒளிசெய்யும்படி ஆகாயத்திலுனுபினா தாக்கணங்கு தோன்றினன், தாமோதரன் தனது தாரமாகக்கொண்டனன் இவையாவும் தோன்றிய பின்னா அயிர்த்தம் பிறத்தது

அமரரும் அசுரரும் அயிர்த்தத்தைத் தமக்குத்தமக்கென்று ஒருவரோடொருவர் சமாபுரிந்து இருதிருத்தவரினும் எண்ணிலலாதவா இறத்தல கண்ட மாயோன் ஓர் மாயகையால் மோகினிவடிவேற்று அசுரனைவஞ்சித்து அமரருக்கு அயிர்த்தத்தைப் பகிர்கதளித்தனா. அவ்வானவத்தொருகுவியல் மாறியவடிவுடன் அமுதேற்றருகதியதானவ ரிருவாருாயசுகிரரால் விஷனுவுக்குவெளியிடப்பட்டனா. அசுரன அக்ஷணமே அளவிலலா வெருளிகொண்டு தன் கைசட்டியைத்தால அவர்கள் சிரத்தையறுத்தெறித்தனா. அவர்கள் அமுதுண்ட விசேடத்தாலிறவாமறு, சிவாரச்சினசெய்து இராது கெடுவென்னுங் கிரகங்களாயத் தமமை வெளியிட்ட செங்கிளாவெண்கிளாகளைத் தீராத்

தயாசெய்து வருகின்றனா. இவையே கிரஹணகாலமாக சரா அமுதருத்திதாக்காயுவெய்தி அசுரனா ஹதஞ்செய்து பொன்னுவருசோ நது வாழுகிருந்தனா இதுநீறக,

மூதரமலையாகிய மதநினைத தாகுகின்ற மாயவன அவதாரமாகிய யாமைகடலேழையம் ஒன்றுகூட்டி, அதனவெள்ளம் அவனியை யழிகுமபடி கலகதி, சிந்துவைச சேறுபடுததி, இலகதயோசனை மேனமுதுகும் காலகளின்னைவைக கணககிட்டரிய ஏலாதவை யுமா யியைநத்தாதலின், திமிங்கலமுதலிய ஸுபாசிகளையெல்லாம புசித்தும் பசுதணியாமல ஜலததையுந்குமுததுத தனாதெரியுமபடி சேறறையும் நகசியது, அத்நா கலகதி வெள்படுததிய கடலநீர யுகாநதவெள்ளம்போல எகும் பரவியது, தாமோதரனாகிய யாமை தனக்குககிடைத்த பலபொருளையுந் தினைததலைப்படடது இதனை யறிந்த சூரியசந்திரர் கடலிறேனறிச செவலுவ தஞ்சினா, உலக மெககும் இருடபிழம்பாயது மகபதியும் மலரோனும் வையமழியு மென்று மனவகலகதி ஸ்ரீகையாயமலையை யடைநது திருநகுகிதேவ ரதுஞ்ஞையால மஹாசகந்திநானதினுட சோநது சிவபெருமானைச் சேவித்தது துதித்தது நின்ற “மெபெருமானே! எளிமேங்கடகு இடு ககணையதினல, அதனையகறறி அருளசெய்வோ யாவா? அடைக கலம்! அடைக்கலம்! அசகதன் யாமைவடிவுகொண்டு ஆரகலியிலி ருந்த அவனபுரியும் அல்லல அறைதற்பாலதோ? அறியாபோன றிருப்பது தேவரீரது திருவருளுக கழகாகுமோ? வினாவில அதனை விலகதி எங்களைக காககவேண்டும்” என்று குறைகறி யாசித்தனா.

சிவபெருமான தேவமாதாக்கடகுத திருவருளசெய்யத திரு வுளளமகொண்டு, “அமரரோ! அஞ்சனமின” என்று உடனவரக கொண்டு உததியையடைநது தமது திருக்கரத்திருந்த குலப்படை யால அககாமததின உயிரைச்செகுத்தது, அதனுட லிறைசசியைக் குடைந்தெறித்தனா, பாரததுககொண்டிருந்த பண்ணவா, கனிகா நது ஆரதது “கருணாகிதியே! கமலகேள்வன மீண்டுங் கர்வமடை

யாமல அதன ஓட்டி னையுந் தேவரீர்திருமேனியிலுள்ள திருவாபரணங்
களோடு ஒன்றாக அணிந்து கொள்ளவேண்டும்” என்று வேண்ட,
அடியவா அவாவிய அடையே அருளபுரியும் அண்ணலா அகடாம
ததின் முதுகோட்டையுந் தமது திருமார்பிலுள்ள பிரமவிஷ்ணுக்க
ளின் சிரோமாலையுந் நடுநாயகமாக அணிந்து அமராகடகு விடை
டளித்தனுப்பி, விடையூரது வெள்ளிமலசோரது வீற்றிருந்தனா.

கூமாவழிவேற விஷ்ணுமூர்த்தி அதனா பண்டையவுணா
வெய்தி, பரமபதியைத் துதித்துச் சிவலிங்காச்சனை புரிந்து, தேவா
முனிவா கேட்குமபடி கூர்மபுராணம் ஓதித் தனது நிஜவடிவுடன
வைகுந்தமுற்றுச் சிவத்தியானஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தனா.

பிருகுமுனிவாசாப்பபடி பின்னேகேவலனுக்குற்ற கூமாவதா
ரத்தில, அகடாமத்தின் கொடுமையை யொழிக்கக் கொண்டெறிந்த
மையால, கொன்றை வேணியைக் கூமாரியெனக் கூறவேண்டுவ
தாயிற்று.

காளிகாகண்டம்.

தத.பராணயுபகாராய கூமஸ்ஸமஹருதயகாவிதம்
ததவகம்பூஷணதயேக தாரயமாஸ்யாகர ||

காலிகாஹந்தீ.

தத:பராணயுபகாராய கூமஸ்ஸமஹருதயகாவிதம் |

தத:பராணயுபகாராய கூமஸ்ஸமஹருதயகாவிதம் ||

ஸ்காந்தபுராணம்.

வீரபத்ரலாக்யம்

அதயாபிதவபுரதவம் கபாலங்கடாமருபின:

ஹரணாரததாமத்யே முத்தகஸ்மாநகபுதயஸே ||

స్కాందం వీరభద్రవాక్యం.

అద్యాపితవపశ్యద్భ్యం కపాలంకూమరూపిణః ।

హరహరతామధ్యే ముగ్ధకస్మాన్నబుధ్యసే ||

கந்தபுராண சி சுநகீகம்.

“மாலவன்கமடத் தூருக்கொழுகதர ததைவெரிந்தவிற
சாலவன றுபரித்தனன்கடறந்ததங்கமுதந்தனை
நீலமாயன்குதைகொணடுகிறைந்தவேலையுழக்கவே
யாலமுண்டவனவந் துபறறியவனநனவனமையழித்தனன்

க.ஞ்சிப் புரணம்

“மகரந்தினைக் குருங்கடலேழுமலகக்கலககுமபசுநுளவ
முனைவின் டலாதாராமையினைப் பற்றித் தகாததழுதுகோடு
குருவெண்டலையினையணிகருநெளயகமாக்கோத்தணிந்து
புகரின நாயாந்தோதொழப்பொலிந்தபுத்தேளசெலவத்திருவந்நெ

காமசமஹா ரஜா ததேகம்:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அறுபதாவது

மச்சசம்ஹார மூர்த்தி.

சிவாக்ஷினியால் அரக்காருலத்திலே சோமுகாகர னென்னும்
நாமமுற்ற தியோன ஒருவன ஜனித்து எம்பிரானே நோக்கி யியற்
றற்கரிய தவஞ்செய்து, பல வரங்களைப் பெற்று பராக்ஷிரமசாலியா
யத தன்னை யெதிர்ப்போ தரணியிலிவாது தருக்கெய்தி, தோள்க
ளின் திவவுதிருமபடி மேருமலையை யெடுத்தப் பகதுபோல விண்
யாழினான். இயமனுமகண்டஞ்சுததக்க காலகாலனபோலவிருக்குஞ்
சோழகன், தன்னொடு போசெய்யவல்ல சதுரா கவாக்க மத்தியபா
தல மென்னுந் தரிலோகத்திலு மொருவருமில்லாமையால், ஒருநாள
தானே சத்தியலோகமுற்றப் பிரமதேவனுக்குமுன் தோன்றினான்.

அப்போது சதுருகன் சோமுகனைக் கண்டபயந்துநிற்க, இரா
கத்தன் இவனவலி இவவளவுதானோவென்று கருதி யிகழ்ந்து, மலர்
வன் வசத்திலிருந்த மறைகள் நான்கையுங் கையாற் பறித்துக் கட
லிற பாய்ந்து கனித்துலாவினான் அயனோ தனது ஆககற்றொழிநூக்
காதரவாகிய ஆரணம் நான்கும் அகரன்கையி லகப்பட்டமையா
லஞ்சிச செய்வதொன்றாக தெரியாமல், திருமகள் கொழுகணபாற் செ
ன்று “பிதாவே! எனவசத்திருந்த எழுதாக்ஷினியைச் சோழகன்
கொண்டுபோயினான்” எனக் கூற, நெடுமால் உடனே கோபாக்ஷிர
சித்தராயப் பீடுதழுவீவீ சாப்பபடி மீனவடி வேற்றனர். எண்ணில்
லாத யோசனை கிளமுள்ள பெரிய மச்சவடிவேற்ற மாயோன, கட
லிற பாய்ந்து அது சேறுபடும்படி சோமுகனைத்தேடி வாயெடுத்த
உத்து கீர்த்துனி ஆகாயத்திற் படவும் அண்டச்சுவரில் மீனங்கள்

மோதவும் விசிறி, நிமிவகைமுதலிய பெருமீனகளை அங்காந்த வாயினு லுட்கொண்டு வேதத்தைக் கவாநதொளித்த வையையோ னாகிய சோமுகளைக் கண்டு பிணசென்று துன்புறுத்தி அவனது சோரியாகிய மாரியை வாயாறவுட்கொண்டு அவனைச் சங்கரித்து அவன்வசத்திருந்த அருமறை நானகையுங் கைக்கொண்டு திருமபு கையிற் கமலயோனி கண்டு மாலோன மலரடிபணிந்து அச்சத்த டன கையேந்த, நாரணன் ஆரணங்களை யமபுயன் வசமளித்தனன். அதுபெற்ற அயன் அகங்களிகொண்டு தனது சத்தியலோகஞ் சார நனன். அசுரன் மெய்யிலிருந்தொழுகும் உதிரப்பெருகரு உவரி யைச் செந்நீரமாகியது.

அப்பெருமுதுமேருகிரிபோலக் கடலைக்கலக்கிட மச்சங்களை களை யிடித்துக் கிழக்கு மேற்கு, தெற்கு வடக்கு ஆகிய நோததிசைக் களொன்றில் தலையும் பிறிதொன்றில் வாலுமாகின்று முதுகு கீரிலயி ழாத பெருருக் கொண்டு மகர முதலிய மச்சங்களைப் புசித்து மர ககலங்களை யுடைத்து எல்லாவற்றையும்ழிகுந் ததியிலிருப்பது தெ ரிந்து, தேவர்கள் புகலிடந்தேடித் திருக்கைலாயகிரியை யடைந்து அறவடிவாகிய திருநந்திதேவனைப் பணிந்து விடைபெற்றது திருச் சங்கீதானத்தினுடசென்று ஸ்ரீபரமபதியைத் தரிசித்து “எம்பெரு மானே! மாயோன் மச்சவடிவாய் எழுகடலையுமொன்றுகூட்டி அதி லுள்ள சலராசிகளைப் புசித்தவின் மாந்தா வருந்துகின்றனா. இனி யாவரிடம் வருவனோ தெரியோம். அண்டகடாகமுற்றம் மிதிக்கின்றது, ஆதலின் அம் மாயமச்சத்தி னிறுமாபணை மாயக்கவேண்டும்” என விண்ணப்பித்து வணங்கி கிறக, சிவபெருமான “அவ்வாறே யாகுக, அம்மராகளே! அஞ்சல” என நயமளித்து, வலைஞர் வடிவேற்று வாரிதியை யடைந்து, அம்மச்சத்திற் கேற்ற பெருருவாய்ந்து, எழு கடலையும் மறைக்கத்தக்க வலையை வீசி, மீனம் அதனு ளகப்படி, சங்கரர் அதன் விழியைப் பறித்தனா. அப்பொழுது தேவா இருடி யர் முதலானுர் “இறைவனே! இதற்குமால் இன்னு மொருதரம்

இததகைய வி றுமாப் பெயதாவண்ணம் இவவிழியையும் தேவரீர்திரு
மேனியி லணிதல வேண்டுமென்றே ” எனப் பிரார்த்திக்க, அனபா
எண்ணியவாரே அருளபுரியும் அமலா தன கைவிரலமோதிரத்தில
அமைத்தணிநது வெள்ளிமலை சோகது வீற்றிருந்தனா. கண்ணிழந்த
சுனமாகிய மீனவடிவுற்ற விஷ்ணு பண்டைய வுணாசசியால அவவ
டிவை யொழித்தது சிவாசசனைபுரிநது மகீசபுராணமோதி வைருந
தமுற்றனா

சிவபெருமான மசசகவகாரஞ்செய்கையில் கொக்குவேற்று
சசென்றதாய அதாவணவேதம் கோஷிக்கின்றது

மாயஞ்சிய மசசத்தின் மமதையை மாயதது, அதனைச் சகை
ரித்தமையால, ஐயனுக்கு மசசாரி யென்றோ திருநாமம் அறைதலா
யிற்று

அநீவண வேதம்.

தரியமபகோபகோநாமருதா நாராயணபிரசங்கநாசகாத ||

ಅಧರ್ವಣವೇದம்.

ಶ್ರಿಯಂಬகீங்கீನಾಮருದಃ ನಾರಾಯಣಪ್ರಸಂಗನಾಸಕாத ||

உபதேசகாண்டம்.

“எதெதுவீசியவலைகடலேழையுநிரப்பி

படுததிழுத்ததுமலையகப்பட்டதுபாரா

நடுக்கடற்புருந்திருவிழிபறித்தனடைந்தான

எதெதுவெஞ்செருக்கழிந்ததுமீனமாககடவுள்.”

காஞ்சிப்புராணம்.

‘வானமபழித்தலைமாககளவடிவுதானகிவலமபுரிகளை

மீனமபடுத்திவிழினுறுவிரனமோதிரத்தினெவவுயிராக்கு

ஞானமபயப்பெருவித்தலககேழமணிபோற்பதித்தணிந்த

கானம்படித்துசரும்புளருங்கெகைத்தொடையோன்றிருவுருகம்’

மசசம்ஹாரஸூத்ததயேகம்:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

அறுபத்தொன்றாவது
வரா ஹசம் ஹார மூரீ த்தி.

தீர்மமாமலரில் வீற்றிருக்கு சதுமுகப் பிரமதேவனை நோ
கதித் தவஞ்செய்து பலவரம்பெற்ற இரணியாக்கிகள் பரந்த வுலகத்
தைப் பாய்போற் சுருட்டிச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்த மறைந்தனை.
தேவர்கள் அப்பொழுது நகைக்கெய்தி நாரணனை யடைந்து நடந்
தது கூறி “அடியேங்கட்கு அடைக்கலம் வேறிலலை” என்று வே
ண்டினா. தீருமால் “அமரர்களே! அவ வசரணைத் தொலைத்து அவ
னியை யளிப்பேன்” என்று கருடவாகனமேறிச் செல்லுகையில்,
இந்திரன் பிரமன் இருடியா முதலானா பணிக்தனா மாயோனவை
யகத்தைக் கொணர வராகவடிவாயினா. அவ்வராகமோ நீலவெறபி
னும் இரட்டிப்புயர்ந்ததும், கால்களநடுவே ஆயிரங்காத தூரமுள்ள
தும், வால அசையுநதோறும் திக்குகளிற்படுவதும், சுவாசத்தால் அண
டத்தைக்குலுக்குவதும், உணாஞ்சால் அண்டச்சுவரை யசைப்பதும்,
வடவாமுகாக்ஷினிபோற் பாவையுடையதும், மூக்கினுற்றோண்டப்
பாதலமுடிகுவதும் யுள்ளது. பன்றியாகிய திருமால் கடலேழையுங்
கலக்கிச் சேறுபடுதற்பி பின்னா புழுதியாகி இரணியாக்கனைக்
கண்டு, கொம்பினுலே யவனைக் கிழித்துக்கொன்று சுருண்டிருக்கும்
பூமியைக் கொம்பின் துனியாற்றுகை யெடுத்தவகை ஆயிரம் முடி
களையுடைய ஆதிசேடனது உச்சியில் விரித்தனா.

அவ்வாறு செய்த வராகம் தனதுவெறறியால் மமதை புற்று,
அட்டருலபர்வதங்களை யிடித்துத்தள்ளியும், பலவுயிர்களை யும் வாயிற்
பெய்து குதட்டியும், சந்தமேகங்களும் காகலோகமும் அஷ்ட கஜங்

61 வார்த்தைகள்

61 வார்த்தைகள் முத்தி.

கனம் அச்சமெய்தி நடுங்குமபடி. ஆர்படரித்தக காசித்தும், காசி
னியைத் தாங்கும் காசிபா பெற்ற நவநாகங்கனம் உச்சிநடுங்குமபடி.
தனையை மோதும், பூமியைக் குத்தித் தோண்டியும், கடகடையில
ஊழித்தையச் சிந்தியும் உலாவியது. இக்கோலமாகியகோலத்தைக்
கண்டருசிவ இமையவா கணகூச்சம் மனக்கலக்கமு முற்று, இத்
தனைய இடுக்கண விலகுமபடி. வெள்ளிமலையை யடைந்து முதற்பெ
ருங்காவலாகிய நீத்யேப்பேநுமான் கட்டளைபெற்றுத்திருச்சநிதி
யுட சென்று கருணாநீதியைக் கண்டு தரிசித்துச் சாஷ்டாங்கமாகப்
பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று “மகதேவா! மாயவன
வராகடிவெற்று வையக் முழுவதும் வருத்துகின்றனை. இமைப்
பொழுது கழியின இமையவ ருலகு மழியும். இரணியாகூழைச் சங்
கரிக்குமபடி திருமாலைத் துதித்தது இதநீமையை விளைத்தது யாங்
கள் துன்புற்றால், தேவரீரை யன்றி யதனைத் தீர்ப்போ யாவா?”
எனப் பவ்வாறு துதித்துப் பணிந்துநின்றனா. விடைபூதி அததேவ
முநீவா வேணுகோளுக் கிரகி, அவாகட கருளசெய்யத் திருவுள
ளஞ்செய்த ஓர் வேடுவவுருவென்று வராகத்தை யடைந்த தமது
திருக்கரத் திருந்த முதலைவேலால், நெற்றிய் குத்தி நிலத்திலழு
த்தி, ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர்

அக்காலத்தில அகநதைகழிந்த வராகம் ஐயனைத்துதித்தலா
லஅருளகூர்ந்து மறொருகொம்பையும் பறிகாமல மனைத்தது விடு
க்க, தேவர்கள் “எம்பெருமானே! இன்னு மொருநாள் இதனைப்
போல மாயோன மாலோன மமதைபுறாமல் இதன் கொம்பையும்
தேவரீர் திருமேனியி லணிந்துகொள்ளலவேண்டும்” என, சிவபெரு
மான அவ்வாறே அவர்கள் வேணுகோளுக்கிரகித் திருமேனியிற்
றரித்தது திருக்கைலாயமலைக்கு ஒழுகதருளினா தனக்குப்பிருநுழந்
ரிட்ட சாப்பபடி பன்றியாகிய திருமால் சிவபிரானைத் துதித்துப்பணி
ந்து தேவரும்முநீருங் கேட்டுமபடி. வராகபுராணம் கூறித் தனது
வைருத்தபதவியைச் சோதனர்.

திருமாலாகிய வராகம் இறுமாப்புறறு உலகிற றுனபுறுதது
கையில், தேவாவேணமிகோளுகிறகி அதன அகநதையை யழித்த
மையால மகாதேவருக்கு வராஹாநிழாததியெனபதோர் திருநாமம்
வழங்குகின்றது.

காளிகாகண்டம்.

“ உதபாடயதமஷ்டராமதஸ்யைகாம ஹஸ்யோரஸிபூஷணம்
ஏகஸருங்கவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ . |

காலிகாண்டம்

ஊஷ்டயஸ்யஸ்திரிஞ்சஸ்திரிஞ்சம் ஸர்ஸ்யஸ்திரிஞ்சம் . |

ஸிங்கஸ்திரிஞ்சஸ்திரிஞ்சம் ததாபரபருதிமாதவ : ||

லிங்க புராணம்.

தருஷ்டவா ஐகராஹதமஷ்டராமதாம விஷ்ணுஸைசவமஹாதம
பபாரசமஹாதேவ * கூாமமபராந்தேபிசாரஸி
புத்ரபௌதராவருத ஸாவோ வராஹஸாபததபுவி
அதயாபிஸகூகராகயாதம திரததர்கங்காதடேஸதிதம
ஸகதஸகதயாஹதோயத வராஹாகயோமருதோஹரி |

லிங்கபுராணம்.

ஊஷ்டயஸ்யஸ்திரிஞ்சஸ்திரிஞ்சம் ஸர்ஸ்யஸ்திரிஞ்சம் . |

ஸிங்கஸ்திரிஞ்சஸ்திரிஞ்சம் ததாபரபருதிமாதவ : ||

புத்ரபௌதராவருத ஸாவோ வராஹஸாபததபுவி

அதயாபிஸகூகராகயாதம திரததர்கங்காதடேஸதிதம

ஸகதஸகதயாஹதோயத வராஹாகயோமருதோஹரி |

ஷ. வீரபத்ரவசதம்.

விஸ்மருதம்ததததமஸேக தமஷ்டரோதபாடேஸதித :

வராஹவிகாரஹஸ்தேதய ஸாகரோஸஸ்தேகதேஹுதா

వీరభద్రవచనం.

విస్తృతంత తదంశేన దంష్ట్రోక్తాఽనవీడితః ।

వరాహవిగ్రహస్తైర్య సాక్షోశస్తైన హేతునా ।

கந்தபுராணம்

“கனடிக்ஷணஹுதலவனமருப்பொனநினைககரததார
கொண்டெல்லையிறபநித்தலுமுணர்வுமுனருதக
வினமிறததுமபநிப்பனிங்குகனெனவெருவிப
பண்டிபோலநினைதேததலுமபோயினபாமன
அனருகொண்டதோமருப்பினைசகினைமாவணிந்தா
னின்முககவனமாபிடைப்பிறையெனவிலங்கு
மொனறுமற்றிதேகேட்டனைநிறததுமுணாப்பா
ரனருதேதாரதணாமறைகளுயித்திறவலிலும.”

காஞ்சிபுரணம்.

சுழிக் குமபுனலேழுகடலசுவதரிமலைகளேபூகதுகனபடதநீ
விழிக் குவகடவுடபனறியினவிநலவேருககொண்டமுநதருளி
யழிததகொருவெண்கொபேறிததணிநதுமறையிடககோடு
பழிசகநதுகேடெனமிரகவிவிதெதபவனநிருவுரும ”

வரலாறுசமஸ்தாரஸூாததயேநம.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்

அறுபத்திரண்டாவது ப்ரார்தனா மூர்த்தி.

முன்னொருகாலத்தில், தவமே முததியக்கத்தக்கதென்றிற்
மாவதிருந்த தாருவன முநிவா தவததையும், அவா பன்னியா கறபை
யுமழிகை, சிவபெருமான பிக்ஷாடநழித்தியாய, திருமால மோகினி
வழுவேற்று உடனவரக்கொண்டு தாருவனத்தைச் சாரந்து மோகி
னியால முநிவா தவததைப் பெற்றித்து, தாமே அவலிருஷிமாதா கற
பையகற்றினா அதனா வெருளிமீக்கொண்ட அந்தணா ஆபிசார
தேறாமமொன்றியற்றி அதிறனோன்றிய பலபொருள்களையும் பரமன்
மேற பிரயோகிக்க, இறைவா அவற்றை உடை படை-அணிபு தவ்ய
வாக்க கொண்டனா அவர்களையாக்கக்கினியிறனோன்றியமுயகலனைச்
செலுத்த, முன்னோன, அமமுயலநிள் முதுகில் ஓர் திருவமையையுன
றி ஓர் உடனஞ்செய்து முகவாகடரு ஞானமளித்தது திருமாலுடன
திருக்கலைசேந்தனா. [இச்சரிதங்கள் முறையே பிக்ஷாடன
மூர்த்தம் - சார்த்தனாலவந்தமூர்த்தங்களிற் கண்டுக்கொள்க]

இதனையறிந்த மெதன்னையாகிய கௌரீயமமையா தாமசத்
தியாயிருக்கையில் இறைவா மாலாகிய மோகினியை உடன்கொண்டு
சென்றதும், தாம் உடனிலலாதசமயத்தில் தாருவனத்தில் திருநட
னஞ்செய்ததுமாகிய காரணங்களால், ஓர்லீலாமாததியாயாய ஊட
லகொண்டனா.

அதுகண்ட அருளவளவல் “ஏகைஹாகதி பரமேஸ்வரஸ்ய
ப்ரயோஜனாதாய சதுவிதாபூத - போகேபவாநி புருஷேஷு விஷ்
ணு: கரோதேசகாஸீ சமஸோசது:கா” — என்றபடியே, “உமையே!
எமது ஒருசாகதியே மாயாகாரிய சம்பந்தத்தால நானருவகையுற்று

விளங்கும் அதிலே நீயும் - திருமாலும் - காளியும் - தூதகையுமாக
நிற்கும். அதாவது — மனைவியாகையில் நீயும், ஆணுருவாகையில்
விண்ணெழும, குடோதமநம்பொழுது காளியும், யுத்தமுனையில் தூத
கையமாக விளங்குவிராஜலின், திருமாலும் நீயும் வேறன்று இதற
காக வெருளி வேண்டுகதில்லை” என்று தாமும் லீலாமாததியாயா
யப பிராத்ததிதனை.

தேவியாசினத்தணிந்து “தேவநாயகா! எளியேன அத்திரு
நடத்தைத் தரிக்கும்படி திருவள்ளுரிமவேண்டும்” எனப் பிராத்த
திகத், இறைவா அகங்களிப்பாநது “அவ்வாறே ஆருத்” என்று ஆண
மெ ஓதாண்டவாந் செய்தருளினா அதனைக் “கௌரிதாண்டவம்
என்பா இறைவியாா ஈசனைப்பணிந்து “எளியேன பிழையைய மன
னிககவேண்டும்” என்று பல முறை பணிநது பண்டிதோல பரமன
பககல்ல வீற்றிருக்கின்றனா.

இறைவா லீலாமாததியாக ஊடலகொண்ட இமயவல்லவி
யைப் பிராத்ததிதத அவசரம் பராதநாமாதந் மெனப்பமெ.

பராதநாமாதததயேம

* இதனை இனியச்செடப்பமெ நவதாண்டவம் எனது தவில
நன் குணரலாம்.

உ.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

அறுபது துமுனருவது ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தி.

சிவபிரான யிகழ்ந்துசிரித்த பிரமனது, * நடுதலைகளினிய
பைரவக்கடவுள் சிவாக்ஷினைப்படி உதிரப்பலியேற்க, அபபெருமானா
லஅறுகிரகிகப்பபட்டகாலவேகன் கனன்ழகன் சோமகன் ஜல
காலன் அந்நிலன் ஆகிய கணத்தலைவருடன் சிறந்த தவசிகள் வசிக
கும் வனங்களும தவச்சாலைகளுமடைந்து அவர்களைச் சூலப்படையா
றகுத்திச சோரிநீரைக்கபாலத்தேற்று, உம்பருலகடைந்து அவ்வாறே
உதிரமேற்று அவர்களுள் உயிர்துறந்தானா உடனேயெழுப்பி அகந
தையொழித்து உலகமெங்குஞ்சுஞ்சரித்து மாயவனவாமும வைநீந்
நகர மடைந்தனர்.

அவருடன் கூடிவந்த கணநாதர்கள் கொக்கரித்துக் கூச்சலி
ட்டு முனசெல்ல, வினாவின் சார்புமபெற்று, தண்டு கோதண்டம்
சங்கு கடகம் சக்கரங்கொண்டுவிடுவச்சேனன்னனுமபெயருடை
ய முதற்காலவாளன் பைரவப்பெருமானது பிரதாபதையறியாமல்,
சாமான்யமாக்க கருதி, முன் வந்துதடுத்த எம்பிரான் கணத்தூட்டு
தூத்துச் செருச்செய, பைரவா விசையுடன் சூலறுதியில விடுவச
சேனைகருத்தித் தோளமேறசாயத்து, பூமகள் நிலமகள் இருபுறம்
பொருந்த, பல தலையுடைய பன்னகசயனத்திறப்பித்தது திருக்கண
வளருஞ் சேதரனமுன் சிவகணககளோடணுக, திருமால் இருமாதரு
டன் துண்ணென நெழுந்த மணியிசை விழுகது மலரடிவணங்கி
“எம்பெருமான் ஈண்டுறந்தென?” எனவினாவ, பைரவப்பெருமான்

* இச் சரித்ததைப் ப்ரஹ்மபிரசுதேஸ்வரத்தததிற் காண்க.

சு. ச. சிவசுந்தரி

63 இரத்தினசூரி, தாள் மூன்றாம்.

“ பலிகருவாதோம், சிரத்திலிருந் திழியுஞ் செந்நீலாச் சீக்கிரந்தருக ”
என்றனர்.

நீரணன நனநென நிசைநது தன நகத்தினுல நெற்றியிலு
ள்ள நரம்பெண்ணைப்பிள்ளநது பரமன கபாலத்திறசோரி சொரியும்ப
டிவிட, அதினின்றும் உதிரப் பெருகரு ஓர் ஆயிரவருடமொழுக,
மால மயக குறறன்ன. கபாலத்திற பாதிபும் கீரம்பிய நிலை சேரன
சோந்ததால் மாதாகள பைரவரை வணங்கிநிக, “மாதாகளே ! அ
ஞ்சல” என்றருளி வாசுதேவனைச் சுவாசமுதநெழ்த திருவுள்ளஞ்செ
யது “நகநெருத்தி” யெனவிடுத்த திருமடிகையி, விண்டு “பண்
டுபோல விடுவச்சேனனைத் தலைவா பிலகாக்கக தனையசெய்யவேண்டு
ம” என்று பிரார்த்திக்க, காரி குலத்துதியிலிருந்த விடுவச்சேனனை
யிறக்கி யுயிரளித்த விடுத்தப பிணைமுள்ள தேவா முகிவா செரு
கையெழுந்ததுச்சேன சமுத்திரஞ்முடி அண்டங்கடோறுஞ் சென
றனர். இவா சாவசமஹாகாலமாகிய யுகாந்தகடோறும், வேதமே
சுவாகமாகவர அதனமீதேறி அகமகிழாதுவடிவா. இவ்வாறு தேவா
முதலானாரது உதிரத்தைப் பலியேற்றது அவர்கள் இறுமாப்பொழிக்
கவேயன்றிப் பிற்தொரு காரணத்திற்குமன்று.

இறுமாப்புற இமையவாபால இரத்தத்தைப்பலியேற்ற அ
வர்கள் அகந்தையை அடக்கிலைத்தமையாற சிவபிரானுக்கு ரகதபி
ஷ்டாப்ரதாஸூத்தியென வோபெயர்விளங்குகின்றது

ப்ரஹ்மாண்டபூரணம்.

அவிஜ்ஞாயபரந்தாம திவ்யந்ததபாரமேஸ்வரம்

கிவாரயதரிஸூலாங்கு தவாரபாலோமஹாபலம் ! நிதய-

கிபிதயபாதயாமாஸ ஸூலேனோரளிதமபுலி

ததயாஜஜீவிதமத்ருஷ்டவா மருதபுலயாதிஹதோயதா.

ಅವಿಜ್ಞಾಯಪರಂದಾಮ ದಿವ್ಯಂತ್ಪಾರಮೇಶ್ವರಂ !

ಕಿವಾರಯದ್ರಿಸೂಲಾಂಕಂ ತವಾರಪಾಲೋಮಹಾಬಲಃ ! ನಿಶ್ಯ

ప్రస్తుతం పురాణం.

దేవానాం దాసవానాం చ తథాస్యేషాంచమాద్యతాం ।
 రక్షణియాచ్ఛలేనైవ నిర్వకండుంబారామ్యహం ।
 తిసిఁజ్ఞోవివాత్తా చచారఘవసత్రయం । ఇత్యాది
 విగామవిఘ్నోఽకవసం యత్రాస్తేమఘసూదరః । ఇత్యాది
 న్యవారయత్ప్రీతూలాః । ద్వారీపాలోమహాబలః । ఇత్యాది
 విష్వక్సేన తిభాహో విఘ్నోరంతసమదభవః ।
 తూతనోరసగ్ధివాద్య పాంసూమూలతః ఘవి ।
 వివేకతూతనాదాయ తల్క-భేదరమ్యశ్వరః । ఇత్యాది
 దివ్యమపి సమాద్రుయ తిహితేభైరవస్యతః ।
 తయావతః క్వాప్రపింద్ర భారయాపరమేష్ఠినః ।
 కిమిస్సవిశ లిస్స నాధిమపృథ్విపూరితం ।
 రక్షస్యపిరహద్విఘ్నః పహాఽఘపిమోహితః ॥

கந்தபுராண சீகருக்கம்.

“உணர்வைப்படுசொர்நீயாய்குதந்தென்னநகத்தினுற
 நன்றனெதறிப்ளநதுசொரிதனைப்பொழிநகிடநம்பிரான
 வென்றசேரயனாபெருஞ்சிவமீதினெதநன னூறுநூ
 றென்றகூறிமொணடுசெல்லவின் ததமாயனவிழநதன்ன”

ரக்தபிஷாபிரதாமஸூததயேநம:

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

அறுபத்துநான்காவது சிஷ்யபாவமூர்த்தி.

ஸ்ரீமுகக்கடவுள் திருவினையாடல்கள் பலவியற்றி, தேவா வேண்டுகோளின்படி அவர்கள் பூசையைக்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டு ஸ்கந்தத்திரியில் எழுந்தருளி யிருந்து, நாரதமுநீவர் யாகத் திறஞ்ஞென்றிய யாடொன்று அமரருலகத்தை யழித்துவந்ததால் அந்த ராதுயாகூற அதனை விரவாதுதேவரால பிடிப்பித்து வாகனமாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தனா.

அவ்வாறிருக்கையி லொருநாள, பிரஹ்மேந்திராதீதேவர்கள் சிவபெருமானைச் சேவைசெய்யக் கருத்துடன்கொண்டு திருக்கையாய மலையை யடைந்தது தரிசித்துத் திருமயி, குமாரக்கடவுளடீற்றிருக்கும் திருவாலயத்தைச் சமீபிக்கையில், இனையபிள்ளையார் இலகூத்தொன் பது வீரரும் புடைசூழ்த்து நிற்க, பொன்மயமான முத்தகோபுரவா லில் எழுந்தருளியிருந்தமையால், அவ்வமராகுழாயிடையே அவா ட்ருத்தலைவனாகவரும் பிதாமகனைத் திருக்கணசாததி, “ஏ சதூழக ணனெவரு” எனவிளிக்க, பதுமன் அக்கடடனை மேற்கொண் ட சமீபித்துச் சாகுடாவகமாய்ப் பணியாது கைகூப்பி கின்றனன் முருக்கக்கடவுள் “நியாவன?” என்று வினாவு, அவரோன் “அண்ண வாக்வினப்படி அகிலத்தை ஆக்குவோன்” என்றனன். அறுமுகக் கடவுள் “அவ்வாறு இருட்டிசெய்வோனாகில உனக்கு வேதகந்தேரி யுமோ” என, அம்புபன் “அண்ணலே! இறைவருளிய எண்ணில்லா வேதாகமங்களுட் சிறித்தறிவேன்” எனச் செப்பினன். கார்த்திகேய

ன “கமலயோனியே! இருக்குதுக” என, நானமுனை “நல்லது” என்று ஓம் எனப் பிரணவத்தை யுச்சரித்துப் பின் வேதமோத்த தொடங்கினன.

முருக்ககடவுள் “இரு, முன்னோதிய ஓம் எனப் பதற்கு முதலில உரையுரைத்துப் பின்வேதமோதுக” எனப் பணிப்ப, அன்னவூதி அந்தரியாணாதலின் அறைதலொன்றுமில்லைய யோசித்துநின்றன. செவவேள சினயிகக கொண்டோராய “இதன் பொருளறியாதவுனது சிருட்டித்தொழிலும் இவ்வாறேயோ?” என்று திருவாயமலாநதருளி அவனது நான்குமுடிகளுங் குலங்குமவண்ணங் குட்டி, சிலத்தினமேலேவிழ வுதைத்து, பரிசணங்களாற கத்திரியிலே சிறையிடுவித்து, தாமே ஜெபமாலை - கமண்டலம் - அபயம் - வரதமேந்திய நான்குதிருக்கரங்களுந் ஒரு திருமுகமுமாக வீற்றிருந்து பிரமதேவனைப்போலச் சிருட்டிசெய்துகொண்டிருந்தனா சதுமுகனோடுவந்த வானவாபயந்து வள்ளலை வணங்கித் தத்தம் பதவியடைந்து பண்டு போல வாழ்ந்திருந்தனா. இவ்வாறே பலகாலங் கழிந்தன.

புதுமன சிறையிருத்தற்காக, பன்னகசயனன தன் னுளமதலில் இன்னலயிருந்து எண்கணன சிறையெயிலகக் பெண்ணி, அட்டிகிறைவா - எட்டுவகக்கள் - துவாத்சாதித்தா - சுகிரனமுதலிய கோள்கள் - சத்தருஷிகள் - நவபிரமாக்கள் முதலிய தேவாமுரிவர்களைச் செதிகக அவர்கள் அககணமே ஐம்படைக்குரிசெப்பா லடைந்தனா. தீருமால் தேவாமுரிவரை யுடன் கொண்டு தீருக்கைலையை யடைந்து திருந்திதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சுரத்தானத்தினுட்சென்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து பலவகையாகத் துதித்துக்கை உபயி சின்றனா. உமாபதி ஒன்றுமறியார்போன்று லீலாமாதநிலாபாய் “தேவமுசிவர்களே! ஒருகாலத் துமில்லாத பெருந்தயருற்றவந்தனிர்போதும்; என்னவிசேஷம்” என வினாவ, வானவர் கூட்டத்திவிருத்தமாதவன பணிந்து” மஹதேவ! தேவரீரது புதல்வராகிய முரு

கபிரான பிரமணப்பிரணவப்பொருளவிஞ்ஞவி அவனறியாமையாற
 சிறையிவிட்டுச் சிருடமயையுந் தாமேசெய்து மருகின்றனா, வேள
 போல மேலுறும் சேவா சுதனையாம், ஆகவின் சிறைக்கே அருள
 புரியவேண்டுமென விண்ணப்பித்தனா எவ்விதான நகதியெமபெரு
 மாணை நோக்கி “எமது கட்டளைபயக் கூறிய நினைச்சு சிறைவிடு
 விதமு” என, அவர் அவ்வாறேயுச்சு கபிரபணிமூர்த்திகளைத்
 தரிசித்து, ஆண்டாய விண்ணப்பித்தனவிடு, மேற்படையேந
 திய விமலா மெருளியிட்டு மேலாய விடுதிலலை, வினாகது
 செல்லாததுநின் நன்மையுந் தனக்கிடையே” என மருளச்செய்ய,
 தந்திப்பகவான் அச்சமுறது ஒன்றுவருது உமபராயகரிட முற
 றுரைத்தனார்

பரமபவன் அதுக்கட்டு புரணைச்செய்து, சகலதேவருந் தம
 மைபுடைமுழுவுடையிடுபவ கனத்தி ஸாரோகணித்தது, ஸகலத்தி
 ரினய படைத்ததுவிடையிடுபினரித்தது உளவருதல்கண்ட உமபாசே
 ருபதி எதிர்நீங்கு இவ்வாறு துருசுரணங்கட்டி டணித்து தமதுபீட
 ததினடேரின வீற்றிருக்கச்செய்து “தேவசாரண மெழுந்தருளிய
 தென்னகாரணம்” என விஞ்ஞ, பிறையுமய பெருந்தகை “பிரம
 ணை நீயிட்ட சிறையினின்று விலக்குக” என, ஸகலா பிரமணசத்தது,
 “பிரணவப்பொருளறியாத இவன் சிருடமயசெய்து அடாது.” எ
 னைக கூறினா, சிவபெருமான வினக்கொண்டார்போன்று “வேலை
 விதியை விடுதி” என, அறுமுக்கஞ்சில டரிசனாகளாற பதமனை
 விடுவித்தனா, பரமபதி அவ்வலகோனுக்கு அருளசெய்து ஆக்குந்
 தொழிலிற் பண்டுபோலிருக்கப் பணித்து விடுதது, மயூரவாகனதை
 தொடைமேலிருத்தி “பிரணவப்பொருள உணக்குத தெரியுமாகிற
 செப்பு” என, குழகை “கொன்றைவேணியாய்! அனநென தன
 ணைக் கருளிய ஞானறு பிறருணராது பேசியதனறே” அன்னநிவ
 கனைவரு மன்னியவிடத்தே மறைவிலாதுரைத்தல மரபுதானே”

என மறுமாற்றம் வழங்கினா. எசன “எனக்கு மறைவாகக் கூறுக”
என்று திருச்செவிகொடுக்க ஸ்ரீ கபாட்சிரமணியசுவாமிகள் ஒம்என்னும்
பிரணவப்பொருளை யுபநிததிதருளிச் சிவகுநநாதர் எனப்பெய ரொ
யதினா. சிவசிராந களிகூரத் தேவர்களுக்கஞ்ச செல்ல விடையளி
தது, விடையே ரி வெள்ளி மீலயடைந துவீற்றிருந்தனா

முருகக்கடவுளிடத்திற் பிரணவப்பொருளைக் கீதடிகொ
ண்டபொழுது சிவயகோலமாக நிறைவின, சிவபெருமான சிவ்யப
வழாததியெனப் பெயரெய்தினா

சிவ்யபாவழாததயேநப

வாழ்த்து

தண்ணுறுமுடிபுனைந்தசங்கரனுமீலயரயனநருமபூங்கொம்பும்
எண்ணுறுகரத்தானுமீராறுகரத்தானுமெண்ணிலகேளவி
நண்ணுத்தக்கனமகஞ்சிதைத்தானுமறைஞானீநண்ணுவானும்
வெண்ணீறுவகணமணியுமவாமுகவிழைபராக் கிரமநூலொடுமிக்கம்மா

சிவபராக் கிரமம்

முதற்பெற்றது.

மகாசக்திபாத்ராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
தருமபுரம், 4 சனவரி-20
பரமப்தயேநம;

